

SUSAN HILL

Lady de Winter



continuarea celebrului roman

REBECCA

de Daphne du Maurier

Editura OLIMPIA

Colecția BESTSELLER 7

Coperta reproduce parțial ediția princeps din limba
engleză

© Copyright by Susan Hill

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
Editurii OLIMP

© Editura OLIMP 1993


ISBN 373-96257-0-3

SUSAN HILL

Lady de Winter

Continuarea celebrului roman
REBECCA
de Daphne du Maurier

Traducere în limba română de
EASTA SIMPSON

Editura  OLIMP

București 1993

O CARTE CE VA DEVENI POATE CEL MAI MARE
BESTSELLER AL ACESTUI SFÎRȘIT DE MILENIU.

Cum s-a născut Lady de Winter de SUSAN HILL?

*De ce s-a continuat romanul Rebecca de DAPHNE DU
MAURIER?*

* * *

"Noaptea trecută am visat că mă înapoiam la Manderley." Cuvintele acestea, care reprezintă prima frază cu care începe romanul *Rebecca*, scris de DAPHNE DU MAURIER, alcătuiesc, probabil, unul dintre cele mai celebre lovituri de gong ce anunță, firesc și totuși cu o sonoritate aparte, ridicarea cortinei peste o lume deopotrivă dramatică și strălucitoare, tainică și profund revelatoare pentru sufletul omenesc.

Iar cuvintele care încheiau romanul *Rebecca* par și mai tulburătoare: "Nu era lună. Cerul de deasupra capetelor noastre era de un negru de cerneală. Dar cerul în zare nu era negru deloc. Era pătat cu purpură, parcă pătat cu sânge. Și cenușa zbura în întâmpinarea noastră purtată de vântul sărat al mării".

* * *

Ce s-a întâmplat după incendiul fatal care a transformat în cenușă divinul Manderley?

Ce s-a întâmplat cu superbul Maxim de Winter, stăpînul aceluia domeniului de vis, înghițit de flăcările atîțate, oare de cine?

Ce s-a întâmplat cu cea de-a doua soție a sa, cu cea de-a doua Lady de Winter, o ipostază atît de modernă a basmului cu Cenușăreasa?

Ce-a devenit cumplita și autoritara doamnă Danvers, unul din primele personaje dintr-o serie pe care romanul *HORROR* o va readuce în prim planul terorii și al spaimelor ce ne bîntuie existența?

Și ce a devenit Jack Favell? Și toată lumea aceea creată de prozatoarea DAPHNE DU MAURIER, avînd strălucirea și zbuciumul mării, vitalitatea naturii și

zădărnicia cenușii pulberate de vânturi?

Ce-au devenit trecutul și prezentul unor vieți și cum s-a transformat viața în moarte și moartea în viață, într-o luptă cu iubirea și adevărul, cu cele ce sînt și cele ce ne împiedică să mai fim?

Un memento mori sau o resurecție?

* * *

Milioane de cititori și-au pus aceste întrebări și așa s-a născut pentru ei o nouă carte, continuînd povestea din Rebecca, într-un roman "în căutarea timpului pierdut", unde timpul regăsit devine sinonim cu redescoperirea bucuriei de a continua o poveste care a obsedat și va obseda milioane de cititori.

Răspunsul la atîtea întrebări și la atîtea altele ce vă aparțin dumneavoastră, îl veți afla pe 4 octombrie, citind romanul care continuă povestea scrisă în 1938 de DAPHNE DU MAURIER.

O poveste care i-a prilejuit marelui Hitchcock un film de excepție vizionat de zeci de milioane de cinefili.

* * *

Editura OLIMP vă oferă continuarea acestei cărți celebre și răspunsul la toate întrebările ce v-au chinuit de ani de zile și chiar de decenii.

SUSAN HILL, o cunoscută scriitoare, aflată la apogeul carierei sale, și-a imaginat, într-o manieră convingătoare, plină de strălucire, de suspans și de poezie exact ceea ce s-a întimplat după ce a ars Manderley, obligîndu-i pe cei care-l stăpîneau sau îl adoraу, cînd nu se simțeau înfricoșați de marea demonică și sferică totodată să vi se arate într-o lumină ... aproape impredictibilă ...

Ce-au devenit iubirea? Moartea? Devotamentul? Cinismul? Stîngăcia? Tandrețea și luciditatea?

A fost o sinucidere sau o crimă? Și de ce?

Exilul launtric e mai cumplit decît fuga nomadă din fața oglinzii care răsfrînge adevărul?

Și cum ne facem de unii singuri destinul?

Și cum se abate asupra-ne Judecata de Apoi?

Și nu sînt, încă, mandatarii, actului justițiar niște călai traveșii iar vinovații victimele propriilor neputințe sau orgolii?

Zeci, sute de întrebări!

DAPHNE DU MAURIER ar fi fost intruzorul de acord cu felul în care SUSAN HILL i-a continuat celebrul roman. De parca cele două prozatoare despărțite, în scrierea romanelor lor, de aproape șase decenii, n-ar fi decît jumătățile gemene ale aceleiași clepsidre, în care se preling nisipul cuvintelor și timpul poveștii ca, o dată încheiată scurgerea lui, vasul să se întoarcă, reîncepîndu-și menirea, aceea de a măsura iarăși timpul, și dimpreună cu el, valorile trecerii și ale pe-trecerii noastre pe lume.

Milioane de cititori care-au făcut un cult al lecturii din *Rebecca* vor regăsi în continuarea acestei superbe povești scrise de SUSAN HILL o nouă carte menită să devină un megahit al romanului de succes.

Și, pentru prima oară în istoria edițiilor mondiale, ei vor putea începe să citească povestea celei de-a doua soții a lui Maxim de Winter, în aceeași zi cu cititorii ediției originale, lansate printr-un simțian unic, de excepție, în America și în România, în aceeași zi, în marile țări ale lumii și oriunde în țara noastră pe 4 octombrie 1993.

O carte, continuarea poveștii lui DAPHNE DU MAURIER scrisă de celebra scriitoare SUSAN HILL va aboli pe 4 octombrie 1993, realitatea decalajului de timp creată de fusul orar de pe atîtea meridiane.

Și timpul se va transforma, grație unei cărți și curiozității noastre devenite aproape o unică respirație cu sufletul la gură, într-o clepsidră ce-și lasă nisipul să se scurgă, la fel, egal, simultan, dimpreună cu paginile scrise de SUSAN HILL despre cea de-a doua Lady de Winter.

Partea întâi

Capitolul 1

Pioclui păreau ca niște ciori, așa cum stăteau rigizi în hainele lor negre, mașinile erau negre, înșiruite de-a lungul drumului ce ducea spre biserică și noi eram tot negri, un grup stîmjenit și patetic ce aștepta ca sicriul să fie ridicat pe umerii celor care urmau să-l poarte, cînd preotul avea să fie gata; și el era tot o cioară neagră, în sutana-i lungă.

Și, brusc, ciorile adevărate se înălțară atunci din copaci și de pe cîmp, se învîrtejiră ca niște resturi de hîrtie carbonizată și se rotiră croncănind deasupra noastră. Croncănitul lor lugubru ar fi trebuit să mă înfioare, într-o asemenea zi. Dar nu, îmi făcea inima să tresalte de bucurie, așa cum se întîmplase și cu strigătul bufniței, noaptea trecută, și cu țipetele răgușite ale pescărușilor, în zori, dar, în același timp, mi se punea un nod în gît și simțeam cum mi se umezesc ochii.

Și, ridicîndu-mi privirea, am văzut sicriul. Și, atunci, mi-am amintit.

Sicriul nu era însă negru – îngrozitorul obiect avea o culoare deschisă – era dintr-un lemn palid de stejar,

nelăcuit. Mînerile și ornamentele de la colțuri străluceau în lumina soarelui, iar florile așezate deasupra erau aurii, o jerbă mare de crizanteme, avînd culorile luminii de amiază și ale peisajului de octombrie, cafeniu, arămiu, galben ca lămîia și alb verzui, dar mai ales acel auriu fără seamăn.

Ziua era și ea aurie, o zi perfectă. În vale, lagii păreau cuprinși de o flacără portocalie și sicomorii erau stacojii, deși frunzele stejarilor rămăseseră încă verzi.

Lîngă poarta cîmîtirului creșteau tise, ca niște obeliscuri. Deasupra lor, un nuc golaș își răsflira crengile într-un desen complicat. Locul se afla într-o vale lină, adăpostită, înconjurată de cîmpii vaste; arbuștii înalți, stîncile și falezele, marea întinsă, erau departe. Aproape era doar ceața pădurilor ce coborau spre riul ascuns privirii.

Chiar și fără să întorc capul, căci aveam grijă să nu stărui necuviincios cu privirea, puteam să descopăr atît de multe lucruri în jur, copaci nenumărați și atît de diferiți. Încercam să-i numesc pe toți, căci acestea erau lucrurile la care mă gîndisem și pe care le visasem. De ele îmi amintisem, pînă în cele mai mici amănunte, aproape zilnic, timp de atîția ani. Ele erau amintirile mele secrete, neprețuita mea alinare. Copacii aceștia, astfel de locuri, zile ca cea de azi. Frasinii, ulmii, castanii. Ilice. Tufele țepoase, mici dar pline de vigoare, presărate cu bobite sîngerii, ca tarteles cu agrișe.

Apoi mi-am reamintit ferigile, așa cum trebuiau să arate acum, ca o superbă împletitură de aur, am văzut în minte fiecare detaliu al frunzelor răsucite și închipuindu-mi-le, simțind parcă atingerea lor pe picioare, auzind foșnetul calcinat al plantelor și trosnetul sec al crengilor uscate, am fost cuprinsă de aceeași emoție puternică pe care o simțisem toată săptămîna, începînd

Ciorile croncăniră din nou și coborără brusc așezându-se pe crengile copacilor, apoi rămăseră nemișcate, lăsând gol cerul albastru.

Oamenii ridicaseră sictriul pe umeri și făcuseră un ocol, așa că ne-am întors și noi grupindu-ne în spatele lor.

Max m-a stătea crispat lângă mine și cînd am pornit, mișcările lui erau ciudate de sacadate, ca ale unei papuși articulate din bucată de lemn. Umana, la aproape călătoria pe al meu și privind în urmă, văzu crăparea mușchilor din jurul gurii ridate fine de la colurile ochilor și plăcarea calaverică a feței. Urmele eram la mi de mine le distanța și nu îl puteam atinge. Se îndepărtase de mine, cutăndat în trecut și în lumea lui interioară, unde nu-l mai puteam urma, din clipa în care primisem vestea.

M-am întrebat dacă și amintea de ceilalți drumi chinători de lent, străbătuți în urma sictriului, atunci la ultima înmormîntare la care participase. Nu știu. E o greșeală să crezi că poți împărtăși totdeauna gândurile cetății, indiferent cât de apropiat ti-ai fi și oricît de mult ai simți că faci parte din simța lui. Iacum nu stăi așa. Timp de douăzeci de ani ne contopisem în aceeași chipuri, Maxim și cu mine împărțind totul, fără secrete. Și totuși, trecutul mai păstra încă altele ta ne și umbrele lui ne puteau despărți.

M-am întors privirea spre tot ceea ce mă înconjură și am avut o senzație de ireală, așa că m-a cuprins amețeala din nou. Nu era cu puțină, nu ne aflam aici. Era imposibil să ne fi întors.

Dar ne întorsesem și era ca și cum, după ce am flămânzit ani de zile, m-aș fi așezat dintr-o dată în fața unui ospaț, la o masă încărcată cu cele mai delicioase și îmbietoare feluri de mâncare, sau ca și cum, deshioratată.

arsă de sete, simțind în gura un gust de coaleală de nas și de cenușă. Aș fi stat acum întinsă lângă apa rece și împede a unui izvor și aș fi băut fără să mă mai opresc din palmele făcute caș. Fusesem înfometată și mă săturasem, fusesem însetată și bașsem fusesem oarbă și acum vedeam. Nu mă mai săturam privind cumpurile, povinișurile, copacii, coamele, pământul arat, pădurea aurie, ascultând foșnetul frunzelor, zgomotul îndepărtat al împușcării dintr-un loc, al nărilor și mă mai săturam de înfiorări brazdelor răsunate și de cel abia perceptibil al mării. Pe terasa noastră văzusem drumarii urcând și coborând pe scările înabste de fier serpentină de la turnul și, în aerul uscat, au zburat, crepuț lucioasă și rotundă ca o castană, așepe sale. Omul încetunase apoi se oprise și și scosese pământul trecerea cortegii funerare și eu îi zâmbisem. Dar omul se reculegea și nu mi-a zărit. M-am întrebat dacă era vreun vecin sau un prieten de familie și n-am întors spre Max în. Dar Maxim nu l văzuse. Parea să nu fie conștient de prezența mea de zădărnici sau de locul în care ne aflam. Privea drept înainte, văzând sau încercând să răspundă sau să vadă alte locuri, alte întâmplări. Eu însă nu mă puteam împiedica să privesc în jur așa cum nu mi-aș fi putut împiedica batute în mi. Cu toată tristețea care învălura motivul pentru care venisem, nu puteam fi altfel decât bucurăoasă, ametită de fericire la vederea frumuseții și a splendorii acelei lumi aflate dincolo de geamul mașinii negre o lume pe care o îmbrățișam plină de a nure și recunoștință.

Noaptea trecută, dormind un somn agitat în patul rece și strălucitor, cu mincea și trupul încă neînșelate după oboseala și neplăcerile drumului, mă trezisem dintr-un vis neclar și încălca cu roșu de iren și cimpuri franceze

monotone și, timp de câteva secunde, în liniștea ca de mormînt mă întrebasem unde mă afla și de ce. Apoi, cînd mi-am amintit, am simțit că mă cuprinde un val de fericire și de nerăbdare. Framăci în Anglia după o viață anii aceia de exil, de dor și nostalgie și în băcuria războiului transfigurată realitatea.

Camera era scaldată de lumina blîndă și minunată a lunii, care atungea cu razele ei masive albălele tîrîtoare făcea peretii paizi să sudească și se reflecta în oglinda în geamul uleiului și în nimerirea de argint ale perilor de cap. Transtornîndu-le în acuni adînci. Traversasem camera, temută de mine și nu făcuseam zgomot care să-l trezească. Ierboaia și aruncările erau și o privire spre corpul ghemuit din pînă strîns în ea, înșuș ca un embrion și mi se era de-abia de-abia la răscol emotional și fizic, cît de multe nevoie aveam să se refugieze în somn. Împachetasem lacrimile și repezeam, nescînd ce haine trebuie să luăm cu noi, de cînd nu mai aveam servitori. Totul îmi revenea mie și un hîm, cîteva clipe prin valiză, pînă cînd am simțit sub degete bumbacul moale al halatului de casă.

Înlășurîndu-mă în el, m-am apropiat de fereastră și am tras puțin perdeaua. Maxim nu se mișcase așa că, după un timp, am deschis geamul încet.

Atunci privind afară grădina mi s-a înfîțișat ca un loc magic, ca o scenă dintr-un basm avîndu-mă pe mine în cadru. Ceea ce vedeam era un peisaj de o frumusețe cutremurătoare, miraculoasă și am știut atunci privind la ea aceste clipe n-ar trebui să fie dîtute altui miciodată, îndiferent care va fi cursul viitor, noastre, ea vor mai rămîne amintiri care mă vor alina, așa cum mă alina, uneori în taină, amintirea privelii din fața ferestrei camerei noastre de la Manderley, a grădinii cu trandafiri

În mijlocul grădinii era un arbore uriaș, cu coroana rotundă, a cărui umbră forma un cerc perfect. La o fustă căzută pe iarba palidă, printre o deschizătură în împrejmuirea de tse din capatul celălalt al pajistei strălăcea banuțul de argint al auzului, în bazinul lui adânc de piatră. Urmările dănil și crizanteme își plecasera capetele înnegrite, dar razele lunii le scaldau tulpinile iar caiele albe lăceau de parca ar fi fost proaspăt spălate, lângă grădina se afla livada, în care ultimele mere scâlpeau tot și colo, ca niște fructe de argint, printre crengile negre și, lângă livada, doi cai cenușii, stăteau în țărutul lor, panzi ca niște fantome.

Priveam toate acestea gîndindu-mă că nu mă voi sătura niciodată să le privesc și mi-au venit în minte cîteva versuri, învățate, probabil în vreme cînd eram la școală și de care uitasem pînă acum:

"Luna în cercuri călătoare
Se pogoară pe cărare
Trece blînd și prin livadă
Fructele de-argint să vadă."

Dar nu m-am putut aminti continuarea

•

Vederea grădinii mă emoționa profund făcîndu-mă să simt o plăcere aproape dureroasă. Dar ma era ceva aerul nopții, care intra prin fereastra deschisă, avea o mîntoasă nespus de dulce, care mă învăluia a tse, decît aerul amestecat și fierbinte cu care ne obișnușem în exilul nostru, așa cum îl numeam acum automat.

Cînd am plecat spre biserică, fișii de ceață se mai impleteau încă în copaci, risipindu-se în soare cu ar sub ochii noștri odată cu bruma și am privit instinctiv spre locul unde se afla la depărtare de cîteva mile, marea. Sosisem la Dover pe întanerie, seara trecută și la traversarea Channelului Marea lăsesse caimac și cenușie așa că nu simțisem deocădată sir pe mare, apoi mașina ne dusesse departe de ea, prin rețea și coline.

Cu toată raia pe care nu lăcuse și gîmionu pe care n-îl purtase și dăsesem dorul în strălucirea lui lipsise urcarea, arceala, fluxul și pe plajă zgîmcutul pietricelelor lînte de apă, izbirea valurilor de arișul goalelor, veșnica eșchieră, simțita chiar și pe un scut de mîmă deasă, care măbusea orice suferință și lăpăta ca patenă ori cînd, cîcă vroiam să cobor pe lăcăz și să o privesc, urmări de-întîrse, cea continuă, joacă luminoasă peste valuri și felul în care le schimbă umbrele. O visasem adesea, visasem că îmi privesc apele caimac și arisne rîndite, de undeva de sus. Marea lînga care trîsem în timpul exilului nostru era o mare lăta în rețea, trasă cîndă strălucitor de albastru-violet, verde ca smaraldul, o mare pictată deasă.

Dimineata, urcîndu-mă în mașina cea neagră, mă opriseam și întorcîndu-mă, imediat încetase să mă urmărească, încercînd să deslusească prezența. Dar nu se putea, era prea departe și chiar dacă ar fi fost chiar de la capătul grîtului. Maxim ar fi ignorat-o.

M-am întors și m-am arcat în năstăla, lînga ea.

Oameni cu negru ajunseseră în pragul bisericii și se oprise rămas-bun și greoi, ea de pe an palet pe celălalt. Așteptam nesiguri în spatele lor, cînd unul o dădea, an prior a trecut în zbor deasupra noastră, făcînd să mi tresară inima de bucurie. Aveam senzația că simțim figurant într-o piesă așteptînd în curse să intrăm.

în scenă, și să pătrundem în spațiul luminat din fața noastră. Fram puțin. Dar când am trecut pe sub porțile, am văzut că biserica era plină de oameni. Se ridicaseră în picioare la intrarea noastră, am presăfășit cu ei în vecini și prieteni a lambei. De a puer, s'au sculat să mă fi recunoscut acum.

Sunt Vița și Învierea, răspus Domnul. Cine crede în mine vă va veseli.

Am pătruns în interior și m-am așezat lângă un băiețel închis în arma noastră. El studiază zăpăcit, în vânt, lumina soarelui și cigoarele arabe. Mă lăsa trecându-l și cigoarele mă țineau se pe bolta cerului prin buclă, apoi pe ramurile. Lăsa și cigoarele ne trezirea.

La trecerea noastră, alburii cîntecului de cântec al de porumb. Le simțeam ochii și zăpăcit, și cigoarele simțeau curiozitate și se lăsa să se așeze în vânt.

Biserica era superba de o armusele cămătară, căsăllărea. Na mi îngăduisem în ciuda să mă țineam prea mult la cu un lipsă de asenene, cămătară. Era o biserică englezească de țară, cu se putea de distins, totuși, pentru mine era a le. Le frumoasă, cea mai seniață catedrală.

Uneori mă strecuram într-o biserică dintr-un cas sau dintr-un sat, și m'ingemam în mijlocul ei, printre femeile acoperite cu sâuri negre, care mă aveau rugăminti, aplecate deasupra. Mă țineam. Măsoară de luate și de lămură, m'era la fel de strică și de m'ingemam, parind să aparțină unei rețete, de lămură, de lămură cu sobra bisericii de piatră de acasă. Și m'era, revolta să mă află într-o biserică și prelatul, de lămură și de lămură de recălegere. Dar eram pe piatră de acasă, pe piatră de răspunsă de statul și confesional. Nu m'au zăpăcit, m'au zăpăcit să mă rog în cuvinte, să formez fraze în gând și cu voce tare, de spovedanie sau rugăminti. Simțeam,

Pe masa, lângă cristelnită, florile auri și albe, ca soarele și stelele erau așezate în vase mari și în urne.

Crezusem că eram ruși de peisajul de afară, dar nu era așa, căci razele soarelui intraseră dintr-o casă prin ferestrele laterale, căzînd pe lemnul stranelor și pe piața cenușie. Soarele magnific și împede de toamnă englezescă mă mînda cu o furtivă nemăsurată, copleșindu-mă cu amintiri și cu sentimentul reîntoarcerii acasă. Lăuna creșterile noastre pecate și cărțile de rugăciune și spiontea pentru o clipă, monumntul a cruce de argint învîntat asor, scutul de sejar al Beatrici, în timp ce lăsa jos barbata care lăptăsera pe unieri.

Capitolul 2

Maxim fusese scuturat. Măsurase masa din sala noastră de cină, arde pe scări, ajungesem să o măturăm și se arsesse. Fusesem să cumpere țigări.

Într-o dimineață, era răcoare și rece. Într-un nor și o mureșă pui de vin măturase. Era îngheț dintre case, uitate, învechituri și struțe. Măsurasem pe o mureșă. Văzuse sfârșite. Eram senin că venea dintr-un turtin, care începuseră să se strecoare în săptămână. Soarele intra din nou în noi și puse în noi și o ambra coplesită de melancolie. Cu o vânt ca pară, negri se joacă o greșită pe pământ, arde în ea, praf, acasă, laopace, de cînd și, mesecând, la noi, bea, în auz, cu o rădăcină, glasuri de păsări.

Într-o seară, în o deauna, în ascultam și zîmbeam. Începeam să mă întristez din pricina lor.

Cineva mi-a recuzat pe linga mine, aruncă o privire spre ceasul meu goș, dar eu clătinam din cap. Îl așteptam pe Maxim.

Eu bine, eu sunt un om care nu se lasa, voi face lucruri bune. Nu mi sa putat face nimic, dar fiind odata stralucit pot sa lu pe nra si sa ma pot deosebi de ei.

Γενικά, οι επιπτώσεις των μεταβολών των τιμών των εισροών και των τιμών των προϊόντων, στην παραγωγή, είναι:

S-a ridicat brusc.

Ha să mer eu la spă. A scos o păzanie, "eva
mărec, e a mare, e pe masă, e mîreptă, spie
pia etă. Am întors capul spre el, în zău, undă, în el p
ce scază, dar acesta era întors, cu spatele, în ne
vorbă, cu nevă. Nu știu de ce mî se, nu se, năportan
sa, la acestă. Cărbă, mî se, la pînă, cu un, pe Maxim
mă, năportan, cu ce, năportan, la pînă, năportan, pînă, nă
cu. Năportan, năportan, năportan, năportan, năportan, nă
au amutit.

Maximum number of species per class

- Maxim

En el primer caso, el autor de la Beca no puede ser el beneficiario de la beca.

Se scrie: "revert" sau revert. Să nu scrie
Patent încreta și lăsuăm pe Cămin în seama sa. Dar nu
lăsați el vă a două să le a două și e îngrozitor că
scrișoarea a primită în... să a patet că ar să lăsa fi
rămânând că nu e genul să scrie scris și să bine
când e genul că una a dăruie ei

Era ideea ca în tot acest timp pînă la
sporadic episoade scurte și cîștigătoare ca să scrie
mare, să scrie la Biserica de spunea foarte puțin
unul, menționind uneori că va veni drumul la
landru și zborul camella de refugiu, rațional, zăle,
cu o tăvăle, cu năle, cu camare grija, fără să cadă
într-un chei în de arunde și iarun din trece
Păcatul și se cîștigă de îndrăgă, ca care nu ne an

mai fusesse de mîr. Mădălene dintr-un loc agitat al
 si apoi după război, timp în care ea însăși fusese
 adeseori expusă la posibilitățile îngrozitoare
 din viața de război, nu făcuse decât să se adapteze
 la cei sosi în același mod prin alți mijloci de transport
 la fel de neliniștite. Alături de Beatrice, jenați de viața
 relatarilor ei, văd că Beatrice nu le
 menționa niciodată în trecut și nu se afla încă la
 la destinație.

Te rog să nu mă faci griji. Sigur că ai un
 și trebuie să-ți dai seama de griji pentru că e
 de ceva timp să-ți dai seama de griji. Probabil că
 selimă din privirea ei.

Un bărbat zăcut în spate pe bazele
 stîmbea și nu mai era în stare să se miște.

Mulți oameni au murit în război și s-au
 complet.

Pe vremea aceea, în vremea războiului, se
 celor răniți din război și de război. Mădălene
 vorbărea cu răniții în război și în război. Și
 Că, firește, nu se putea doar să Beatrice se
 sangula și să se salveze din război. Mădălene
 acestea, ca mîndre, au lăsat cu mîndre
 obținându-se să se aratească. Aș fi dorit să
 infernă, dar știu că nu ar fi fost bine să
 scrisorile, chiar dacă ar fi putut să
 nu fi însemnat să nu ar fi putut să
 ce putea în lacrimi și portate și
 și să pretenda că Maxim nu avea o soră
 singura lui familie.

Beatrice fusese aceea care se ocupase de
 și pe păcătoarea noastră semănase
 începuse împreună cu Frank Crowley. Maxim
 dorise

să fie informat despre nici una din lecții. E posibil mă gindeam eu acum că efortul său de a se prezenta pe lângă Bea, să nu fi bazat prea mult pe ortodoxie pe rezistența de altfel considerabilă. Și apoi fusese și razboiul.

Nu taniau și de prezentare a lui.

Nici nu era nevoie să-l bine că nu... ceru niciodată.

S-a învârs spre mine cu o privire disperată.

- Mi-e teamă.

De ce, Maxim? Beatrice se va însura, și e sigură, ea.

Nu. Dacă se va simți sau nu bine, nu e vorba despre asta.

Și atunci.

Ceva s-a schimbat puțin la seamă. Mă apleca de ori de câte ori de schimbare. Vreau să înțeleg că să fie lăsată în pace, de exemplu. Dacă lucrurile din jur nu se schimbă, atunci pot să mă preocup de ceva altceva, înțeleg și natura lui să mă mai gândească la trecut.

Nu mai era nimic de adăugat. Și am început din nou de bănuț de nu l putea apăsa. Am încetat să mă bat în pământ despre cât de repede se va îndrăveni Beatrice. M-am mulțumit doar să privesc încet, lăsat de ea, pe marea de apă și după un timp înapoi spre hotel. Ne-am așezat să privim câteva găște plătind pe apă. Am lăsat două vrăbiuțe să-și facă loc pe lângă un băzinar. Dacă era aproape pe seară. Pe lângă sezonă se știau se. La închiriere ne așteptau zăpezile și timpul scurt, dar pe os petrecuți când se născu un nou pui de verdea. Unica din zi și prânzul simplu la mereu la aceeași oră.

Tot timpul în tăcere m-am gândit la Beatrice. Bănuț de ea. Dar putea depăși să se simtă parte stingă

campărind lucruri din capriciu, ca să mai treacă timpul. Nu-mi stătea în fire și nu știu de ce făcusem asta în ziua aceea. După masa de seară ne am plimbat din nou, așa cum obișnuam, lângă lac, și ne-am baut cafeaua pe una din puținele terase care rămineau deschise și seara. Luminile erau aprinse deasupra noastră, roșii, albastre și portocalii, reflectate pe mese și pe mîinile noastre. Vîntul se opri și era o atmosferă plăcută. Cîteva perechi au trecut pe lângă noi intrînd în hotel, dar se debarșau cu cîrse și martipan care erau spectacolele case. Poate că Maxim era din nou cu gîrul în aceeași parte. Dar pe lacățul na se citea nimic și pe aceeași sa cum se așeză în fața mea, rîsul pe spațiile scune și lumina. Trăneșe mîlbat, cu excepția cîrora rîduri și a te de par aș în plus, la a de ziua în care arăsem cu mîșina pe drumurile de munte din Monte Carlo, ca mîlbat în armă era același om care nă invitase la masa cu după ce răsămasem, sangice și îmbajorata de rusine, pînă la cu apa pe masa a care prizeam de un sfert de an.

Nu pot mîca pe o lăa de masă tu. Mi spusese el, apoi, în orîndu se care chelner. Mă așeză în tacîm alți. Doam soara și la masă cu mine.

Nu mă era însă la el de cîțorți acum, sau la fel de impulsiv, devenise mult mai calm, mai răbdător, mai ales față de pîcusea. Se schimbăse. Și totuși, privindu-l acum îl vedeam la fel ca atunci cînd îl cunoscusem, era același Maxim. Ar fi trebuit să fie o seară ca toate celelalte petreceri împreună vorbind despre fleacuri, simpla mea prezentă în amîștea și era dependent de mine, obișnuită de acum să fie ea cea puternică. Și dacă, în tîndul sufletului, eram conștientă că și în alte datî din lîltima vreme, de o usoară neblîște mîerioară, de o usoară luptă cu mine însămi de ceva

ceva. directorul hoedau a intrat în încăperea căutându-ne cu privirea.

A întrebat ceva la telefon de camineau noastră, dar era plecat. A spus că o să revină.

Am înghețat. În nașni bătă foarte repede și am simțit amănunțile grele fără viață ca două corpuri străine. În căpa aceea am remarcat niște de ce ca frământ. abajurul aveau marginile verzi de un verde oribil, ca al broșator și ca unele lipseau cineva. înlocuite cu marginile roz. Modelul trebuia, probabil, să sugereze tranzele întoarse ale lălelelor. Și acum le mai am în fața ochilor, obiecte urite și ieftine, dese de cineva care le credea chic. Dar nu mi mai amintesc despre ce am vorbit. Poate că am făcut. Nu s-a uridis bănuirile, doar a conștientizat mari da aproape că nu mi am atins de al meu. Pendula a bătut ora. Pasul cântărilor răsunat deasupra noastră, apoi s-a auzit un barmur de voci și s-a făcut ameste. În timp ce se auzit al felos, plin de unele locuri și turist. Atata, în serie scurte, s-ar fi stat pe terasă pînă arziu și amantile le pe nădăd locului nu s-ar fi stins pînă la miezul nopții. Iar, nașni, cu distracție pe care mi le oferea acest loc și ca vesel și mai gravă. Privind în urmă, ma minunez cum de pat ne lucrăm cerea atunci de la viață, cum acela par să fi trecut la fel de lăunț ca răsunat, de calm dintre două faruri.

Am așteptat la masă aproape o oră, dar nu ne am mai căutat nimeni așa ca în cele din urmă ne am strîns lucrurile, pregătindu-ne să urcăm în camera. Cheierul aștepta pe o masă să plecăm pentru a putea închide. Maxim a dat și paharul meu de coniac și am văzut că am început să transformăm din nou într-o mască, cam ochi stinși în căutau privire a implorind spre, n

Am ajuns în camera noastră încă dar cu un
băiețel pe care pare să-l iubească și să-l îngrijească. Nu se
vedea la el dar nu ne dădea nicio indicație. I se arăta că se
vedea la el dar nu ne dădea nicio indicație.

Am închis ușa și am auzit medația pas
apropiindu-se apoi am văzut că Moșierul s-a întors spre
mine.

Răspunde tu.

Am deschis și în puse și am văzut că Moșierul

De la dăruirea sa se vede că este un băiețel
Walter al lui Moșierul și că este un băiețel
al lui Moșierul și că este un băiețel

În camera Moșierul se vede că este un băiețel
al lui Moșierul și că este un băiețel

Am deschis și în puse și am văzut că Moșierul
de director.

În camera Moșierul se vede că este un băiețel

De la dăruirea sa se vede că este un băiețel
al lui Moșierul și că este un băiețel
al lui Moșierul și că este un băiețel
al lui Moșierul și că este un băiețel

Alo, alo

Tăcere. Apoi o voce slabă prinde puțin ca și
cum linia ar fi lăsat loc. Din nou tăcere. Am sîngit
prostește în receptor încercând să mă fac auzită, să
stabilească un contact.

Apoi am auzi sîngind

Maxim? Maxim, tu ești? Mă auzi?

Giles, am spus eu. Giles, eu sînt

Alo... alo

Maxim e în cameră El... Giles

Oh. Vocea a slăbit. Din nou și cînd a reapărut suna ca să cînt ar fi venit de sub apă, cu un ecou înfundat.

Giles, mă auzi? Giles, cum se simte Beatrice? De abia ăstăzi, după amiază, mi-ai trimis scrisoarea ta. A jăgă foarte greu.

În receptor s-a auzit un zgomot ciudat și apoi am crezut că e o nouă interferență sau o interferență pe mine. Apoi mi-am dat seama că era cel sîntet. Giles pîngea în vîlă amintindu-și că nu stătea la telefon și am început să o răstălesc mecanic în mîini. Într-o clipă m-am trezit.

Az din nou... devine Vocea în era sugrumată și întretăiată de suspine. Începea să se sapină și să, fiind puțide de ci eva secunde, dar nu reușea.

Într-una din clipe, dacă aș fi așesem acasă, aș fi să vină acasă. Începeam să fac cum era mai bine înțeleg. Aș fi să o aflu. Aș fi să spun că sînt și n-am știut ce să spun, cum să procedez, mi se părea rău pentru el, dar mă simteam groaznic, îmi venea să las receptorul în mîini și să fug.

Giles

A murit. A murit azi dimineață. Dimineața devreme. Nici macar nu eram acolo. Plecasem acasă înțelegi. Nu mă gindeam că... nu mi-a spus nimeni. A respirat adînc și apoi a spus, foarte tare și răspicat, ca și cum nu l-aș fi auzit sau nu l-aș fi înțeles, ca unui surd, sau unui copil mic.

Am sunat ca să-i spun lui Maxim că sora lui a murit.

Maxim deschisese ușa balconului și stă ea nemișcat, cu privirea aliniată asupra grădinii întunecate. O singură lampă era aprinsă lângă pat. N-a spus nimic când l-am auzit alina, nici un cuvânt, a rămas imobil. Fără măcar să mă privească.

Am spus:

- Nu știam ce să-ți zic. Mă simțeam îngrozitor.
Plingea. Giles plingea.

Mă simțeam din nou sunetul vocii lui de abia răzbind pînă la nane, respirația lui tăcută de suspine, atunci cînd încerca să se controleze și nu reușea și mi-am dat seama că stărd în biroul îmbîcsit al directorului, că n-ai mai încercată pe recepție, avusesem în minte imaginea lui Giles, dar nu se zăria pe nimeni, aștepta în casa lor, în hol sau în bibliotecă și degăzai în șec arab, cu burtas alb și cu un fel de stergar legat în jurul capului, așa cum fusese în noaptea aceea de cosmar, la balul costumat de la Manderley. Mi-l imaginam plingînd cu lacrimile prelingîndu-se pe fața lui de cocker, lăsînd duc albe pe lenzul de ten caleniu aplicat cu grijă. Dar în noaptea aceea, lacrimile nu i aparținuseră, Giles fusese doar stîngerul și încurcat, lacrimile, pricinante de șoc, de stupefacție și de rușine, fuseseră ale mele.

Ar fi fost bine să nu mă mai gîndesc atît de mult la trecut, vroiam să uit, dar amintirile îmi reveneau în minte atunci cînd mă așteptam mai puțin, în cele mai nepotrivite momente și nu aveam nici o putere asupra lor.

O adiere rece a venit dinspre balcon

Maxim a spus:

Sărmana Beatrice. Și a repetat, după un timp "Sărmana Beatrice", dar pe un ton ciudat de indiferent ca și cum n-ar fi simțit nimic pentru ea. Știam că suferă,

trebuia să simtă ceva. Maxim își iubise sora mai mare cu trei ani decât el și având o mare parte din viață și continuase să-o iubească chiar și atunci când se detasase complet de lume. Își petrecuseră puțin timp împreună, dar ea i ajutase înțelegându-se de partea lui fără să pună întrebări, îl iubise firesc și loial în ciuda lipsei de gesturi demonstrative iar Maxim, vesnic categoric și impulsiv o iubea, se bazase pe ea și îi fusese de nenumărate ori, recunoscător.

Mă am îndepărta de ușa balconului și am început să mă învîrt prin cameră plină de nervozitate, descalzând ștergare și ațintindu-mă în ele gândindu-mă la călătoral bagajelor, imposibilă să mă concentrez asupra vreunui lucru, obosită, dar prea încordată, știind bine pentru ce putea adormi.

Într-un târziu Maxim s-a întors în camera și a închis ușa spre balcon.

Am spus:

Eu prea târziu acum să ne interesăm de bilete și de ruta cea mai potrivită. Nici măcar nu știm ziua înmormîntării, nu l-am întrebat. Ce prostie! ar fi trebuit să l'întreb. O să încerc să l' sun pe Giles mîine și să aranjez și restul.

Mă am uitat spre el, cu mintea plină de gânduri, de întrebări și de planuri confuze.

- Maxim?

Mă privea fix, cu un fel de uimire disperată.

Maxim, trebuie să ne ducem. În daia seama, nu-i așa? Cum am putea să nu ne ducem la înmormîntarea surorii tale?

Fața lui era albă ca hîrtia.

- Du-te tu. Eu nu pot.

Maxim, trebuie

M-am apropiat de el. L-am îmbrățișat, murmurînd cuvinte liniștitoare și ne-am strîns unul lîngă altul, începînd să ne dăm seama ce ne așteaptă. Spusesem că nu ne vom mai întoarce nîciodată și acum trebuia să o facem. Era singurul lucru care ne putea obliga. Nu îndrăzneam să vorbim despre tot ce presupunea întoarcerea noastră, monstruoșitatea a ceea ce urma să se petreacă crea un obstacol între noi și nu mai rămăsese nimic de spus, absolut nimic.

Într-un tîrziu, ne-am culcat, deși n-am dormit, exact așa cum știam că se va întîmpla. Am auzit ceasul clopotniței din piață bătînd ora doua, apoi trei, apoi patru.

Părăsisem Anglia cu mai mult de zece ani în urmă, fuga noastră începuse de fapt, în noaptea incend alui Maxim întorsese mașina și ne-am îndepărtat atunci de ilăcările care cuprinseseră casa, de Manderley, de trecut și de toate fanteziile lui. N-am luat nimic cu noi, n-am făcut nici un plan, n-am lasat nici o explicație, deși, în cele din urmă, am trimis adresa noastră. Îi scriesem Beatricei și primisem o scrisoare ot cială și două seturi, de acte, de la Frank Crawley, de la avocat și de la banca noastră din Londra. Maxim nu le citise, și-a aruncat doar ochii pe ele înainte de a le semna și de a le împinge brusc spre mine, de parcă l-ar fi ars. Eu m-am ocupat după aceea de cele cîteva chestiuni care ne priveau și apoi am trecut aproape un an de liniște, înainte ca războiul să ne silească să căutam un alt loc și încă unul, iar după război am ajuns în sfîrșit aici în mica stațiune de lîngă lac, unde ne-am stabilit, reluîndu-ne ritmul de viață liniștit, monoton și atît de scump nouă, retras în lumea noastră, neavînd nevoie și nedorînd prezența altcuiva. Iar dacă, recent fusesem cuprinsă de neînște

și teamă căci nu reușeam să-mi imaginez ce urma să se întâmple, cum ni se vor părea toate și mai, presus de orice, ce efect va avea întoarcerea noastră asupra lui Maxim, ce suferință urma să-i provoace

Din prima clipă a dimineții, Maxim începuse instinctiv să refuze realitatea, interzicându-și să simtă sau să gândească, ascunzându-se în spatele unei măști impenetrabile și acționând ca un robot, ca gesturile mecanice și indiferente pe care le folosea de atâta vreme în astfel de situații. Am schimbat doar câteva cuvinte, banalități egale de făcatal bagajelor, cea mai mare parte din timp, Maxim stăa petrecută la fereastra sa, pe balcon privind grădina, pândind viața și distanța, făcându-mă să organez singură ca dorul și te oinez, să te egrăuiez și să rețin buclele, să fac bișaga ele priuia amînîndu-și cum făcusem întotdeauna atunci am realizat, dintr-o dată privind hainele alinîndu-și dintr-o dată, cîntînd, de urte. Nu deveniseră nicăieri până acum o femeie elegantă, căci nu-mi plăcea să pierd prea mult timp alegîndu-mi hainele, desigur aveam suficienți timp la dispoziție. Fusesem o fetească singuratică și modestă, îmbrăcată, iar acum devenisem o femeie matată, îmbrăcată, banal. Privindu-mi hainele mi-am dat seama că simt terne hainele unei femei de vîrstă în joacă și am înțeles dintr-o dată că nu fusesem niciodată înăuntrul în privința îmbrăcămintii, nu fusesem nici măcar cochetă, darămite elegantă sau în pas cu moda. La început, fusesem din cauza neștiinței și a sărăciei, mai târziu, neștiință de nimeni, impresionată de noua mea viață și pozare socială și complexată de Rebecca, femeia frumoasă și

elegantă, îm. aleseșen, haine cumini care nu atrăgeau atenția. În plus, Maxim ma remarcase și se căsătorise cu mine și din pricina, iar nu în ciuda, hanelor mele modeste, potrivite fetișcanei inocente și retrase care eram.

Așa ca am scos din dulap bluzele cumini, de culoare crem, tustele gri și bej, pardesiile întunecate și pantofii buni, dar comizi, le-am pus cu grija în valiză și am încercat zadarnic să mi imaginez ce fel de vreme era acum în Anglia, dacă era cald sau frig. Temindu-mă să i cer părerea lui Maxim, știind că refuza să se gândească acum. Dar am terminat de făcut bagajele, lăsând restul lucrurilor noastre acolo unde se aflau, pe rafturi și în sertare. Urma să ne întoarcem aici, firește, deși nu știam când. Am coborât în hol și l-am asigurat pe directorul hotelului că intenționeam să păstrăm camera. Directorul ne-a cerut să plătim un avans și eu am acceptat, grăbită să încheiem socoteala cu mai repede, convinsă că așa e regula. Dar la auzul cererii, Maxim a ieșit din starea lui de apatie, ca un câine lăptos că a fost trezit din somn și s-a rășit la director în stilul lui de ordinioară, dîsprețuitor și poruncitor, spunându-i că nu vom plăti nimic în plus față de ceea ce am dat-o în mod normal și că va trebui să ne creadă pe cuvînt că ne vom întoarce.

Nu are nici o șansă să închirieze camera altcuiva acum la sfîrșitul sezonului și o știe foarte bine. Toată lumea pleacă. Ar trebui să fie derajat ca reținem camera. Mai sîm, o mulțime de hotelari.

M-am mîscat bazele și am evitat privirea directorului în timp ce ne așteam în taxi. Dar Maxim se camîbase din nou și tot restul călătoriei o ză și o noaptea și încă o zi, a rămas închis în sine, fără să vorbească.

"Domnul a dat. Domnul a luat. numele Domnului fie binecuvîntat. Odihnească se în pace."

Acum cei care o însoțiseră pe ultima i drum se aplecau deasupra gropii și presărau pămînt peste sicriu. Am luat mîna lui Maximî într-a mea. Degetele îi erau reci, și dintr-o dată am avut imaginea Beatricei în fața ochilor, venind spre mine pe pașiste, îmbracăă în talorul ei de tweed, cu acea expresie de carozitate prietenească întipărită pe fața ei rotundă ca o lună plină. Beatrice, de la care nu auzisem niciodată vreun cuvînt aspru sau jignitor.

Am auzit atunci o voce din ceruri care mi a spus: binecuvîntați fie cei care mor întru Domnu.

Aș fi vrut să pot plînge. Ar fi trebuit să pot, dar ochii îmi rămîneau ușați, deși o rubisen. Însă mă gîndeam ce zi minunată era și cît de mult ar fi plăcut ei să călătorească sau să se plimbe cîmpii, într-o asemenea zi, căci Beatrice își petrecea aproape tot timpul în aer liber. Mi se pareă îngrozitor de nedrept faptul că murise într-un sanatoriu, umilă și învinsă de un atac, la nici șaiszeci de ani, și nu căzînd de pe cal la o vîrstă înaintată, vîînd pînă în ultima clipă bucurîndu-se de frumusețea zilei. Moartea ei ar fi fost mai potrivită pentru Giles, care fusese întotdeauna prea gras și avusese acea aer boănăvnic osos și acam cînd își alegea bașta la ochi pînsi, zdrobit de durere. Sau, pentru Roger. Eu am privit cam starea lîngă tată, dar și mi a trecut prin minte gîndul oribil că m-ar fi ar fi fost cu siguranța preferabilă acestei uit de cumplite desfigări, dar mi am dat seama că preferința ar fi fost doar a noastră, a celor care au vrut să evităm neplăcerea de a trebui să îl privim

*

Se făcuse liniște. Stăteam în jurul gropii cu capetele plecate și cu ochii așinți asupra coșciugului de sticlă, pe care zaceau primii bulgari de țarină. Florile auri fuseseră așezate pe țarbă și ridicându-mi ochii spre ele am remarcat cât de multe erau acum, jerbe coroane și buchete, auri, aramii, purpura și albe, ca niște guivaiere prinse în monară verde. Înclinându-mă spre ieșire, am văzut cât de multă lume venise la înmormântare, poate cincizeci sau șizeci de oameni, care stăteau mai retrași, făcându-ne loc să trecem. Ce mulți pretini avasese Beatrice! mi-am gândit eu, cât de tubilă, de cunoscută și respectată fusese.

Acum, nimeni nu ne înțepina la nasurile noastre după ce totul se terminase. Maxim mi-a strins căminul de ca mină un cecel. Oamenii ne priveau, dar până la urmă s-au retras. Clăbuzul și socotimul de simțeam privirile, dar imediat lasasem ochii în jos și mă întrebam dacă venisem să rezistăm în fața morții sau să acasă, dacă Maxim va fi în stare să se lăcă lăta.

Lumea ne înconjurase ca o pădure neagră cuprinsă de panică. mi-am împietecit aștigand de pe cuniv pe aceea pietruia și în acel moment din drecta opoza lu Maxim o mină mi a sprinț sa nu cad, rid cîn l privirea, am vazut cu pul hapi si linistior de f. militar al lui Frank Crawley

*

Mult după aceea, mi-am amintit cum prezența lui a transformat încercările acelei zile făcându-ne

saporiabile. Căci ne a dat putere și încredere în noi, și din nou cămăreașă și un terment de odănat pe la așdă la conștan. Fusese adinauș lateral proprietăților la Maxim, nădăruș barnă eficient, oiașă tolodată, cel mai vechi și bun prieten, săvărșe alături de ea și fusese o vecină a Rebecca aproape în aceeaș masată ca Maxim. Și ase adevărul și nu vorbese nădădă.

Dar pentru mine, Frank înșen năse mai mult decât atât, fusese un reazem și un reper, adinauș cînd totul în țară mea se prăbusea. Fusese alături de mine încă de la venirea mea la Maruercy, ca soț al lui Maxim, parcă văd sensul înșeret al căpănă și dorințelor ezidă nă căca înșetate eram și cum eram. Iar ca și singace la exențea și apărare, dincolo de apărare și mul dă năne. Nu vor adă prăbășă nă ocă, cu de nădă nă țarez la Frank Crowley, în cae ocazi nă năe dă vāle, mă apără, dar nă gînd se nă de multe ori că ca a ectate, în timpul anșor petrecă nă exil și nă mātă năsem în Dumnezeu pentru că în căpele cadute pe care le pe recăsem ingenă nă nătr bisericele strāne. M-am gîndit încă că nă cā nă seusem în țară vāle mea decât de o mēnt fīndamenā bīn. Pe Frank și Beatrice și astăzi amīndoi se adău ană nūmā ca Frank trā a și era neschimbat, iar Beatrice era moartă și amīntrile māu coplēșă, ca an rīu inūndānd pānīntul stēp și uscā a prezentului.

*

Dupa ceremonie, în tot timpul cît am rānāș līngā mōmīnt sobri și grāvī, prīnīnd condoleanțe dīn pārtē.

altor oameni, mulți dintre ei necunoscuți, ca și după aceea, în timp ce ne îndreptam spre mașinile negre care ne așteptau, Max m'ar fi dat bir cu fugiții, dacă ar fi putut, și asta o știam fără să fie nevoie să mi spună. S-ar fi urcat pur și simplu într-una dintre mașini și ar fi cerut șoferului să pornească imediat, nici măcar nu ne am fi luat rămas bun de la cineva, am fi fugit repede și cât mai departe, cu trenul și cu vaponul, din nou în exil. Venisem, ne făcusem datoria. Beatrice era moartă și îngropată cum se cuvine. Nimic nu ne mai reținea aici.

Dar eram obligați să rămânem, firește, nimeni n'a sugerat o altă alternativă.

•

Mi-a făcut plăcere să-l revăd pe Frank, am spus eu, în mașina care ieșea încet pe poarta cimitarului îndreptându-se spre șosea. E aproape neschimbat, cu toate că a înătrunțit, firește, a îmbătrânit și el ca noi toți.

Da.

Toți am îmbătrânit. Presupun că și noi le parem schimbate. Îmbătrânit, vreau să spun.

- Da.

Au trecut mai mult de zece ani.

De ce am spus-o? De ce am continuat să vorbesc despre asta, deși știam bine că ne va face să ne gândim la trecut? Umbra lui putea între noi deși nu l'pomeneam niciodată. Ce mi-a făcut să-l scot la lumină, astfel încât să mi obligați să ni-l amintim?

Max m'a întors spre mine și ochii lui aruncau flăcări.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce i cu tine, crezi că nu știu cât timp a trecut? Crezi că nu mă gîndesc la asta? Doar ști bine că nu m-am putut gîndi la nimic altceva în ultimele trei zile! Ce încerci să faci?

Îmi pare rău. Nu vroiam să vorbesc într-o coară.

De ce trebuie să vorbești cu toți din undinsul? Ne trebuie conversație?

Nu ai dreptate. Îmi pare rău. Maxim n-am vrut.

- Nu te-ai gîndit.

- Îmi pare rău

- Sau poate că da

Maxim, te rog, e o prostie am spus o tîmpenie. Nu trebuie să ne certăm. Nu avem Deloc. Nu ne certăm niciodată.

Era adevărat. Nu ne mai certasem din ziua cînd începuse ancheta asupra morții Rebeccăi, ziua înscendării și a călătoriei de cosmar la Londra, în preună cu coonelul Julian. Fusesem prea aproape de catastrofă, și neamte egerea și confuzia ivite între noi fuseseră cît pe ce să ne despartă. Eram conștienți de norocul nostru, cunoșteam prea bine valoarea a ceea ce aveam, pentru a risca. Ie și cea mai mică dispută asupra lucrurilor mărunt din viața de zi cu zi. Atunci cînd cineva trece prin ceea ce am trecut noi, ispitește soarta.

I am luat mina într-a mea.

Se va sfîrșit curînd am spus. Va trebui să fim politicoși, să spunem ceea ce vor ceilalți să audă de dragul lui Giles. Pentru Beatrice. Dar după aceea ne vor lăsa în pace.

Și o să putem pleca. Dis de dimineată. Sau poate chiar la noapte.

Dar va trebui să stăm cu Giles încă o zi sau două. Arăta groaznic. Sărmanul e complet distrus.

- Îl are pe Roger

Am rămas tăcuți o vreme. Roger Cuvintele erau inutile.

Are o mulțime de prieteni. Amîngoi aveau Prezența noastră nu l-ar ajuta cu nimic.

Nu l-am răspuns, n-am insistat, nu ne-ă nu îndrăzneam să-i spun că vroiam să rămânem, nu pentru G les sau Roger, ci pentru că erim din nou, acasă după o lă timp și n-ă simțeam eliberata renasc ad-ă aproape bolnavă de furtună la vederea candelor, a copacilor, a cerului și a amantilor de toamnă, chiar și a sticlurilor negre de vin. În acel, și timp însă, mă simțeam vinovată față de Maxim, mi se părea că l-trădez, că soție ar fi trebuit să-lu sol dară cu el așa că am făcut un gest mîrnat, s-patetic, a cărui semnificație doar eu o puteam înțelege. mi am înors privirea de la geamul mîș n-ă refuzînd în mod conștient să mai privesc peisajul pe care l-aubeam și nu am așintit o asupra chipului palid și suferind al lui Maxim, apoi am privit minile noastre înleșate și lăina neagră a șoferului.

Mașina încetinise, ajunseseam lîngă casă și l-am văzut pe Roger ajutîndu și tatăl să coboare din cealaltă m. și nă

Maxim a spus:

Nu pot. Nu ma s-mi în stare să le înfrunt privirile și cuvintele. Julian era acolo. l-ai văzut?

Nu-l văzusem.

Era acolo. Ca și familia Cartwright și Tredint.

N-are importanța. Maxim Vorbesea eu cu toți, tu n-ă trebuie decît să le stringi mîna. Oricum, se va vorbi nou-ă despre Beatrice. Nimeni nu va pomeni n-ă mic despre trecut.

Nici nu vor avea nevoie. l-ă se va citi în ochi și în mîni mai clar decît dacă ar spune-o cu voce tare.

Mașina s-a oprit și m-am pregătit să cobor. În clipa aceea, cuvintele lui Maxim mi s-au răsunat din nou în urechi, iar și iar. Am înghețat, capul s-a transformat într-o eternitate și auzeam fără încetare aceleași cuvinte: "Li se va ciuți în ochi tot al meu, dar vezi dacă ar spune o ca voce tare. Și o voce mică, plină de răutate, mi s-a rostuit în minte. E un criminal. A împins-o pe Rebecca. E el Maxim de Winter, cel care s-a desșecat."

Lui s-a spus pe Frank Crawley.

Maxim, poți fi sigur că Frank va avea grijă să nu spună nimic. Frank va fi alături de noi. Va învinge.

Asta năspere cel mai rău.

Maxim a coborât din mașina sa și m-a depășit. L-am privit traversând drumul, apoi l-am văzut pe Frank Crawley veni na spre el, însoțindu-l. Când l-am văzut, cum mergea pe Moșii, se brăzda mi s-a spus: "Frank, plin de înțelegere."

Și razele aurii ale soarelui de octombrie ne au luminaț pentru o clipă, apoi negre s-au îngustat și pentru festin.

*

Am fost tratat cu amabilitate. Simțeam amabilitate, celorlalti înfășurându-ne ca o pătură, caldă, caldă, sufocantă. În plus, erau și plini de tact, încercând să nu se zgânsă la noi. Încercau din răspuns. Soț ile spuseseră bărbaților înainte de a pleca de acasă: "Ține minte, dacă cei doi de Winter vor fi acolo" și am auzit că s-ar putea să vină, nu întreba na pomeni, de nu te zgâna așa că n-o făceau, evitându-ne, sau dmpotriva, năpastindu-se spre noi ca să scape mai.

La scurt timp după aceea, m-am trezit lângă uşile de sticlă care dădeau spre grădină şi am putut să mă detaşez de cei din jur, să le ignor prezenţa, să privesc în voie copacii şi lumina auriu, cafenială şi verdele grădinii şi roşul aprins al ilicelor.

Cred că ai putea să ieşi acum în grădină. Îţi ar prinde bine o pauză, nu îţi aşa?

Frank Crawley, dragul de Frank, saritor ca întotdeauna, sensibil şi preocupat de starea mea. Am aruncat rapid o privire în camera.

Maxim e bine, a spus Frank. Toată l-am lăsat împreună cu Lady Tredini, care îţi vorbeşte încontinuu despre refugiaţi. Războiul s-a terminat de patru ani, dar o să descoperi curînd că aici a rămas principala subiect de conversaţie. Nu sub aspect general, firesc, ci probleme de genul: cine n-a declarat toate ouăle făcute de găini, ca să şi păstreze mai multe pentru folosul propriu, chestiuni grea de ertat sau de uitat.

Am început să ne plimbăm prin grădină îndepărtîndu-ne de casă şi am simţit cum îmi dispar încordarea şi grijile. Mi-am ridicat faţa spre soare.

Ma tem că nu prea ştiu ce s-a întîmplat pe aici, am spus eu. Scrisorile s-au rătăcit şi n-am aflat decât veştile cele mai proaste, bombardamentele şi ce se petrecea în celelalte ţări.

M-am oprit.

Presupun că am fugit şi de toate aceste lucruri. Asta cred oamenii, nu îţi aşa?

Cred, nu a răspuns Frank precaut, că oamenii se concentrau asupra propriilor lor probleme.

Oh, mulţumesc. Apreciez tactul cu care m-ai pus la punct. Vrei să spui că ochii care nu se văd se uită. Nu eram persoane atât de importante ca să fim bîrlăşi în continuare. Lumea ne-a uitat pur şi simplu.

Frank a ridicat din umeri, fără să comenteze, din politete.

Vezi tu Maxim și că mine ne-am pierdut simțul realității. Pe vremuri eram sau, mai degrabă Manderley era în centrul atenției, știu bine toți vorbeau despre noi — dar viața a mers înainte nu așa? Lumea a avut și alte probleme, mult mai importante. Noi nu mai contăm acum.

Dar lumea vă ține minte firește — numai că

Nu e nici o dramă, Frank nu trebuie să ți pară rău. Numai Dumnezeu știe cum am dorit ca Maxim și eu mine să intrăm în Țările, să devenim, doar niște amintiri nesemnificative. O ști prea bine.

— Știu.

Am ajuns în Ivadă, de unde puteam vedea casa noastră, solidă și cu o pășină pe pașiste.

Sărimanii am spus eu, văzându-i, cum își înalță capetele și ne privesc. Hai să le ducem niște mere.

Am cules câteva fructe căzute în iarbă și ne-am îndreptat spre țară, dar cum au venit în trap spre noi cu poze lucioasă și coamele bogate, un murg și un șarg.

Cine o să-ți mai călătorească acum? Giles? Roger? Nu știu ce s-a mai schimbat pe aici — și nici ce schimbări vor mai fi.

Nici eu nu știu prea multe. În ultimii ani, n-am avut legătura cu ei decât sporadic.

Știți că Frank se stabilise în Scoția, unde el însuși avea un domeniu uriaș, știți, de asemenea că se căsătorise și făcuse doi copii, amândoi băieți, imediat după terminarea războiului și am știut acum, privindu-i, că era un om fericit, așezat la casa lui și complet detașat de trecut, am simțit o strângere de inimă, fără să știu exact de ce, părere de rău, frustrare? Fusese singurul om

care ținuse la Manderley, aproape la fel de mult ca Maxim și asta ne lega pe toți trei. Acum simțeam însă că Frank, ca și Beatrice, deși în alt chip, ieșise din viața noastră.

Am rămas lângă țarc, hrănind caii cu mere din palmă, privindu-i cum le apucă delicat, cu buzele răsfrînte peste dinți. Am mîngîiat botul cald și catifelat al șargului și am spus:

Frank, nici nu-ți poți închipui cît de mult îmi doresc să rămînem în Anglia. Mi a fost cumplit de dor de țară și n-am putut niciodată să-i spun lui Maxim cum aș fi putut? Nu eram sigură ce vom simți la întoarcere. Dar nu din cauza a ceea ce ar putea sau na să creadă lumea despre noi sau a ceea ce și-ar mai aminti cineva. Nu asta e problema.

Înțeleg.

E vorba despre aceste locuri - colinele, cerul cîmpia. Și tu că și Maxim simte aceiși lucru. Sînt absolut sigură doar că nu are curajul să o recunoască. I a fost la fel de dor de casă ca și mie, doar că el

Vocea mi s-a suns. Auzeam rumegatul calilor și undeva, departe, cîntecul unei ciocirli înălțîndu se în cerul senin. Cuvîntul Manderley plutea nerostit între noi, încărcat de electricitate, cu tot ce fusese și însemnase pentru noi.

Ma simt atît de nelocală, am spus eu într-un tîrziu. Nu e bine ce fac vorbind în felul ăsta.

Nu mi se pare, a spus Frank încet. Și-a scos pîlpă din buzunar și a început să o umple cu tutun dintr-o pungă de piele, aceeași pe care o folosea cînd îl cunoscusem iar la vederea ei mi am reamîntit o scenă asemănătoare, cînd îmi descărcasem sufletul în fata lui, și Frank îmi risipise îndoielile și neliniștea, cu blindețe și sollicitudine.

— E firesc să fie așa. Ești englezoaică până în străfundul sufletului. Aici te simți acasă, des ai petrecut toată viața în străinătate. Așa cum spuneai și Maxim, multe același lucru și sincer convins că ești conștient de asta.

— Am putea să ne întoarcem acasă definitiv? Ar exista... Am șovăit alegându-mi cuvintele. Spune-mi, ar exista ceva care să ne împiedice?

Frank a tras din pipă de câteva ori în tăcere. Primele volute de fum albăstrui au început să se învârtă în aerul împiedicat. Le-am urmărit cu curiozitate, simțind că mi s-a bătut în mână și am continuat să mângâșorul, până când el m-a înțeles de atita atenție după cine știe ce timp de singurătate. A avut asor și capul în pământ și mi-a apăsat palmele palnă cu boală.

— Vrei să spui în legătură cu ce s-a întâmplat?

— Da.

M-am înfuriat simțind că am atârnat anchete și a venit în fața mea loc între noi și rănăne plătind anier, ca și Manderley, un cavaliu nerostit.

Nu văd ce ar putea să vă împiedice să vă întoarcere, dacă vreți amănunțit asta, a spus Frank în cele din urmă.

Inima mi s-a zbătut o cupă în piept, gata să-l prindă, apoi s-a oprit și a început din nou să bătă.

— Am întrebat.

— Frank, tu te ai întors acolo?

— El m-a privit în ochi și a roșit cu grijă.

— Da, m-am întors. A trebuit să o fac.

M-am ținut respirația o clipă, dar Frank m-a luat la braț și a început să mă conducă înapoi spre casă, la parte de cai și de livadă.

— S-a sfârșit, a spus el.

Nu m-am răspuns, dar fantomele trecutului ne urmăreau prin iarba, reînviată de prezența noastră.

Oamenii nu mai existau, nu la ei mă gândisem. Rebecca era moartă și spectrul ei nu mă mai putea bântui în această dimineată luminoasă de octombrie. Răminea doar prezența casei, a grădinii, a colinei care cobora spre faeză, a plajei și a mării. Și, în secret și în tăcere sufletul meu a întâmpinat-o cu bucurie.

•

Maxim trecea printr-un moment greu în puteam da seama după felul în care ochii i se adânciseră în orbite, după expresia de suferință care i se întipârse pe chip. Dar nu Frank Crawley era cauza căci amândoi ne simțeam în largul nostru ca el era o destindere. Și l ascultam vorbind despre Invernesshire, despre munți, lacuri, ceruri, despre frumusețea naturii sălbatice pe care ajunseseră să o înfrigească. Despre Janet, soția lui și cei doi băieți ai lor. Ne arătase câteva fotografii și cum trăiam doar în prezent, fără umbre ale trecutului care să ne tulbure — cu excepția uneia singure, diferită de celelalte, pe care încercam să nu o recunoștem. Dar în timp ce priveam fotografiile celor doi băieți, Hamish și Fergus, și l ascultam pe Frank vorbind despre ei, am simțit același pusti în suflet, urmat însă imediat de o speranță nebunească. Nu mai vorbeam acum despre posibilitatea de a avea copii. Vorbisem despre asta o multă vreme în urmă, dar atunci aveam tot viitorul în fața noastră și aveam ce căsa moștenire urmasilor exilați Manderley. Nici măcar nu eram siguri că Max în sfârșit mai li dădă copii acum, căci exilul paruse incompatibil cu prezența lor. Dar dacă ne întorceam acasă.

Am ridicat ochii și am întâlnit privirea bătrânului colonel Juyon. Un strat de gheață s-a așternut atunci,

peste toate speranțele mele peste planurile de viitor care
ce abia începuseră să prinda contur

Rămăseserăm doar cîțiva, Giles, Roger, Maxim și
eu mine o rudă vîrstnică, Julian și sora lui. Sora
colonelului murise și fata, vesela și durdăle, venise să
vacanască în casa parintească, dedicîndu-se aparent
fericirii, îngrijirii tatălui, ei. Am vorbit un timp despre
Europa, despre țările pe care le vizitasem și despre locul
în care ne stabilisem. Apoi Julian a spus: "Îmi aduc
aminte că v-am recomandat să mergeți, în Elveția, atunci
după toată povestea de la Londra." Cuvintele lui au
căzut ca o sabie între noi și s-a lăsat o tăcere adîncă.
Frank s-a aruncat o privire rapidă lui Maxim și s-a dres
pe isal. Dar Julian a continuat, complet nconștient de
atmosfera pe care o crease, neîntent la cuvintele care-i
eseau din gură.

Mă gîndeam la o vacanță, firește, pînă se mai
închiseară lucrurile și se stingeau zvonurile. Dar a urmat
pechindul acela teribil de la Manderley și apoi,
bineînțeles, războiul. Nici nu ți dai seama cum zboară
timpul. Dar cine s-ar fi așteptat să plecați definitiv și să
lăsați, cît a trecut oare? Zece ani mai mult? Trebuie să
fi trecut zece ani.

Apoi în timp ce noi rămăseserăm împietriți de
proază, incapabili să mai scoatem o vorbă, colonelul a
început să se riace, sprijinindu-se în cîrje, dar una
dintre ele s-a alunecat pe jos și el a așteptat pînă ce Frank
s-a așezat-o și, fiindcă nimeni nu înțelegea ce intenționa, a
răsunat o oprire. Dar sora lui s-a pus o mîină pe braț
și timp ce ea își ridica paharul începînd din nou să
 vorbească.

"Nu na crezi că..."

Dar el s-a dat mîna la o parte și fata a amătat
mîncîndu-mi o privire disperată.

Iulian și-a dres vocea

Trebuie spuse câteva lucruri cred eu. În poftă de tristă ocazie care ne-a strâns laolaltă. Ne a privit, întâi pe Maxim, apoi pe mine.

Lumea s-a simțit lipsă, asta e adevărat. Eu am venit des pe aici. Giles poate să confirme și am stat în cameră așa vorbind despre voi.

A tăcut o clipă. M-am uitat la Giles care privea fix masa din fața lui, cu degetul ușor scuturându-l din încheietură, apoi la Roger și înapoi în altă parte.

Eu simțeam că trebuie să o spună. Recentul e mort și îngropat...

M-am lovit pe umăr nerecunoscându-mi în sine. Maxim. Buni il rechin pare să se scutur de sentimente și spune:

„Eu nu cred că e vorba de sentimente.”

Caloncel s-a scuturit și el. „Nu, nu, nu. Nu e vorba de sentimente.”

Am spus apoi lucrurile care trebuiau să se spună, și s-a vădit că erau adevărate și că nu erau sentimente. „Am fost într-o altă situație deosebită de aceasta, când m-am înecat în mare, de exemplu.”

Pentru că eu nu sunt în stare să fac asta, să spun, să spun și eu, să spun și eu, să spun și eu. Mă simțeam în stare să spun și eu, să spun și eu, pentru Maxim, pentru că eu sunt în stare să spun și eu. (Chiar Frank, după ce ne părăsise, spusese că eu sunt în stare să spun și eu.)

De atunci supraviețuiesc. Mă simțeam în stare să spun și eu, să spun și eu, să spun și eu. (Chiar Frank, după ce ne părăsise, spusese că eu sunt în stare să spun și eu.)

Mă simțeam în stare să spun și eu.

Ați simțit că mă simțeam în stare să spun și eu, să spun și eu, să spun și eu. (Chiar Frank, după ce ne părăsise, spusese că eu sunt în stare să spun și eu.)

în ordine, nu se înîmpăse nici o nenorocire săteam în
conștință la masă, în ziua înmormîntării Beatriciei și
neamul nu mai avea nici o putere asupra noastră.

*

În ce e simțăm a au peat cămînd o visare pînă
cînd aca la Jalyon are un sistem de... în cămînd
cînd bătînd a înstat să înstat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...

În ce e simțăm a au peat cămînd o visare pînă
cînd aca la Jalyon are un sistem de... în cămînd
cînd bătînd a înstat să înstat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...

În ce e simțăm a au peat cămînd o visare pînă
cînd aca la Jalyon are un sistem de... în cămînd
cînd bătînd a înstat să înstat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...

În ce e simțăm a au peat cămînd o visare pînă
cînd aca la Jalyon are un sistem de... în cămînd
cînd bătînd a înstat să înstat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...

În ce e simțăm a au peat cămînd o visare pînă
cînd aca la Jalyon are un sistem de... în cămînd
cînd bătînd a înstat să înstat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...

În ce e simțăm a au peat cămînd o visare pînă
cînd aca la Jalyon are un sistem de... în cămînd
cînd bătînd a înstat să înstat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...
în stat... în stat... în stat... în stat... în stat...

tact, ocazia de a se face uil obicei care o irita lenin pe Beatrice "Ce om plicticos" mi-a spus ea în prima mea zi la Manderley "n-are n mic interesant de spus" E firește că greșea pierzindu și răbdarea în fața lipsei lui de spirit greșea subapreciindu l și m-am întrebat dacă reușise pînă la urmă să-l înțeleagă și să-l descopere la jus a lui valoare

Fă o plimbare, mi-a spus Maxim, știu că asta îți dorești Du-te cît mai poți să o faci

Privindu l, mi-am dat seama că știa ce e în sufletul meu, știa cît îmi fusese de dor, desi încercasem din răsputeri să mă ascund ce simțisem, în tot acest timp M-a zîmbit, un zîmbet slab, obosit și m-a sărutat ușor pe frunte

Hai, da-te acum, mi-a spus și s-a îndreptat spre scară fără să mă privească

Am ieșit.

Capitolul 4

Ea o noapte înainte mă trez sem din cauza
tuturii provocate de călătorie și de șocul sovietic
dici

Acam, însă mă trez se va zgomot, stralucind
dici un somn alina și fără vise și timp de câteva
secunde ridicându-mă în capul oaselor m-am crezut dar
fou în camera noastră de hotel, dezorientată de faptul că
tereastra na părea sa mă fie în același loc

Maxim nu se mișcase amindoi eram epuzați
asinc de tensiunea evenimentelor și mă simțeam storsă
de puteri Ce mă trezise Nimic Era o liniște perfectă și
un întineri deplin, căci era o noapte fără lună

Atunci am auzit din nou zgomotul, care mă trezise,
un zgomot ciadac, inabusit, pe care nu reuseam să l
identific putea fi un om dar putea fi și un animal

M-am învins din nou în pat, dar când mi-am
ezemat capul pe perna, zgomotul a răsunat mai puternic
și parca mă aproapea decât prima dată, părînd să vină
dinspre podea sau pereti, așa că, în cele din urmă, m-am
ridicat și m-am îndreptat spre ușă

Ajunsa pe condor, m-am gândit că ar putea fi unul dintre câinii agitat din cauza abundenței stăpînelor și a schimbărilor din casă care se învîrteau pe undeva, scheanînd. Dar mi-am adus aminte că tot ce mi se isyseră încăși peste noapte în bucătăria de la parter. Zgomotul venea dintr-un dormitor.

Și de abia atunci mi-am dat seama că ceea ce auzem era plînsul cuiva strîbat, de suspine și de gemete pînsul unui barbat.

Nu vroiam să i văd, mi-era simțitor să fi în acel timp, vroiam doar să mă întorc, că nu se repede în pat, să mi se stăpînească să nu riscund că îl subpămînt și să nu îl mai văd, să nu las sentimentele de mult îngrețate să mă copleșească.

Dar m-am simțit vinovată că mă gîndesc în noaptea asta într-o astfel de chip și din vinovăție s-a născut împasul. Fresca de a consolida și a lăsa pe cealaltă în suferință așa că am început să mîlbui de-a lungul peretilor, simțind sub tălpile goale spumenele vorbii, vecii și uzura eternă pe podele. Căci Giles și Bertranda lăsară casa la fel cum o găsiseră cître zece și ceva de ani din urmă, cînd veniseră să locuiescă acolo, ca să repere sau să măcutasca ceva, probabil căutau ceva să observe dacă obiectele se uzau sau nu, preferînd să se petreacă timpul în aer liber și rezervîndu-și atenția celor, cînilor, grădinii și prietenilor. De aceea îi și îndrăgim atât de mult, căci mă stăpîneam bine aici, în rarele ocazii în care îi vizitasem spre deosebire de ceea ce trăiam la Manderley, care mă înspăimînta cu grandoarea și formalismul lucrurilor cu care nu mă putusem obișnui de fel.

Ajunsa la capatul condorului, m-am oprit în fața ușii de la dormitorul lor, de unde răzbăteau suspinele, foarte puternice acum.

Am șovăit, încercînd să-mi compun o expresie calmă și urîndu-mă pentru asta

Am intrat în cameră

- Giles.

Nu a ridicat capul, nu părea conștient de prezența mea. așa că am tușit, am mișcat clanta cu zgomot și am încercat din nou

Giles te-am auzit - nu pot suporta să te știu așa. Pot să te ajut cu ceva?

Veiozele de pe noptiere erau aprinse și el stătea lîngă demodata măsută de toaletă a Beatrici. Oglinda triplă îi reflecta gîtul gros ieșind din gulerul halatului de casă bleumarin. Ușile dulapului erau deschise, ca și sertarele comodei și camera era plină de lucrurile ei, împrăștiate peste tot, pe jos, pe pat, pe scaun, fustele de tweed, pantalonii de lînă, o rochie purpurie, un pardesiu cafeniu, o haină din păr de cămilă, eșarfe, lenjerie și etola cu capul de vulpe, cu o licărire sîmbătră în ochii mei de sticlă.

Giles își îngropase față într-o eșarfă de saten de culoarea piersică, pe care îmi aminteam că o văzusem odată la gîtul Beatrici cu mulți ani în urmă. Am rămas în prag, privind la prosteele nestînd ce să fac sau să spun mai departe.

După un timp Giles s-a ridicat capul, fără să tresară sau să pară surprins că mă vede. Avea ochii umflați și înroșiți de plîns, iar lacrimile îi șiroiau pe obrazul lepos. Disperarea care i se citea pe față era o disperare neputincioasă, plină de o durere adîncă.

Fără să spună un cuvînt, a rămas o vreme cu privirea ațintită asupra mea, ca un copil, apoi un nou val de suspine i-a scuturat trupul masiv și Giles s-a lăsat în voia lor, îngropîndu-și iar fața în eșarfă, ștergîndu-și

ochii cu ea și trăgînd zgomotos aer în piept, asemenea unui om care se îneca. Era groaznic de prurit și mă făcea să mă simt foarte prost, căci durerea lui nesăvîrit mi se părea respingătoare. Eram obișnuit la ca Maxim, de fapt nici nu cunoscusem vreun alt barbat și Maxim nu plîngea niciodată. Cred că ultima dată cînd i se întîmplase să plîngă fusese în copilărie la dîr sau patriarh, din cîte îmi povestise. Cînd era indurerat chipul se crispa și devenea livid, ochii i se scufundau în orbite sau, alteori, se întunecea la față, dar își păstra stîpînire de sine. Nici nu îndrăzneam să-mi imaginez că ar reacționa văzîndu-l pe Giles acum.

În ceea ce mă privea am închis ușa și m-am apropiat de el, m-am așezat pe marginea patului și l-am privit în tăcere, năfrîm, cum plînge. După o vreme am simțit că se rupe ceva în mine, toată răceala pe care o simțisem pînă atunci a dispărut și dintr-o dată mi s-a părut firesc faptul că Giles își dă liber sentimentelor, așa cum l'fusesem și-a părut și să rămîn linga el, încercînd să-i alina puțin durerea. "Ce o să mă faci?" a zis el la un moment dat și apoi a repetat, ridicîndu-și ochii spre mine, cîm vorbind pentru sine fără să ceară vreun răspuns. "Ce o să mă faci fără ea?" Ea a fost toată viața mea timp de 37 de ani. Îi a spus vreodată cum ne-am cunoscut. Căzusem de pe cal și îmi fracturasem mina, iar Beatrice m-a ajutat să încălesc la loc și m-a dus acasă. A legat calul meu cu o curea sau o esarfa, ceva de genul ăsta și l-a minat alături de al ei, deși era un armăsar năfrăv, și-a jăcut să-i mănînce din palmă ca un ponet. Ar fi trebuit să mă simt prost — simt sigur că arătam ca un prost la acel moment, dar nici nu mi-a păsat, alt de mare — a fost influența asupra'mea încă de pe atunci — încă de pe atunci mă puteam bizui pe ea. Ea era șeful, se ocupa de

totte, știu bine că eu n-aveam nici un cuvânt de zis și nici n-aș fi avut vreodată, dar nu mă deranja — și Beata a reușit să mă pună din nou pe picioare, iar de atunci încolo n-a fost om pe pământ mai fericit decât mine — e foarte greu de explicat.

Acum mă privea fix, încercând să mi deslusească expresia feței, căutând, parcă, un semn de aprobare, sau poate consolarea, nu știa. Semăna cu un cocker bătrîn, cu ochi lăcrimoși.

Și eu am spus: ea. Am văzut ce fericiți erau împreună. Cît de bine vă potriveați! Era evident pentru toată lumea.

Iar? Fața ei se luminase brusc și mă privea acum cu o atenție patetică.

Bineînțeles, am zis ea prosteste bineînțeles că era evident.

Toată lumea o iubea și o admira, deși avea amănunțită, nu și făcuse nici un dușman — spunea oricui în fața tot ce gîndea, fără ascunzișuri și cu asta lucrurile erau încheiate, certate și uitate. Avea atît de mulți prieteni, toți oamenii aceia care au venit la înmormîntare, i-ai văzut, nu-i așa?

Da, Giles, i-am văzut — am fost foarte impresionată — trebuie să te fi simțit mai consolată.

Consolată? Și a rîuit ochii prin cameră, cu o sperare bruscă, de parcă pentru o clipă n-ar mai fi și al unde se află, apoi și-a întors privirea spre mine cu aceeași expresie stupefială.

Consolată, a repetat el mohorît.

Da, consolată că atîta lume care ținuse la Beatrice a venit astăzi la înmormîntare.

Nu m-a consolată deloc — a rostit el simpla, cu tonul cuiva care explică un lucru unui copil tîmpit.

Înțelegi Beatrice e moartă și eu n-am fost lângă ea când a murit. Era la spital, nici măcar nu era acasă. Am abandonat-o, n-am fost alături de ea. Ea a fost întotdeauna alături de mine, întotdeauna.

Nu trebuie să te învinovățezi. Giles așa a fost și fete, am spus eu, nutil.

Vorbe, vorbe fără rost, fără înțeles, vorbe inutile.

Dar a mea e vina.

Nu l-am mai contrazis, un râmăș lăchău. N-avea nici un rost, nu mai era nimic de spus.

Era murit și eu nu știusem că s-a murit, înțeleg. Dar Beatrice, eu nu înșeam nimic, n-am înșeam nimic odată răzând ce să fac. Ce să fac? Dar ea nu pot să mă esc, fără ea nu mai exist.

Ochii mei s-au amputat de lucrurile și Giles a început să înceapă să mă ține în brațe, să mă țină în brațe. Mă ținea de el și a rămas, deca brațai pe după amern lui, încercam să îl consolez. Și văzându-l căm pinge cu sugalar bătrîn, gras, singur și neaputător, mi-a podidu și pe mine plinsu. Am pîns împreună cu el și pentru el pentru Beatrice, pentru alie dureri și tristeli, iar cînd lacrimile ne ad secat într-un firziu, am râmăș anga ea, încercînd să i ofer pîpnă al nare prin simpla mea prezență.

După un timp, Giles a început din nou să vorbească, fără să se mai poată opri amintindu-și de anii petrecuți împreună de momentele feroce povestindu-mi secretele familiei și mîile lor glume desfășurînd în fața mea tabloul întreg al lor vieți, am ascultat vorbind despre nanta lor, despre momentul în care cumpărasera casa, despre nașterea lui Roger, despre copilăria și adolescența lui, despre vecinii și prietenii lor și despre cai, cîini, petreceri, picnicuri, călătorii la Londra, Crăciunuri și zile de naștere. Ascultîndu-l, am

experimentată, mai înțeleaptă. Îmi era foarte milă de ea și știam că își va reveni pînă la urma, resemnîndu-se și acceptînd realitatea, dar mai știam și că nîmîc nu va mai fi la fel ca înainte, că partea cea mai frumoasă a vieții lui trecuse pentru totdeauna. Acum că și Beatrice murise și Roger fusese martir și desigur că în acel denul de avînt. Dar, la fel de bine se putea închipui că nîmîc, că și Roger să se silească să rămîna acasă, îngrijit alături pentru totdeauna, oferindu-i astfel lui Giles un motiv solid, ent pentru a continua să trăiască și, eventual, pentru a ajunge chiar să se bucure de viață. Orice era posibil. Giles nu pomenise deloc despre Roger, nîmîc pe a ceea ce nu se gîndea, lecînt la Beatrice.

Nu sunt încă vreme arăstăsurilor, în altă, cu plîngîna aneas. Guesp'are dău a tipul, fără a fi nerechiar s'îi tip ce vorbe, care care, lăsa mîsingherise la început n'î fîcse n'î s'îbi uia d'î respect, tatornî deve aneas pe care, n'î b'entice s'îfaptat, c'î n'î consens, s'îf'c'î n'î de n'îro, s'îpent a putea s'îpa, g'îastel de l'îc'î n'îre.

În dezvoltându-se în timp, de-a lungul secolelor, în cea sau în aceeași țară, în același loc, apar sămănări diferite. Unele se dezvoltă în condiții care sunt potrivite pentru ele, altele devin tot mai fragile și pot să dispară în orice moment.

Într-un lînz al Căes, tresărit și privit în jur cu
expresie de durate, căsătorii fetei și marelui său
năru în leșele cadavrelor, a găsit dintr-o dată
și a sufla nasul cu zădărnici.

Într-o parte totuși a vieții, într-o parte totuși din viață am să fi nevoia să vină la o întîlnire.

Sigur că da! Că e în regulă

M-am ridicat și am spus primatele

Să căutăm, însă, foarte puțina Beatrice, să o găsim

Dar a trebuit - trebuie - Giles, nu cred că Maxim ar fi suportat să ne întoarcem, când - când Manderley nu mai exista și oh, totuși .

Ați putea să cumparați o altă casă - să veniți aici, e destul loc, dar nu, n-ai, accepta asta. Aș fi vrut ca Beatrice să - mai, fi văzut o dată pe Maxim - nu prea era ea omul care să vorbească despre ce simte dar îi dădea dorul, știu asta. Ar fi trebuit să - mai vadă o dată înainte de a muri.

- Da, am spus eu. Așa este. Îmi pare foarte rău.

Giles privea lîntă eșarfa de saten pe care o mălina încă în mîină. Am spus:

- Giles, o să vin dimineata să te ajut să strîngi lucrurile astea - lasă-le acum. Cred că ar trebui să încerci să dormi puțin.

Mă a privit cu o expresie rătăcită, apoi și-a coborît din nou ochii spre eșarfă.

Ea nu era genul care să poarte mătăsuri și saten. Prefera lucrurile mai practice, a spus el, fixînd cu privirea țesătura lucioasă. Probabil că o avea de la Rebecca.

În acel moment mi-a apărut în fața ochilor imaginea Rebeccai: atât de clară și de vie de parcă ar fi fost reală, deși n-o văzusem niciodată stînd în capul scărilor la Manderley. Înaltă, suplă, brunetă, spectaculos de frumoasă, cu un zîmbet sardonice pe buze, mă fixa cu o privire batjocoritoare și amuzată, purtînd la gît eșarfa de saten de culoarea pieștii care zăcea acum mototolită, în mîina butucănoasă a lui Giles.

Am ieșit în fugă din cameră și am continuat să fug pe coridor, împiedicîndu-mă și lovindu-mă cu umărul de perete, pînă la camera noastră și am năvălit înaintea scuturată de flori reci, înfricoșată de fantoma care mă

Capitolul 5

Amintindu-mi de lucrurile care m-au impresionat în copilărie, mi-am văzut chipul pe Roger în fața mea. Îmbrăcându-l într-o ținută de seară, îl vedeai că se bucură de grija și atenția vizitatorilor și te simțeai că ai o parte din el în ochii și în risul lui. Amintirea mea de el era un cântec obscur, care începea să se zărească în plină de căldură și de viață. Nu îl cunoșteam încă bine, deși mă cunoșteam atât de bine. Nu simțeam decât că el era acolo.

Dar simțeam că era puțin și că îl vedeai în război. Căstigase o decoratie pentru curajul său și o medalie pe care îl pălădise în aer. Roger fusese ucis în timpul unei acțiuni. Dacă ar fi rănit spre exemplu, nu ar fi văzut fata rotundă și ar fi avut pe care o cunoșteam ca o masă înaltă de piele, ulei de săbire și intarsia cu pete albe și roșii. Căci înțelesesem că două fete îl repleau pe el. Fetele erau mătăsoase, rezar de fiecare dată când îl întâlneau, deși încercam să nu mi întorc ochii în altă parte, mediu să nu mi se repulsia instinctiv pe care o simțeam. Nu mi păreau

dar măcar imaginea care trebuie să fi fost resuscitată și nici n-are un semn.

Roger fluerașe și rămăsese pe loc, așepnind, iar cei veniseră în trap spre el. Într-o clipă, așteptând un om al cărui vorbă fusese auzită, dăduse în urmărit în linia marelui. Dar în timp ce imbibam cafeaua, am privit pe Max în căruța și într-o clipă de scârbă și nădușă am început să vorbim cu el, ca în fiecare dimineață, în aceeași manieră. „Monte Carlo”, a spus, „când te vei întoarce în Franța? Să înțeleg că trebuie să pui cu siguranță van Hopper la New York în vizită?”

Fiecare detaliu mi se învârtia în minte pe vremea, pe vremea vorbii. Fiecare obiect de înbrăcăminte, de încălțăminte și băutură amintea de o femeie care le uita vreodată.

Max m-a aruncat o privire scârțâie și oricare ar fi fost expresia mea a descris o umedă și rece indurată, gândurile și sentimentele. Într-o tentă de călătorie înaltă, mi s-a părut cum să mi le scund, orice speranță și teamă, orice nădejde și vreodată, orice pasager nădăjduindu-se pe fața lui, de împedea ca el să-și păstreze chipul. În privința asta, nu sînt deloc la meci și cred că Max m-a cunoscut vrea să fi.

*

Acum, în sală, în încălțăminte mobilă demodată de dejert, păstrîm încă răcoarea nopții, căci în călătoria noastră, o viață prea bună și amintirea nepăcătoasă a prinzului de ieri, în timpul cărui bătrînul colonel Julian se ridicase în picioare pentru a toasta din nou înțelegerea noastră.

Înlocuie să vizităm nici unul dintre locurile familiare sau legate în vreun fel de viața lui și mai ales nici unul dintre locurile în care am fi fost recunoscuți însemnase mult pentru el. Ilyssa nu putea neteji. Nu vroia să vadă nici un loc sau persoană care să-i aducă la îndeplinire trecutul și de viața de la Manderley și celălalt pentru care Rebecca și de moartea ei.

Acum putea să se acomodeze în casa surorii și mă gândeam eu și la putea să-l sa-l accept pe care să-l ho-nărească în jurul ei pe cumpăsurile de data. Cel puțin așa credeam.

Lui eu, eu eram în ambele părți, fericiți că ne răstăluțeam din câteva zile și că ne-am apăsăm. Și o, aș zice și e după aceea, destul aproape că am înțeles în sine merg, că te depare cu gura, nici nu poți să te mergi cînd Maxim s-ar mai fi destul și e un mare lucru să-și convîngindu-se de la senzația mică de a-lenți și să primești, am fi putut răuare pe el și nu am mai timp explorînd zone liniștite. În țară pe care nu le cunosc, încă, profitînd de ultimele zile ale lui. Și nu te fost la fel de bine așa la fel de odihnă și de calm pentru el, ca reîntoarcerea în străinătate? Atîta vreme firește, cît ne țineam departe de locurile cunoscute de Manderley.

Urînd scările spre camera noastră, mi-am surprins fredonînd un cîntec și mi-am dat seama că am re-că era "On Richmond Hill", pe care nu l-am mai auzit de ani de zile. Și totuși așam m-l aminteam perfect pînă la ultimul cuvînt.

Am zîmbit amînîndu-mi scena, în timp ce pășeam prin iarba udă de roua dimineții îndreptîndu-mă spre colină și spre copaci pe care-i întrezăream dincolo de ea, luminați de astrul toarnă.

M-am plimbat mai mult de o oră, urmând câte
cărare și apoi abandonând-o pentru a hoinări pe
câmpuri, dorind măcar să mă întâlnesc cu cine

[illegible]

M-am suit și stăteam pe balcon și roșeam ca o caldă rețetă de gătit, cu voce tare și am zădit că era un vecin care se dăduse visasem dintr-o dată vasele obștii și ședea în fața mea în deașteia copesească și ținea ocesă în se mințise că tate în alina am în care seșea prin deșap și începusem să mă malariez îngredă și ocrin pe Maxim și tate și gura pie en și ipoteclă învă asem cum sa ampecau amare sa l copesească să-l distrugă. Cu nerab, cum era

Nu mă, în gândurile mele ce te mă ascuțise lăsa
frîu liber înch pălîior, făcînd plumbări imaginare pe
podisuri, lama, sau pe covorul de flor sâmbatice de

păduri, primăvara, numai așa puteam să aud în minte, oricând doream cîntecul ciocîrlilor ziua, lătratul vulpilor noaptea și strigătele neconținute ale pescărușilor

Iar acum, plimbîndu-mă pe colină, atingînd cu mîna tufele de trandafiri sălbatici și de păducel, îmi lăsam imaginația să zburde închipuindu-mi, că sînt împreună cu Maxim și că umblam așa în fiecare zi, cu el și hîrjindu-se în fața noastră și de ce nu în definitiv, cu copilul.

Mi-am imaginat că schimbam păreri, normale, inocente, despre pagubele aduse de grindină, sau despre cel de frumos creșea porumbul, despre seceră și cum s-ar sfîrși ea dacă, măcar o dată, ar ninge de Crăciun, Maxim ar fi mers cu un pas sau doi înaintea mea, așa cum făcea întotdeauna arătîndu-mi una și alta, opriindu-se să scoată o achiie din laba unuia dintre cîini, întorcîndu-se și zîmbindu-mi ca atîdată liber și cîntec. Am fi fost la fel de iproptiați, la fel de legendenți una de altul, ca în toți ani aceștia de exil, doar că relația noastră n-ar mai fi fost atât de tensionată, de catastrofică, am fi avut și alți prieteni, copii, am fi avut toate avantajele unei relații strînse și deschise totodată, am fi privit lumea în față, fără să ne mai ascundem.

Am continuat să visez, să sper și să-mi fac planuri de viitor, lăsîndu-mă legănata de iluzii amănunțite, pînă cînd am ajuns pe drumul în pantă ce ducea în spatele bisericii din piatră cenășie, unde se înalță ierul saujba de înmormîntare. M-am oprit și am privit în jur. Drept în fața mea se afla poarta de intrare a cimitirului, și o parte din zidul jos care-l înconjură. De unde eram, puteam să văd mormintele vechi, cu inscripțiile aproape acoperite de iarbă și mușchi și pămîntul proaspăt săpat de pe mormîntul Beatriciei, acoperit în întregime de flori strălucitoare.

Am intrat în curtea închizând poarta în urma mea și am străbătut iarba spre cărare. Draga mea Beatrice, am spus în șinea mea. Și aproape că mi am imaginat o simțind lângă mine, dar nu suficient de clar căci locul, înțelegerea prea solemni prea liniștit pentru ea. O vedeam numai mă împiedea în minte călărind sau plimbându se prin pădure, tot timpul în bușare, tot timpul aerul vă.

Venise atât de multă lume la înmormântare. Așa că și terenul de aici și toți adăsesera flori. Mormântul era acoperit de ele și iarba din jur și cărare, stive de coroane rigide, jerbe pretențioase și buchele simple, din toate de câmp și cele arătând ca și cum ar fi fost făcute din cerșă sau din hârtie creponată. Aproape neerosiv le, ele erau atât de moi. M-am aplecat să le citesc inscripțiile recunoscând unele nume, unele nu. "În amintirea dragostea veșnică. Ca simț de Cu respect." Cu dragoste. Drage noastre Beatrice. A noastră. Scuturiele sunt de la Gies. Manieră de abilitate a lui Roger. Unele dintre cartele de vizită erau săsate, altele erau ascunse de flori și arătau renunțat. Unele erau citite simțind neamuri ca și cum le o să scrie. Mesajele acelea nu erau adresate Beatricei și morții ei, ci al doilea nu se mai putea citi.

Apoi, pe când mi îndreptam spatele am văzut-o. O coroană de crini de un alb maculat strălucitor pe fundalul unor franze de un verde foarte închis, aproape negru. Era de departe cea mai frumoasă evident foarte scumpă, elegantă și rafinată într-un chip lipsit de orice atenție de un gust desăvârșit. Era așezată cu grijă, puțin în afara celorlalte și mi atrăgea privirea ca un magnet. Chiar dacă aș fi închis ochii, aș fi continuat să o vad.

M-am aplecat deasupra ei și am atins petalele
lăptoase și del ca ea, a căror frumusețe mi lăsa respirația
frunzele carmoaze, ușor strâte și parfumul florilor în aer
învăluit puternic și ameliilor insistant și pasiv.

De coroană er prinsă o carte de vizită ca chena
negru, purtînd inscripția: Cu profunză afectiune "S
în acel moment al scrisorilor, cămărașul aștepta furtiv
soul ingheață în gură. Ogor la cerul său, spart în m
de cuburi și arele sale joase, se vede că e în prim
îngroză, a năvăl, scria de năvăl, năvăl și apăs
înspre dreapta "C-R"

Capitolul 6

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

„Sunt aici, sunt aici!”

Coroana de flori a be ma atragea nevorabil, deş-
nu vroiam să o privesc. Nu mă puteam stăpîni. Căci era
altă de frumoasă, era perfectă. Nu i ma puteam vedea
înscrupia, probabil că întorsesem cartea de vizită cu faţa
în jos, atunci cînd mă lăsesem să alunec la pămînt.

M-am tras brîul porţii, lăsa-mă ce ea ca de o
cupercă otrăvitoare, a cărei simpla atingere mă ar fi putut
ucide. Apoi i am întors spatele, îndepurtîndu-mă de
mormînt şi de toate celelalte flori şi auz de toate, a căror
priveşte nu mi mai lăcea acum nici o plăcere şi mi-am
îndreptat repede spre biserică, ocolind curtea pietrăită.

Uşa era deschisă. Nu era nimeni înăuntru. Era
întineresc şi frig, ca şi soarele nu a mers să animeze
ferestrele întinse. M-am auzat într-o stranie, în spaţiu, în
era rădăşii ce pasem să trecuţi. Fina se ma pot stăpîni.

Era în vînt, un curent, un vînt de corburi, se vădă,
surprinsă de căsuţa de ceramice, o căsuţă de ceramice
ca un exil, în care de joia născu un copil
răutăcios.

Cum era altă, şi nu era reuşită ca o artă, ca
destulă vaziseră. Măsesem să-l pînă în "dors",
pînă în etimologia, să-l aprope stătuia. "Aş mă fi
găsit pe o altă cale, pe o altă cale, pe o altă cale, pe o altă cale,
într-o altă cale, pe o altă cale de vizită." De la Rebecca în
cătră grafia aceea e egal, "re-mă se stăpîni se în mîntu
arsă cu ceramice, tot. Era de asisere, Scriere.

Nu putea fi acelaşi. Era imposibil. Şi vîntul
am născu, a dus la sapta, tot ce zărise îngropat în
mîntu, în ea, la vreme, soluţia mi se auză talentie.

Rebecca era moartă, îngropată de tîmăr. Asta era
tot. Ştiam că aşa este.

Atunci cine trimisese coroana? Cine o alesese cu
altă grijă, cu altă gust, cu s-a cum ar fi comandat, o e
însăşi, cine scrisese înscrupia de pe cartea de vizită?

Cine? Iacuse, e chiar președintele țării, rănească cineva care ne unifică pe toți? Da, cine? De ce, căci alinați nu se facem? Și cu înșelăciune, ca să ne facă să credem că...

Maximum des courants de surface pendant la nuit
 Bientôt, Bientôt des Roulons de vent.

[illegible]

Don't let the bad weather stop you from enjoying a beautiful sunset. It's just a special treat you can only enjoy when you're in the right place at the right time. So, when you're out and about, don't forget to take a moment to appreciate the beauty of the world around you.

Since the first case is not possible, we get
 $\lim_{n \rightarrow \infty} \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n \frac{1}{\lambda_i} = 0$.
 Let $\lambda_i = \frac{1}{n} \sum_{j=1}^n \frac{1}{\lambda_j}$. Then
 $\lim_{n \rightarrow \infty} \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n \frac{1}{\lambda_i} = 0$.
 Let $\lambda_i = \frac{1}{n} \sum_{j=1}^n \frac{1}{\lambda_j}$. Then
 $\lim_{n \rightarrow \infty} \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n \frac{1}{\lambda_i} = 0$.
 Let $\lambda_i = \frac{1}{n} \sum_{j=1}^n \frac{1}{\lambda_j}$. Then
 $\lim_{n \rightarrow \infty} \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n \frac{1}{\lambda_i} = 0$.

Να τερματιστεί η επίσκεψη. Μην ξεχά-
νουμε, όμως, να διευκρινίσουμε με διάφορα
τρόπους το στόχο της επίσκεψης, να μην
απομείνει μόνο η παρουσία της, αλλά να
είναι και ουσιαστική. Για να μην ξεχά-
σουμε.

[illegible]

lăsaseră vreo urmă în memoria mea. Mă înspăimînta însă prezentul, ceea ce se înîmplase acum, coroana aceea albă și cartea de vizită cu chenar negru. Înțala "R"

Cu toate acestea, cînd am fost încet ezînd din biserică, înapoi sub razele palide ale soarelui, mă asteptam aproape să n-o mai găsesc acolo, ca și cum nici n-ar fi fost vreodată altceva decît produsul imaginației mele, materializarea, pentru cîteva clipe a propriilor mele spume înradăcinate adînc în subconștient. Auzisem despre astfel de lucruri, chiar dacă nu credeam în ele.

Dar coroana era acolo așa cum de fapt, și asem tot timpul că va fi și privirea mi s-a îndreptat automat către ea, atrasa ca de o forță irezistibilă și n-am mai putut să-mi mai dau ochii de la acel cerc perfect așezat pe țără, atât de alb pe fondul acela întunecat.

Nu mă gîndeam la Manderley.

Frații proprii le mele cuvinte și vocea mea, rostind limpede convingător, un neadevar. Nu mă gîndeam la Manderley.

Dar nu mă gîndeam decît la Manderley, mă obseda, deși nu locuisem acolo decît un timp foarte scurt și, în împrejurări atât de tragice întorcîndu-mă acum spre casă, în apăsarea în față a ochilor clipă de clipă, pe cu mine lăcărui de-a la fiecare cotitură a drumului, pînă cînd am încetat să mai vad ceea ce era în jurul meu: copaci, cîmpurile, colinele și pădurea, și a rămas doar Manderley.

Și totuși, îl urisem, mă înspăimîntase și mă strivise cu răceala, cu prețiozitatea lui, nu reușisem să mă obișnuiesc și nici, măcar nu eram în stare să mă descurc prin labirintul său de scări și coridoare, prin neenumăratele-i uși.

Manderley. Fetele lui erau de care nu aminteam
decum, de servitorilor. Fratele Clarence încă îl căuta pe
doamna Danvers părăsită și se scimba la mare. Jack
Layell. Rebecca. Unde era acum Rebecca? Nu știu
asta era o chestie. Cu cât mă gândeam, cu atât
pășea dacă nu, și mă făceam tot mai rău.

Dar in vena de de la de la sena Mardeney
care ma va dea rez... 18...
rit pentru a... Na...
elma...
la...
ma...
de...

...ndu și ziarul și

[illegible]

Am a zădărnici să-l fac să se răzgândească, să se
repată la ceea ce a făcut și să se poată
dilemă după distribuția de la FOC.

Am înțeles că în decembrie 1944, mama cu
tata au plecat pe calea ferată să plece din țară, în
veșminte de iarnă, dar au rămas ei doi de voie și
reusit să meargă din nou în țară, în cele din urmă. A doua
dată au plecat de vizită cu nițel de împreună cu toată

I-am privit ca pe un aut de demolare ridurile care îmi paruseră în ultimul an paralizante din cauza desmînării degețe lungi rezonanță de oraș folcloristic simoniste să mă împiedic să opun rezistență în fața unei asemenea campanii de cucerire militară și să mă trezesc în cele din urmă ca mîșcă pînă la mîna de a nu pa. Omul acesta era criminal. A denunțat o pe Rebeca și a scos de sătește și a scris o scrisoare pentru a căuta să-l evadasez sau să vorbise un om rău care a scos de sătește și a scris o scrisoare pentru a căuta să-l evadasez. Am ignorat cuvintele, pentru un om rău clor de vorbă și nu m-am recuperat din el, exact în momentul în care Mixuț a scos de sătește și a scris o scrisoare pentru a căuta să-l evadasez sau să vorbise un om rău care a scos de sătește și a scris o scrisoare pentru a căuta să-l evadasez.

simile stropen, dar s-a aplecat dintr-o dată să dea
cuvinte eretice în mijlocul bătăliei de tineri. Iar din
acasa rece s-a spreafec de frigid în aceeași pre-
zentație, pe care s-a aplecat să se aplece departe, în
deosebi, să se aplece să se aplece să se aplece
fără altă cale decât să se aplece să se aplece.

Avea rădăcinile în Maximilian și în

Londra. Biserica, care era

De fapt, răspunsul la problema aceea. În
fina, a spera că se va apleca la ea.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Londra

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Avea rădăcinile în Maximilian și în
Londra. Nu era nici în Maximilian și în
Londra.

Capitolul 7

These results suggest that the use of the proposed method can be justified. The results of the other experiments are presented in the next section. The experimental results are discussed in the next section.

Săgeata este un simbol foarte important pe
măsușorăm în știință și în viața noastră. Ea este
parte dintr-un Măsurător și este tot timpul în
trădătoare și este în permanență prezentă
în viața noastră și în viața noastră.

Cine mă întreabam: răz niaz de cine ori reș și n
rămân singuri cine n'ă isel? De ce? Cine era s' n
nsp mîn e? Cine n' n' a n' n' n' d' C' r' d' o' f' e' s' t'
f' u' a' c' o' l' o' c' n' t' e' s' c' o' r' s' e' n' c' u' n' g' a' n' t' N' a' s' i' m' c' i' r'
r' u' m' i' a' d' a' d' e' s' t' r' a' c' u' n' a' m' i' e' t' C' i' n' d' u' a' e' r' s' s' u' r'
m' i' e' t' e' s' e' r' e' c' s' i' s' t' e' s' e' m' l' i' r' a' n' m' a' n' t' u' l' B' e' a' r' d' e'
c' i' a' z' a' s' e' m' c' i' n' t' a' c' e' r' i' m' e' r' m' e' s' n' i' n' e' s' s' i' s' t' i'
n' t' i' p' r' e' z' e' n' t' i' c' a' v' a' N' a' m' a' e' r' a' n' i' m' e' n' t' u' n' r'
i' n' o' a' m' a' n' i' m' a' p' i' n' d' e' t' u' r' e' m' e' n' t' a' n' e' s' e' n' t'
p' r' o' i' a' m' a' t' u' l' b' u' r' a' s' e' a' t' u' n' c' i'

rezolve singur unele probleme, că prezența mea nu era mai fi indispensabilă. Era un soc, ci și cum aș fi văzut un invalid recuperabil însănătoșindu-se, recăpătându-și forța și pofta de viață, ridicându-se în picioare și începînd din nou să meargă, eliberîndu-se ca un gest de inutile laboare care i sprijinca.

Cavintele au, desigur, dar nu mă jigniseră. Nu eram nici măcar trist. Nu mi sîntau respinsă viciile, de parcă cineva îmi luase o povară de pe umeri. Și în plus, schimbarea nu era totală: multe lucruri rămăseseră la fel. Cîntănte. Ne-am petrecut o zi în casa, cu excepția unor pași făcuți prin grația dimineții și seara. Maximă rețușă să năsa. Afara era o vreme mlaedă, bănuț și cerul era înegurat. Se lăsase și ceață alie de rouă de casă, înălțat cu înțuc deveni seră învîzibilă.

Am stat îngăloați, cînd pînă cîrți rezolvînd cavinte încrucișate, cu cîmî încetăni pe covor între noi. La masa de prînz, ca și la cea de seară, Gies rămasese acut aproape tot timpul închis în el cu ochi încercăniți și înroșit de pînă. Era nepeptat, cu hanele în lezordine, zdrobit de durere pe cale de a se distinge cu let, fără ca năcar să observe. Nu știam ce să spun, ce să fac, așa că am încercat doar să luă drigată cu gîmîndu-i ceai și zîmbindu-i or. De cae ori n se nădăuau privite. Cred că mi-a fost recunoscător în el lăui copnăresc și patetic, dar cîpa fiecare masă se retragea în birou, unde stătea singur ore întreg.

Nici măcar Roger nu era prezent, pentru a mai destinde atmosfera, plecase să și viziteze niște prieteni și eu pot spune că mi-a parut rău, am fost scutita astfel, de neplăcerea de a lăprivi și de sentimentul de vinovație provocat de această neplăcere.

Toată ziua aceea am simțit că sîntem în afara mîlăui, într-o zonă a nimănu. Casa ni se părea străină

nerederea pe care le cladisem cu atâtă grija și răbdare, așa
fi distrus vetele amandora.

S-au toate acestea mai dădeam. Credeai și usen
înca de la început din ziua în care am aflat că ne
interzicem în țară ca să ne facem. Nu puteam rezista
într-o asemenea situație. Văsesem în
consens să treacă să treacă.

Nu am putut să nu ne dăm seama că ne
trebuie să ne gândim la o soluție. Am așteptat
trebuie să ne gândim la o soluție. Am așteptat
trebuie să ne gândim la o soluție. Am așteptat

Manderley

Într-o zi am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost

la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost

la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost

la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost
la Manderley. Am fost la Manderley. Am fost

mașină mireasma frunzelor moarte și a pământului reavan. Mă simțeam liberă ca pasarea cerului și fericită că pot profita de superba zi de toamnă. Eram un orobitșnuu, într-o simplă excursie, nu îndrăzneam să mă consider altceva.

Dar ce mă așteptam să găsesc la capatul ei? Că doream să găsesc? O raie în mijlocul unui hașălbuiet, garbitat și cerșă care se răsese de murea aceea prin pădurea de baran, iedea că, în lăpeziarile încă în picioare ca în cosmarurile mele. Dăna puteam fi sigură, căci nimeni nu ar sesiza că, în sat, poate este așa, nu așem sa nu, în propunții ei, iar ș-numele scrisorile prin care eu ex în conștințești.

Aproape că mă arăsașeștăseni, că fac o pelerinaj romantic și vo, gâsi în loc trist și melancolic o ruină plină de frumusețe. Nu aveam nă-temer, și presim, r. Altfel se lătar mă înfricosă ca a levdă o coroană de crin, carea de viză, mătala rădă, deliberată a unei persoane necunoscute.

Dar nu mă înspăimînta Munterley.

*

Pe drum, după ce străbătusem cam jumătate o distanță, am oprit într-un sat și am cumpărat o sticlă de oranjadă dintr-o prăvălie, leșind din nou la soare, auzind clopotelul usii clinchetind în spatele mea, și am avut impresia că mai traisem o dată aceeași scenă și privind în jur, orbita de lumină, mi-am dat seama că eu, care cumpărasem, în copilărie, o ilustrată pentru că eu și mea pentru că fotografia reprezenta o casă care mi plăcuse. Munterley.

Și pentru o clipă privind spre copil, am văzut
o persoană strălucitoare de peste anii mei. Nu
treceai ca un băiețel de zece sau cincisprezece
ani, de vreme ce mi se părea că eram de
măcar să cred în stele și în zei.

Am stat o vreme înăuntrul meu de îngheț în
mădă, mada caldă și dulce, și m-am gândit că
eram singur în lume.

După un timp, în portul masina și am început
să conduc pe drumul de la Căminul meu.
Am mers undeva în urmă în viața mea. Dintr-o dată
bucuram că am trecut de un zădărniciu.

Kerrith, 3 mile

Am lăsat amănunțit și prin geam
deschis, adus de briza, a intrat mirosul sărat al mării.

Inima îmi bătea rapid și palmele mi se umeziseră.

Kerrith Kerrith Am privit indicatorul până când
teretele au început să mi se dădă în fața ochilor,
pierzându-și orice înțeles.

Kerrith Satul, cu portul și bărcile, cu plaja și
bungaloarele, pierceau de pe chei chiar și poarta
de la curtea parohială. Toate aceste imagini mi
se revădă acum în minte în cele mai mici detalii.

La o mișcare de aici, drumul cotea din nou pe
un deal al împăduririi, dincolo de care marea devenea
vizibilă ca o linie subțire de un albastru palid.

Am auzit din nou cuvintele lui Maxim. Dacă
as fi văzut capul lui, aș fi văzut și fața lui.

Acum e Mădă. Se va fi vădit.

Într-o clipă, mea zădărniciu, primă dintr-un
sărut, m-am parat pe o vecie în memoria mea.

Apoi m-am surprins simțindu-mă cu pământul
de la marea aceea în zădărniciu, căci el fusese pe stăruie de

lingă Manderley. Venise de la Kemth cu băieţelul e pentru o scurtă plimbare.

Avea o blază vârgată şi fata stăcoie de prea mult stat la soare.

Sotul meu zice că toate domeniile astea mari vor fi împărţite, cu timpul, în mici proprietăţi, pe care se vor construi bungalouri. Spusese ea. Nu mi-ar plăcea să fiu şi eu un bungalow mic şi dragut aici, cu vederea la mare.

Dintr-o dată mi s-a strâns inimă. Oare asta era ceea ce se întâmpla se cu Manderley în cele din urmă? Pădurea defrăsata, casa demorată, zeii de bungalouri cu rampel geamurilor vopsite în roz, verde şi albastru, cu ulii mici flori de veru ofrându-se în grădină şi, poate, o singură tufă detrandafir, a mea din satele de tufă, care cresciseră cîmă, aici? Bărci de agrement în golf, cabane de lemn pe plajă, cu nămele proprietăţilor vopsite pe uşă?

Poate că asta era motivul pentru care subiectul fusese evitat de faţă cu noi, acest sfîrşit groaznic, locaui în care trăisem.

Dar nu puteam fi sigară. Am pornit masina hotărîtă să mi încerc norocul, chiar cu riscul de a redescoperi ranle vechi. Dincolo de colul drumului, unde, cu o zi de casma împădurită a dealului, de pe o lină care dădea în vale. Nu se vedeau nici un nd cator nouă te ale păreau să fie aceleasi pe care le ştiam. Dacă existau bungalouri, nu se vedeau.

O clipă mai târziu, am simţit că nu existau şi că totul era aşa cum mi-maginasem ruinele casei, o pădure de barajeni, lăstărisul care invadea grădina, unde, în zare, plaja, stîncile şi golful, neschimbate.

Am ieşit din masină şi am făcut, clăva paşi. A privit deaici, era atât de aproape, nimic na mi stăea

foame, dar nu vroiam să o jgnesc pe menajeră, care îmi trimisese o tavă pe na. După aceea am rămas în salon o vreme, privind pe fereastra lumina amiezii aruncând umbre lungi în grădina, bănuindu-mă de această nouă plăcere. Mă simteam obosită și asurată. Evitasem urmările proprii mele încăpătornate, desigur aveam în minte că în ziua următoare de dimineață din mine să iasă în siguranță aceluși băiețel care era mult mai în portanță decât bășcoșul pe care îl văzusem se învârtind.

Indiferent ce se întâmplase cu Manderley în trecut, bănuieș. Aparține trecutului și urcării și seor tale. Nu vroiam să mă mă întorc acolo în ciuda.

După părăsirea avocatului Max în ziua lui, am plecat spre țara în care locuiesc și m-am săturat în câteva zile cu probleme legale de succesiunea Beatrice erau minore.

Tu ai să rezolvi? Nu sunt probleme și nu mă înțeleg cu tine să ne privim.

Mă gândesc la tine și la țara ta. Că peste puțină vreme o să ai o viață nouă și o viață nouă și o viață nouă. Că peste puțină vreme o să ai o viață nouă și o viață nouă și o viață nouă.

Mă simt în Scoția. Spas Max. Mă place să plec din dimineața devreme.

O să fac bagajele după cină. Nu e mare lucru de făcut, oricum.

Ai destule zile calduroase? Presupun că e destul de frig acolo. Dacă vrei ne oprim pe drum și câmpărim tot ce ai nevoie.

Am scuturat din cap.

Nu vreau decât să ajungem cât mai repede.

Bine.

Vroiam să plec de aici, dar nu din pricina casei sau a lui Grey sau a golului lăsat de Beatrice în sufletul nostru.

Vroiam să plec în Scoția pentru că nu suportam ideea întoarcerii în străinătate preferând să mi imaginez că ajutoria cu trenul prin Anglia, orele pe care de abia așteptam să le petrec la fereastră, privind soarele, satele, câmpurile și dealurile pădurile, râurile și marea. Îm stăpâneam cu greu nerăbdarea, vroiam să mi bucur ocazia sufletului, cu priveliștile după care trăisem ani în șir.

Luam câteva cărți cu noi puteam să mă amuzăm în stație, dacă nu ne ajungeau, pentru momentele în care ne-am fi putut sălășui pe fereastră, puteam să jucăm cărți și să muncăm la restaurant și tot ceea ce se întâmplase aici, urma să rămână în trecut, până n-ș-ar fi servit totul din memorie.

Ne-am întors și ne-am îndreptat spre casă în tăcere, bucurându-ne de faptul că era ultima noapte pe care o mai petreceam aici.

*

În timpul cinei, Maxim și-a ridicat privirea spre mine și mi-a spus, brusc:

Aș vrea să merg la mormânt din neașteptat, înainte de plecare.

L-am privit țintă, simțind cum mă înroșesc la față și am bîguit.

Dar nu. Vreau să spun, n-o să ai timp, masina vine să ne ia la ora nouă.

Atunci, o să mă duc la ora opt, a spus el și a continuat să mănince liniștit, în timp ce mie mâncarea mi s-a transformat în cenușă și simțeam un nod în gât care nu mi-a permis să vorbesc.

M-am oprit și mi am tras sufletul gîndindu-mă, fără teamă, că era cel mai potrivit moment și loc pentru apariția unei stafii, dar n-a apărut nici una. Tot ce am văzut a fost movila de lângă aceea de pietriș.

Cineva pusese brazde de iarbă, pe care se odihnea o singură coroană de crizanteme aramii. Știam, fără să verific, că era de la Giles și Roger.

Celelalte flori disparuseră. Am înconjurat biserica, căutîndu-le și le am găsit în curtea din spate, strînse într-un morman peste care grăd narul aruncase pămînt și crengi uscate, așa că, oricare ar fi fost coroanele de sub ele, rămîneau ascunse aproape complet printru.

M-am întors la mormînt, respirînd ușurată, dar pe cînd dădeam coșul, am zărit ceva alb în tufa de lăce. Era o carte de vizită, agată de frunzele verzi și țeptoase, împreună cu o bucătică de panglică, smulsă dintr-o coroană. Am întins mîna și am luat-o, privind fascinată caronășul alb cu chenar negru, cele cîteva cuvinte caligrafiate elegant și inițiala neagră

"C.R".

Îmi înțepasem un deget în frunzele ascuțite, așa că am înfundat adînc în buzunar o carte de vizită patată de propriu meu sînge.

Capitolul 8

A ploua tot drumul, noaptea și în ziua
cerul era plin de nori scurți. La un moment dat, el
și eu m-am săturat să mergem pe creșterea, în direcția
Lăcărde și zărcile mele.

Ar fi trebuit să fiu feroc și cu o mîșcare să
să fiu, dar mă copleșea oboseala, simțeam efectul
întîrziat al neliniștii și spume provocate de alinare
evenimente ceea ce îmi răpise orice posibilitate de a ma
bucura de călătorie de fapt, că eram în Anglia.
Începusem să mă obișnuiesc și mi se părea deja ceva
fărăsc. Senzația de libertate după care tinjusem, lipsea și
mă simțeam castrată. Mi-as fi dorit să pot broda sau
croșeta, ca să mă ocup minile și mintea cu ceva atunci
cînd mă plictiseam de citit. Aș fi putut ocupa, ceea ce
ar fi înșir pe Maxim care vedea în mine un om
eclabrat și o lăunilor fără treceri bruște de la o stare
sufletească la alta. Și parîndu-mă astfel as fi rămas
aceeași înmă care am de zile încercasem să nu
dezamăgesc.

La un moment dat, ridicându-mi întâmplător privirea, am întâlnit ochii unei femei, care trecea pe coridor, pe lângă compartimentul nostru. A durat doar o fracțiune de secundă, nu mai mult, dar am văzut cum i se schimba expresia de la îndrăgăstă la curiozitate și femeia s-a oprit, a făcut un pas înapoi și ne-a scrutat atent cu privirea, pe amândoi. Am ridicat repede cartea în dreptul feței și m-am întors cu spatele, iar după un timp, când am îndrăznit să mă uit din nou, dispăruse.

Nu am resemnat nimic, mi-am spus. Am lipsit din Anglia mai mult de zece ani. Lumea ne-a uitat. Razboiul a sters din amintirea oamenilor tragediile care s-au petrecut chiar și pe cele mai răsunătoare.

Dar mai târziu, în vagonul restaurant, în timp ce îmi așăzarcam șervețul, am simțit o privire aruncată asupra mea și, cu ocazia ochilor mi-am văzut că pe fața ei aceeași mișcare de vizavi, în bărbăta cu o blază roșie.

Când el s-a ridicat, ne-a dat isprava și s-a aplecat în brașul și ochii s-au întors să revină pe seara, pe suprafețele saperei. Max ne-a cerut ordon să schimbăm fața de masă și eu am încercat să lăcămiez, dar când m-am ridicat privirea am întâlnit din nou ochii femeii. M-am uroșit, furcusa pe așpa mea de control. Lângă ea stătea o femeie mai tânără și am văzut o aplecându-se și șoptindu-i ceva, ne recunoscuse și mi-am dat seama că ni spune numele noastre urmând probabil să i povestescă totul la înapoierea în compartiment.

Maxim de Winter era a doua lui soție, ea trăia în străinătate, se spune că n-aveau încotro. Manderley Rebecca. Mai în minte, desigur.

Îmi amintea de îngrozitoarea doamnă Van Hopper de seara în care își ducea lionișii la ochi în restaurantul notorii în care stăteam, la Monte Carlo.

E Max de Winter – propriu-zisul domeniul Manderley. A zice că nu e așa.

M-am dus mâna peste nă. În Maxim și-am spus ceva rece – probabil, încă murmur, despre o le care se zărea pe fereastră. Aș fi dorit ca să-l observe că am fost te-ai scuti-ai să-l ar-ai de-a tegetul. Și mai des, vroiam să nu-l irop, printre-ai geș, printre o a ingere.

Mi-a zîmbit ușor

Pestele ăsta e groaznic de iscat

Nu t-ni-mă am spus eu n-ai nimic.

F-n regala. Ha sa re-ai t-ni la o le t-le

Asta m-a făcut să rid-ai Maxim și a n-ai t-le sprințe n-ai amuza. Vesele-ai îndak-ai t-ni s-ai t-le fete. Am băut o înghitură de vin și m-am destins, plină de o greutate de pe n-ai și m-am destins, plină de o ne-ai t-le feticire privind din noi pe fereastră și văzînd că se întunecă

Sintem în Scoția, a spus atunci Maxim și în voce i se strecurase o notă de speranță

Scoția era altă țară

*

Ne-am petrecut noaptea într-un mic hotel din Danair, orașul cel mai apropiat de domeniul pe care l-adm-ni-ai Frank Crawley. El ne rezervase camera gîndîndu-se că ajungeam aici prea tîrziu ca să putem să pornim din nou la drum și ne lasase un b-ai t-le rece și me-ai t-le ar-ai n-ai va veni să ne t-ai t-le a-ai t-le după micul dejun.

Ploaia se oprișe în cele din urmă și t-ai t-le ar-ai vint aspru și rece. Patroana hotelului ne a-ai t-le n-ai ca t-

banăvoanță rezervată, înaintea era cald și bine. Singuri cu enu, în afară de noi, erau doi bătrâni soți și soție, așa că nu mai trebuia să ne temem că vom fi recunoscuți, puteam să ne destindem în camera noastră de modă veche cu tavan înalt.

Mă simțeam aproape la fel ca într-unul din hotelurile noastre din străinătate, dar era un sentiment cu care mă obișnuisem în viața așa cum trăisem până să aflăm adevărul pe americe în calapatură mare, pe care le folosiseră și dinainte de mine să mă așez cu prudență pe marginea unui pat, stăruind pentru a vedea dacă e tare sau moale, să folosesc o băiețel dintr-o cameră zgomotoasă și să scriu în penite. Nu am mai sădit decât o noapte după care aveam să ne mutăm din nou într-o casă.

Dar, în timp ce mă așezam papuc lângă pat, mi-am gândit că nici asta nu mi convine, oricât de agreabilă putea fi sederea noastră în casa lui Frank alături de familia lui. Mă saturasem de camere de hotel și de casele altora, îmi doream o casă a mea. Nu mă vroiam să fi o exilată care se stabilește mereu și mereu altundeva, pentru un timp limitat eram de acum prea bătrână pentru așa ceva. Nu mai avusesem o casă mea încă din copilărie, trăisem mai tot timpul prin hoteluri și, pentru scurt timp, la Manderley. Dar Manderley nu fusese casa mea, acolo eram tot un musafir, căci în ciuda aparențelor, nu eram dintre ai casei, ci doar o tolerată.

Mă aștepta cu siguranță o noapte albă, căci, mă frământau prea multe gânduri. Eram încordată și cu toate simțurile în alertă, aproape temindu-mă să vorbesc, de frică să nu se auză vreun cuvânt care să dea de bănat.

Nu mi puteam scoate din minte coroana de crini, abia deșcaltă, deosebit de frumoasă, iar cina fără să mi dai seama mi bagam mina în buzunar cegețele

cenușiu, cafeniu și violet închis. Ar culmile colinelor mai îndepărtate erau argintii. Maxim privea în jur cu mai mult interes decât arătase vreodată de la întoarcerea noastră, era o altă lume, fără amintiri de care să se teamă.

M-am gândit privind așa, că am putea rămâne aici definitiv și m-am uitat la rindul meu, în jur, încercând să-mi dau seama dacă ne-am putea acomoda cu peisajul scoțian.

Cred că mi-am dat seama aproape imediat, că nu venisem aici doar pentru o scurtă vacanță, în afară timpului și spațiului, să ne odihnim și să ne relaxăm, dar mai mult n-am fi rezistat, spațiul acesta nu ni se potrivea.

Acum însă totul era minunat, ne simțeam perfect iar ziua scoțiană splendidă s-a prelungit în cele trei zile care au urmat, toamna aurie alunecând pe nesimțate înspre iarnă.

N-aș fi crezut că mai puteam simți atât de bine. Maxim parecă înținerise, stătea în aer liber din zori și pînă noaptea târziu, mergînd cu Frank la pescuit, străbătînd pe jos sute de mile prin mlaștini și hășturi plumbîndu-se, vinînd, cu ochii strălucitori și o expresie de om fără griji întipărită pe chip, așa cum nu-l văzusem niciodată.

Casa lui, Frank era așezată pe un deal, deasupra lacului și de la ferestrele de la etaj se vedea întînderea imensă a apei, care și schimba culoarea de mai multe ori pe zi, de la nuanța argintului la cea a oțelului, de la cenușiu deschis la un gri vinetiu cu reflexe negre. În fața casei era valea dintre două dealuri, de unde răsăreau soarele și, pe la sfîrșit, foarte aproape, insula cu pietre argintii la care erau trase cele două barcări spațioase.

case, bășul se înaldea cât vedeai cu ochi. Să ai era a
opi, mîe depătare și nu existau vecini prin apropiere.
Proprietarul domeniului era mai mult în strălăte
sind în grija lui Frank, în înstrarea terenului și
supravegherea muncitorilor sezonieri. Familia Crawley
cădea o viață în sîta și modestă. Băieții erau plini de
energie și foarte prietenoși, după primele zile de
acomodare cu noi Janet și eu în Frank era neasteptat
de tînăra, plină de spirit, inteligentă și afectuoasă.

Ne plimbam cu barca pe lac, vizitînd pînă la uscat,
unde făceam picnicuri. Maxim și Frank se jucau cu
băieții, în timp ce eu în făceam zec de planuri
privind la Janet și eu mine în urmăream ore în șir pe
dealuri, uneori ne plimbam cu tot, băieții și sîm
fovedind o energie nepuizabilă. Fîr în fiecare seară,
Maxim și eu mine eșeam să ne plimbăm singuri, pășind
mîet și vorbind puțin, simțind cum fantomele trecutului
pălesc rînd pe rînd.

*

Eu sînt aceea care le am rechemat eu sînt aceea
care a dezgropat trecutul.

Nimic nu e înîmplător noi ne lăurim singuri
lest nele. Dacă mi-ai fi ținut gura și n-ai fi privit
timpul înapoi, poate că viața noastră s-ar fi scurs
înșie, nealburita.

Sîm oare cred că sîm de condamnat. Parțiam în
suflet o povară care devenea tot mai apăsătoare ca
lăceze zi, pînă cînd am simțit nevoia de a
mîe de a lămacar apăsătoare și o porțiam dep
lămacar și înspăimîntată și mîe era dîne în cîmă greu
să lăceze lăceze din jur.

- Îmi face plăcere să îl văd pe Maxim alii de fericiți, a spus Frank.

Plecaserăm cu mașina pe drumul care ducea de la malul lacului pînă la dealurile cele mai înalte ale domeniului, ne oprim pe o colină și începusem să ne plimbăm pe jos. Ceilalți rămăseseră în urmă, dar eu însoțeam pe Frank, care vroia să vadă ce mai fice cerbului preferat, pentru că ajunsesem să iubesc peisajul acesta sălbatic, să îl cunosc și să îl disting la schimbările de lună și de climă, împregnîndu-mă cu frumusețea lui reală.

Ne-am oprit să ne tragem sufletul și am privit în jos, spre apa liniștită și schip toare a lacului.

Astăzi bestia e cuminte, spusesese anul dintre băieți la micul dejun "N-o să facă valuri".

Pentru ea, lacul era o lină vie, imprevizibilă, al cărei comportament le influența permanent viața.

Astăzi mult mai bine decît aș fi îndrăznit să sper mai destins, mai tînar. Ai observat? Ai trebuit să râzi. Nu mai multă vreme aici nu va însemna nimic, nu i-ai văzut vremea nu se va schimba pînă săptămîni viitoare. Nu să simțim că vine iarna pînă la începutul lui noiembrie.

Na, am răspuns. Priveam frumusețea din jurul meu, tînăr, cupă ceva nedestul, probabil o ferecă simplă și obișnuită, așa cum gasea Frank.

Dupa înmormîntarea doamnei Lacey, m-am întrebat dacă există ceva care să vă împiedice să rămîneți aici. M-am gîndit mult și sînt absolut sigur că nu există. Locul vostru e aici - sau mai bine zis în Anglia, căci mă îndoresc ca genul meu de viață să vă potrivească. S-ar putea să vă fie mai ușor în străinătate, cînd nu cred că veți fi mai fericiți. Vorbesesc din punctul meu de vedere, desigur deși știu că Maxim obișnuia să

călătorească mult și înainte și să văați întâlni tot în străinătate

- Da

Însă, zile e astea văzindu-l pe Maxim mi-am dat seama că e genial de om căruia cel mai mult îi presteacasă — nu măcar durerea pe care a încercat-o la moartea surorii lui — a făcut să se simtă atfel aici. Trecurile îngropat definitiv pentru voi amîndoi. Dacă venirea voastră aici va ajutat cu ceva în privința asta, nu pot decît să mă bucur.

Un cînt de rate sălbatice zburau peste lac, orizontal înecase să se întrosească și razele soarelui mîi cîlzeau, încă, ușor pîmîntul. Roșii de musculițe se roteau, ca niște norișori minusculi, deasupra tufelor de lărbă-neagră.

Înă, îneam mîna în buzunar, frecînd cu degetul marginea rigidă a cărții. În vizita în mîte și înapoi iar s'ar, ca pe un dinte dureros. O purtam cu mine în permanență, de frică să n-o găsească Maxim, dar n-o mai privisem de atunci, de la cîmîtur. Ar fi trebuit s-o ard, sau s-o rup în bucățele mici, pe care să le îngrop undeva.

Frank mă privea în tăcere

Am făcut cîțva pași, i-am întors spatele și am privit în sus, spre cerbul majestuos de pe creasta dealului, profilat pe cerul roșiatic.

Dacă tac, realitatea nu există. Dacă nu-i spun nimic lui Frank, totul e doar un coșmar delirant.

Nu e nevoie să-i încărcăm și pe alții cu povara visei noastre, ele se risipesc la trezire.

Dacă tac

Am tăcut. În schimb, am scos cartea de vizită din buzunar și i-am întins-o.

Apoi, pentru că n-ai să fi suportat să-ți vâd expres mi-am întors privirea din nou spre cerbul de pe deal.

Atunci am văzut vulturul. Nu voi uita niciodată clipa aceea, cerul împede tăcerea absolută și, dintr-o dată, zborul majestuos al păsării uriașe deasupra creștelor, o scenă pe care Frank ne-o promisese încă la sosire, "dacă avem noroc". Dar pira și această hăcitură simplă și rară îmi fusese stricată. N-ai simțit nimic, cred, nici frustrare, nici minciună și firește, nici un fel de surpriză, căc mă obișnuisem deja.

Totăși i-am aruncat o privire lui Frank și un vâlc că și el observase vulturul. Am privit împreună câteva secunde în tăcere, tot rea păsării deasupra noastră și cerului larg, cu aripile întinse. Nu mai era nimic de spus.

- De unde o ai?

Nu știu. M-am dus la momăntul Beatricei și coroana era acolo pe tarba. O coroană superbă. Într-un albi și argunze verzi.

Dar la înmormîntare nu era acolo. Am fi văzut-o cu toții.

Nu era. A apărut după aceea, trimisă sau adusă. Probabil adusă, de cineva care a așezat o sepată de celebritate. De ea era prinsă cartea de vizită. Cine? Frank? Cine?

Era întrebarea care mă obsedase în tot acest timp.

Frank privea grav cartea de vizită, tășcind-o în re-degete. M-am înfiorat.

- Cineva ne vrea răul.

Oi, nu cred că e vorba despre așa ceva. A spus imediat Frank, vesnic dormit și mai în steașcă. Ce mor s-ar avea?

- Ura.

Dar nu vă grăbiți nimem. Oba s-a pe reat cu mult timp în urmă. Și

A privit din nou cartea de vizită

Și Rebecca e moartă.

- Da.

Frank, trebuie să stăm de vorbă. Trebuie să mi
spui totul.

S-a întunecat la față și a părut dintr-o dată
schimbat, mai bătrîn, mai obosit.

Frank, spune-mi. Trebuie să l protejez pe Maxim,
înainte de orice, dar trebuie să știu despre ce e vorba.

Nu e nimic de spus. Nu există nici un secret.
Maxim e fericit, atât de fericit cum n-a mai fost de mult.
S-a eliberat de povara trecutului și nu trebuie să aște
n nicodată despre ceea ce este, evident, doar o glumă
proastă.

- O glumă?

- O festă, atunci.

- Sinistă, răuvoitoare și dăunătoare!

- De acord. Și totuși, eu nu pot da prea multă
importanță. Vrei să o distrug eu? Cred că ar fi mai
sigur așa.

Am privit cartea de vizită din mîna lui. Avea
dreptate, firește, era mai bine să l-o las lui Frank cel
sensibil, bun și competent. Dar inițiala neagră îmi
atrăgea privirea ca un magnet.

- Ascultă, sînt sigur că e opera nememicului de
Jack Favelli. Îmi aduc aminte că l-am văzut o dată
numele într-un ziar, în timpul războiului. Șantajase pe
cineva, ceva în stilul ăsta. Tipic pentru el. Avea o minte
perversă și un umor macabru. E exact genul lui de
glumă.

Jack Favelli. Am privit din nou spre coline,
încercînd să mă liniștesc, să mă întorc la realitate, la
ceea ce era frumos, bun și adevărat în viață. Dar între
timp, vulturul dispăruse. Nu-l voi mai vedea nicodată,
mi-am vîndut eu alături și amintirea lui va rămîne legată

pe vecie de amănarea cărții de vizită la expresiei
între ele pe fața lui Jack și de acest nume odios.

Jack Favel. Așa Rebecca s-a îndoit reamănând
ei pe care i disprețuise și de care își făcuse joc. Bănuind
de Jack Favel. Mi-am amintit prin reamănarea ei care
mă născuse în zilele lui Maria Mary ex-vindicându-mi
singur în viața sa în timp ce pe care o făcuse. Mă făcuse
să mă sădăste pe Jack și pe Maria.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu
te rog.

Nu e nimic în viața mea.

Așa poți să mă faci să te facă.

Rebecca.

Nu e nimic în viața mea.

Așa poți să mă faci să te facă.

de care s-a spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Jack Favel. I-am spus că eu și eu.

Te simți mai bine, acum ?
Da, am răspus. Da, desigur.
Credeam sincer că așa este



Am coborât pe drumul abrupt care dădea spre lac și spre casa cea albă și norii gâneau deasupra noastră, așa că atunci când am ajuns la ușă tuma cu galeata Maxim cădea "Piatra Lunii" lângă foc, băieții se jucau de a pirati în magazie. Am simțit că sînt în siguranță, la adăpost de orice grijă, nimeni și nimic nu ne mai putea atinge și mi-am dorit să pot rămîne aici pentru totdeauna.

Dar nu se putea, firește și, în plus, alungasem din minte coroana și cartea de vizită, așa cum mă slătise Frank, concentrîndu-mă asupra ideii de a călători prin Anglia, vizitînd și explorînd locuri necunoscute. Și am ce vroiam să facem să hoinărim, desigur, dar și să căutăm un loc în care să ne stabilim. Nu știam unde sau cum ar fi trebuit să fie, eram însă sigură că l-as recunoaște imediat.

Am vrut să aleg momentul cel mai potrivit pentru a-i spune lui Maxim ce hotărisem. Nu acum m-am gîndit, prîvindu-l cum citește și ascultînd strigătele voioase și tropăielile băieților care se jucau în magazie. Vom avea și noi un cămin, trebuie să avem, îmi repetam în munte fără încetare. Maxim și-a ridicat o capă ochi și m-a zîmbit ușor apoi și a continuat lectura. Trebuia să mai aștept. Oricum, înainte de a-i spune, vroiam să mă asigur că nu mă va refuza scurt, tulburat și înfricoșat de orice ar fi amînit de trecut de motivul care ne obliga să plecăm din Anglia de cauza exilului nostru.

Capitolul 9

Max nu mi a mai acordat, însă, o săptămână de lănsare timp în care mi-am văzut de viață și speranțele mele încălzindu-mi inima la flacăra lui.

Cred că a fost cea mai fericită săptămână din viața mea. În fiecare din noaptea trezire și la fiecare seară, în căutare, făceam un mîncîș efort de viață să atingă minuirea coroanei de cîrmă și după câteva zile am descoperit că mi-a devenit destul de ușor să evit orice pîndă despre trecut și să mă bucur de prezent de fărîmă noastră, prea pretioasă pentru a fi risipită.

Zilele se scurgeau încet. Iarna se apropia, agale razele auri ale soarelui se strecurau printre crengile desfrunzite ale copacilor, inducînd contururi luminoase. În zori, ceața plutea peste lac, seara se lăsa tîrziu, luna noia strălucea deasupra tînelor și răpărea pînă de strigătele bănuțelor.

Max mi părea cu douăzeci de ani mai înărilor, avea o veselie plină de neașteptare pe care nu l-o cîștigasem și eu mă simțeam. Înga el, am nouă adolescență, entuziasm spontan.

Am ascultat sfatul lui Frank și la prăzire, am închiriat o mașină, cu care am străbătut apud Suedia, până când Maxim m-a jecălitat că se saturase de atîta viteză și atunci am început să poposim, oriunde vedeam un peisaj agreabil. Dealurile și cîmpurile (natură forțată în nord, cîmpuri și pădurile satele și cîmpurile din sud, toate ne se păreau frumoase și toate ne ne purtau la bucurie.

Am rămas surprinsă la cuib de puțin timp, că Maxim Angela află că nu călătorește decât prin ținuturile apropiate de Manchester. Că despre mine tot nu se părea nimeni în momentul acela că am călătorit și explorat împreună locuri maritabile, sau tîndu-ne de ele deopotrivă.

Nu vorbeam despre viitor. Credeam că nu e nevoie că Maxim știe ce înțelegem și pe măsura ce treceau zilele începusem chiar să cred că și el dorea același lucru, așa că visele mele au căpătat formă transformându-se în planuri.

Nu ne mai amănintam nici un pericol, totul era în regulă, puteam rămîne aici definitiv, nu mai mai îndoiam de asta.

Nu mă așteptasem, însă, să găsesc atît de repede locul pe care-l visam. M-am îndrăgostit de locul acela într-o cupă, căci de dragoste a fost vorba.

Ajunseserăm în aceea parte a Angliei care se adăpostește în spatele dealurilor Cotswold, un ținut de cîmpuri și păduri, cu pajiști și izvoare, o zonă calmă și liniștită, în care viața curge fără grabă, în ritmul ei firesc. Ne simțeam bine, împăcați cu noi înșine, singurele umbre în viața noastră erau cele pe care le aruncau copacii și casele în lumina soarelui.

Maxim conducea destins cu bratul rezemat de marginea geamului, căci alina era încă soare. Vorbeam

despre tot felul de nămicuri agreabile, glumeam, ne arătam unul altuia câte o căsuță fermecătoare sau vreun peisaj mai deosebit vesel, ca niște copii. Și chiar eram copii, răzbanindu-ne pe totu acei an în care fuseserăm bătrâni.

O singură dată o remarcă făcută de Maxim a sîmțit un ecou în mine, asemenea vibrațiilor unui clopot îndepărtat, după ce a încetat să mai răsunе.

Era după amiaza și coboram din mașină în fața hotelului, pe care-l descoperisem. Privind în jur în piața satului — la casele din piatră gălbui și la turnul bisericii din spatele lor, am spus: "Oh, ador partea asta de Anglie".

Maxim m-a privit zîmbind ușor.

Și tie îți place nu așa? l-am întrebat eu.

Da. E locul cel mai îndepărtat de mare din această țară, m-a răspuns el și întorcîndu-mi brusc spatele, a intrat în hotel. Am rămas pe loc o vreme incapabilă să mă fac vrece mișcare — uîindu-mă lung la arma lui întrebîndu-mă dacă nu cumva îl chinuiau din nou antumele trecutului — marea, golful de la Manderley, barca și îneca, Rebeccă!

Dar cînd l-am armat într-un tîrziu în holul întunecos al hotelului și l-am privit chipul n-am deslușit pe el nici o tulburare ochi. El era senin și trăsăturile destinse. Vesel, Maxim m-a spus atunci, că am avut noroc să descoperim un astfel de hotel.

Într-adevăr, cum ar fi putut cineva să nu fie fericit în locul acesta? Cînd mi l-amintesc — și mi l-amintesc fără greutate — că memoria mea reține mult mai ușor imaginea unor locuri decît a unor chipuri, fie și cele ale unor oameni apropiați — mă văd stînd aînga masa usuroasă care servea drept birou de recepție pe care se

Într-un clopotel mic de bronz și un registru lega în piele, de o culoare verde și stia că totul ar fi fost perfect, dacă soarta nu ne ar fi jucat atât de rău.

Satu era destul de mare, cu câteva sute de case așezate în jurul unui lac pe care creșeau copacii mari. La marginea lacului creștea un nu'rupete, iar poartă se afla chiar lângă hotel.

Eram, de-acum, călător experimentat, obișnuți să apreciem exact camerele de hotel, să alegem, într-o privire, pe cea mai bună sau pe cea mai linistită, obișnuți, de asemenea, să cerem miza cea mai departe de ușă, cea mai ferită de priviri asculte. Devenise aproape un reflex, care apare într-o clipă, insuportabil. În aceste momente îmi doream să slidez orice privire din capul meu, căci nu aveam de ce să ne temem și nu aveam nimic de ascuns.

Dar n-am făcut o micodată, frește de dragal lui Maxim, era atât de sensibil la orice privire, atât de sensibil față de orice comentariu, imaginându-și că fiecare om întâlnit ne ar putea recunoaște, încât îmi era ca nepuință să fac ceva care să atragă atenția. Nu erau decât opt camere, dar proprietăreașă ne spusese că venea multă lume să mănânce aici. Restaurantul dădea spre o grădină cu un bazin de piatră în mijloc și cu trandafiri cataractați pe zidurile înalte. Hotelul avea câteva scaune lux, cu scaune confortabile și canapele moi, cu câteva salăzestrele minuscule, semineari o pendu, care batea orele și una care dădea țâșnă zgornicos, un bătrân bătrân cu capul încrunat, care se apropia de noi, către Maxim, îngropându-și bucuria în palat. Căci nu ne apăsese un cune, m-am gândit în acel moment, că Maxim plecându-se să lămurim în cune care sunt neamă compari, care să ne însoțească în plimbare.

noastre și mi-am rugat să putem din nou avea toate acele lucruri care dau un sens vieții.

Te rog, Doamne, fă să rămânem aici pentru totdeauna.

Nu îndrăznisem să-l întreb pe Maxim ce planuri avea. Probabil că vroia să ne întoarcem la Gles și Roger înaintea de a pleca din nou în străinătate. Trebuia să mai plecăm o dată, pentru că toate lucrurile noastre rămăseseră în camera din hotelul de lângă lac. Dar curiozitatea mea cea mai fierbinte era să nu scum am acolo decât asta timp ce nu era necesar pentru a împacheta și trimite totul acasă. Îndăleam aceste gânduri să-l lasăm. Nu avea nici o importanță puteam să-mi iau o casă oriunde, pu a ne hotărâni, ane să ne stabilim. Tot ce conta era să ne întoarcem în Anglia.

Dar asta era doar sperința și ruga mea secretă.

Am petrecut trei nopți în suite la noul hotel din sat, legănându-mă de susurul apei cingând peste pietre. În timpul zilei, eram să ne plimbăm adim râm peșajul și ne încălzeam la soare, bucurându-ne de toamna arie.

În cea de a patra zi ne-am urcat în mașina și am pornit pe drumurile înguste de țară, privind câmpia și copacii desfrânziti, urcând și coborând dealuri, fără lina, oprindu-ne să muncăm pi ne și brânza în cite un sat, odihnindu-ne apoi puțin și pornind din nou la drum. Am trecut pe lângă tufe dese de mure și porumbe, pe lângă câmpuri cultivate de pe care se strînsese recolta, pe lângă câmpuri de fîn și locuri de lrunze pe lângă grădini arse de brumă.

Am ajuns la o înfrățire de drumuri, străjuită de copaci înalți, dincolo de care se zărea câmpia scadală de sare.

Maxim a oprit mașina.

Unde ne aflăm?

Nu știu.

Am trecut pe lângă un indicator mar de vreme, a
remarcat el

În parcuri n-am fost atent.

A zăbovit să se năpustisea în nevăzute și
explică. Să-l cercuim, gândeam.

În fața noastră se înălțau stâlpi înalți în
crispitate, se desprindeau dintr-un loc și se înălțau
de pământ acoperit de nisip.

Hei, s-o luăm la drum, am rămas ca cei care
venim să ne răsturnăm și să ne aruncăm în jurul
răului. Nu s-a năpustit încă, dar ei s-au
sînt convinsă.

Nu s-a năpustit încă, dar ei s-au
întoarceam.

Nu s-a năpustit încă, dar ei s-au
înălțau.

El, care se înălțau, am rămas
pornind motorul.

El, care se înălțau, am rămas
vedem ai de duce drama asta.

Am cotit la dreapta printre tufazurile de pământ,
acoperite de mușchi și de copaci destrunzi, cu crengile
apreciate deasupra drumului. În timpul verii, în anul gîndit
eu, desigur, frunzelor forma, probabil, un acoperiș
impenetrabil și drumul se transforma într-un fel de tunel.

Apoi, în fața noastră s-a deschis brusc un luminis.
Am oprit mașina lângă o tăbăcărie indicatoare de lenin, cu
vopsea scrobită în formă de săgeată.

Am ieșit din mașină și am privit în jur. Nu se
audea decât un sunet, doar frunzele moarte imbecile
sub picioare.

Am avut atunci o presimțire ciudată, ceva, poate
anormal, să se simtă în spațiul ca acesta e locul pe care îl
căutam.

Săgeata arăta spre un drum îngust plin de noroi și
de frunze, aproape o potecă ascunsă dintr-un copac.

Spre Cobbett's Brake

Am repetat ca-nțele în minte încet, avertându-le
sonoritatea.

Cobbett's Brake

La un fel de senin al Maxim

Am luat cu mine pe copaci plini de frunze moarte, care
cobora destul de abrupt, așa ca pasarii cu grije
sprijinându-ne unul de altul. Cu excepția unei veverițe,
care a strigat crengile unui copac ca înălțat ar fi
nu se simțea nici o mișcare, nu se auzea nici un sunet.

Mă încrebam că nu vom de cobori și mă
gădeam că ne puteam la arcului care ne aștepta la
sfârșit.

Priveam în jos aterizând la locul de aterizare, așa
ca la lucru pe care l-am văzut în viața mea. Am
vădită de rezecare și de arțizatul de crengile
de la înălțimi.

Mi-am ridicat privirea

În fata noastră se afla o poartă masivă din fier
ornaj, susținută de doi stâlpi de piatră. Ne am apropiat
de ea și am privit dincolo cu respirația tăcută.

La capatul unei alei în pantă, înconjurată de
povînișuri cu arbuști verde, se afla cea mai frumoasă
casă pe care o văzusem vreodată și pentru mine, mai
mai frumoasă decât cea de la Manderley care mi se
văzuse întotdeauna înspăimîntător de mare și de
pretentioasă. Am închis ochii și i-am deschis iar,
așteptându-mă să n-o mai vad aproape convinsă că nu e

decît o fluzie, născută din visele mele. Dar casa era acolo, strălucind în soare ca o casă din poveste. O casă cu şil şi el sabetan, cu mule, harnar, din carmid, trandafir e. Era încorjată de pe aze, tufe de trandafiri, pergoie, fîntini şi azar. A toate aveam trîndărie şi nu pîrăşit, ca şi canicele care aveau loc în mîni. Fi avat desuă puerie pentru a se ocupa singur de ele. Cărnuzile hornuri lor şi a se zidi a r avea faante de roz sîdefia, de piers ca şi de germani, care mi aducea aminte de acoperişurile case or în satete tîndre.

Na se vedea nici un semn de viaţă, oru, pîre, pastru, nu resea fum din hornuri şi nu se azeau nici un zgomet, nici măcar stralul vreun băline. Dar casa, des, pusie, na părea abandonată.

Am rămas pe loc privind o cu risăclire, lăut, a mit şi incintă, trîndărie de mîni, ca Hansel şi Gretel. Văzusem o mulţime de case impresia ante în altăna săptămînă, vîre conace pa rite senior de dar pe le acordasem mai mult de o privire, ca nu m se potriveau. Dar casa asta era a tle decît cele alie.

Era mare, dar na pretentioasă. Na mîerz cea, c invita. Des, pastie acum radia că dură şi ni mit de.

Am început să visez cu ochi deschisi. Am văzut pe Maxim plîmbînda se pe alee. Am văzut copiii alergînd pe lăpsan după mierle. Am auzit strigătele şi mîi am văzut şi pe mine în grăd nă udînd straturile de flori. În vîsa mea, un poney cafeniu pătea în ţarc al lui şi fumul resea încolăcîndu se din hornuri.

Aici, as fi putut fi fericit, a eram sigură de asta orînduîndu mi viaţa aşa cum credeam eu, ca b necuvîntarea lui, Maxim. Mi am dat seama, din nou, în timp ce stateam acolo, că eu na avusesem niciodată o casă a mea. Trăseseam toată viaţa în casele altora şi în

Hotelarii Manderley nu mi aparținuse mie ci lui Max și familiei lui de zece de generații, fusese mitală celorlalți al vecinilor, prietenilor, servitorilor. Aparținuse Doamnei Danvers Rebecca Meneu.

Dar nu mi pasa, in dupa analiza accedea
Manderley încetase sa mai existe pentru mine

Aceia m-am gândit eu atunci, privind casa din viața
care se schimbă în fiecare zi, căsătorie în amor, apoi mă vo-
sintu acasă. Aici va fi casa mea.

Fianț, într-un loc de muncă, nu vrea să scape de acest cert cadru și am eram și gură că, o dată ce găsesc casa, tot restul urma să se rezolve de la sine. Când

✓ read sa. mtr. n. in sp. u. cu

Na parte m' face asta e un lacãl pe poartã

Crash! erupt! ak... a... our man departs

No, I repeat. Not even

D. r. m. s. a retras n m d m r a n e a s m s a c a s
s m f e a c e a c e s m f e a m e u f r m s m r f e c e s t e

Au da, am spus și am început să merg pe lângă gard, cu ochii atinși asupra casei. Și după o clipă, Maxim m-a urmat iar când am întors capul spre ea, am văzut că nu se putea dezipti ochi de a căsa la fel ca și mine. În amintesc extrem de limpede visele și speranțele acelei zile lumina fermecată în care pășeam și mai pentru înfrînă dată.

Partea de răsari a grădinii fusese cea mai puțin îngrijită. O pergolă acoperea două laturi și era invadată de o sedera de trandafir călărător, și ghicini și o potecă de lemn, printre stâlpi, la o poartă închisă. Străduindu-se să fie curată, florile erau napăstuite de țurture și car se vedea că fuseseră luate rădăcină, și n-ar fi trebuit un efort prea mare pentru a le readuce la aspectul normal. Mami și vazu că trebuia să înceapă, apoi, lucrând cot la cot cu ar

grădinar priceput și reșed în creșta verii
înfrumusețez locul.

În spațiile case se așază trăjedii, ca multe fete
cu sune rătăcitoare, și adăpostesc
Mi am tăiat din rășină pentru că s-a tăiat
Sunt reșede, și am să le dau în dar
puțin de pe un rășinar.

- Maxim,

Într-o zi
într-alta.

Nu cred că s-aș putea
multă vreme

Mașinile sunt
într-o pădure
reședă, și
reședă, și

Într-o zi
vântul și soarele
creșterile și
într-o zi

Înspăimântat puțin

Maxim
și de pe
Să-l
afecțiunile
fără
și s-a
de la
de la
afecțiunile
leza de
rea la ea
fără
că mi și aparține de ea.

Urcau pante spre local unde lasasem masina sa
 loveam a fi mai anevo os decit crezusem s Maxim a
 ost tot. Lupa cu cativa pasi inaintea mea O data o
 singura data, n-am opti s nu trag rasuflarea s m-am
 ag du t o il ma privesc inapoi printr-o peris se
 se vedeau inca les ma mti s mti dar il mie
 tize ale saarebi care mti mti mti mti mti mti
 cindu le se scutoteze s mti mti mti mti mti mti

Dez lareu lase s mti mti mti mti mti mti M s a
 t cut frig

Nu mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 ptind ceva. L-am privit.

mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti

mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti

mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti

mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti

mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti

Nu mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti
 prioritate

- Ai dreptate iartă mă

Maxim..

Nu mti mti mti mti mti mti mti mti mti mti

Doar că

Știu

Știu?

Cobbett și Brake, a rostit el atunci, gânditor. Ce nume ciudat. Cine i l-a fi dat, ai idee?

Nu am răspuns. Nu vroiam să comentăm, căsă e doi turși nepasatori care fac conversație. Păcam și nu mai puteam vedea niciodată. Așa era tot. Ar fi fost mai bine dacă nu e în am fi găsit vreodată.

Aveai dreptate, un ceai fierbinte ar fi fost exact ce ne trebuia.

N-are nici o importanță.

Așa este, desigur, dar s-aș dori să nu ar fi prins bine simne.

În pene rău, e vinerea.

- De ce?

Aici stă prea mult, e. Ar fi trebuit să îi atrag atenția.

N-am vrut. Așa că, dacă tot am pierdut ceaiul, propun să ne folosim timpul într-un mod mai productiv.

- Adică?

Mi-a lăsat minile și a pornit motorul.

Am trecut pe lângă o fermă mai mică. Căci jumătate de ora înaintea de răspintie, pînă să ne rădăcăm. Cred că cei de acolo ar putea să îți spună tot ce vrei să afli despre casă, dacă vrei să întrebi.

*

La fermă ni s-a oferit ceai: un ceai negru și tare servit în cesti de porțelan, scoase din vitrina special pentru noi, și cozonac cu unt. Eram bineveniți în sala

spus, rar vedeau pe cineva în pustietatea asta. Maxim l-a antrenat pe fermier într-o discuție despre recolta, despre oi și brinză, despre grădinărit și lipsa mâinii de lucru după război, despre vânătoare și pescuit și părea fericit, scutându-se. Mi-am adas atunci aminte cât de mult îi plăcea, pe vremea când locuiam la Manderley, să facă vizite arendașilor împreună cu Frank, stând din înst. net cam să se vorbească, făcându-se să se simtă în argul lor ca un talent pe care îl învidiam și care nu ie în lipsă.

Fu am stat cu fermiera, doamna Peck, în bucătărie, încălzindu-mi-miunile pe ceașca de cea, amestec de cereale, căci știam acum că totul va fi bine. În curte, un copilăș clărea după gaură cu un mers încă nesigur. O să venim, desigur, în următoarea oară să ducem și copiii, să se joace cu mine, să aștepte hrană animalelor, să se absoarbă săvârșele. Vom fi vecini.

Femeia nu a umplut din nou ceașca, conștient să povestească.

S-a venit războiul, trestie și leu urbat, rebit să plece, să se călătorească mai departe, să se apuce de lucru, să se alăture cetei prizonieri de război, să se curena vorbeau engleza și două dintr-e părea să dărnice să învețe câteva cuvinte. Presupun că le era greu să vorbim, să înțelegem de la ei.

Da-mi am gândurile greșite, să fie departe de la mine. Una dintre ei a plantat via ce vie în grădina. A prins ea deși era din străinătate, adică din țara noastră.

Propru ar fi casei se mi înțori. Ii mi am bătea atât de tare încât mi se pare că se opără și te cutul ceașca. În bucătărie.

Batrini? Nu, nu cred. Fraclă și ca nu se măresc încă dinainte să recunoască lucrul asta. Dar nu

puteam să le spun, trebuiau să înțeleagă singuri, în definitiv era casa lor.

Am privit-o, era o femeie frumoasă, cu păr roșcaș și trăsături regulate. M-am văzut stînd uci după amiezele pălăvrăgind despre ani și ani, făcîndu-i confidențe, cerîndu-i sfatul în privința casei, grădini și creșterii copiilor — căci vroiam să fac cîțiva mușe eu înșam — ca o fată în casă și eventual cineva pentru bucatărie, nu mi doream o armată de servitori care să conducă treburile casei, ca la Manderley — înmîndu-mă și impunîndu-mi.

Nu știam să se numească. Dar în băut Roderick care e în armată credea că el se va învîrte. Sora lui e mîrșă și a căsătorit-o cu cele trei cămîntreșez. Dar băatul ne-a scris în cînd am cînd cerîndu-ne să facem unis cu el — și restul praf, de probă ne e tinanțre se ocupă cu ministrii domniul Tarrant.

De curte s-a arătat un tip copilăș și înăpedit se le o putra și căzuse și femeia res — să consileze tîndu-i în brațe și nău înău. Măm și emier l' simeau de vorba lîngă pean. Ceral se colorase în toate naunte e de indigo și voley cu nor p umbar, care se fugarcă unu pe al al.

Aș fi vrut ca zăa și nu se mai sîrsească pe o zăa sa nău am obligat să mă plecăm de ac. Dar ne nău arcă în nău și ne au nău, dău te emia nău te nău, făcut ca mîra din prag pînă nău am pîndu l' vedere.

Capitolul 10

Și prin ce suprimări din castor
noastră iveam tot un pui senzitiv și senzitiv
și mi priveam muna și vergele și cu pu
grea, pentru a nu cădea în vedere ca viziile reale. Na m'lene
cred că e un kum din na l'adye. Wuecrum m
se spania a lesey și faceau parte în în l' societate
Dumneii și n'ail' kum și scara, la omă m
surprinde m' privirea l' extensia pe Maxim
spania m' acest barbat e soțu' meu' în am n'ese
rusele noastre în călătoria de nunta l' Venetia la
amora luminat lor afara sub capul l'ingă ferestrele de
caldă spre lagună în toate detaliile de la oman en de
r formelor n'arta l' feretru, p' l' și carea celor de
m' s' Na se poate m' spuneam e n'na poate, adevărat, e
c' a m'ana l'ark re. Sentimentul acesta na m' a parasit
p' n'na d' des s' a ra, es c' pa pu n' n' n' p' l'

Against each of the above Mexican conditions, Long and his colleagues are given a detailed historical and political analysis and a suggested course of action.

dezmeticesc și să privesc în fața realității. Nu ne mai ascundeam prin țări străine, fugind de trecut terandu-ne de cunoștințe. Ne eliberasem de trecut și nu mai aveam de ce să ne temem. Maxim fusese obligat să-l înfrunte, nu existase altă soluție, dar ce fusese mai, grea trecuse rana amintirilor se vindecase și acum ne puteam întoarce acasă definitiv.

Imaginea casei, de cărămidă trandafirie, în căsușul ei de lemn, im. venea în minte iar și iar, umplându-mă de ferecare. Nimic nu mi garanta că va fi a noastră, dar eu eram sigură de asta, mi-o doream atât de mult, încă intensitatea dorinței mele era suficientă pentru a implini. Pentru prima dată în viață credeam în ceva cu fervoare aproape religioasă, cu pasiunea neobișnuită.

Mîncarea era deosebită și spre deosebire de acele prime mese luate împreună cu Maxim, cînd eram pe eul brîcă pentru a mai putea mîncea acasă, am mîncea cu poftă, savurînd pîstrăval, friptura de lăzari, pîinea de cartofi presărată cu pătrunjel și plantă de mare și stafide.

Am mîncat fără grabă, am avut o sticlă de vin bun, am privit jocul flăcăilor din vară și am admirat cele două tabouri cu scene de vînatore agitate ce astupă semnele. Călnăria care ne servea se mișcaseră, se uitase să ne aducă sare, așa că am trebuit să ne întoarcem, am privit mîncarea încă o dată și, de bună înghiție, deget, verghetă, cu care mă obișnuisem, m-am gîndit iar că toată fericirea pe care o simțeam pentru acest nou început și toate lucrurile din jur vor dispărea într-o clipă și mă voi trezi în camera noastră din celălalt hotel, în străinătate.

L-am privit pe Maxim. Totul era adevărat, era real. I se citea pe față izbîndisem.

Șocul a venit ceva mai târziu

Am vorbit despre casa șiându-ne frîu liber imaginație. Oare era de vânzare? Sau de închiriat? Era posibil ca bătrîni sau fiul lor să se întoarcă? Și cum am putea afla ce intenții aveau? Cum trăiau în interior? Era frigidă și dărăpănată sau urîta?

Na încercam să ghicesc. Era perfectă na așeam nici o îndoielă. Dar era plăcut să vorbim despre ea despre felul în care ne așteptase acolo tot timpul să rătăc serăm la intimplare prin tîrziu.

Nu i-am spus lui Maxim ce planam. Am putut că nu îndrăzneam să o fac. De teamă că se întimpla uneori să fie răscolit răsîndu-se la mine fără motiv al eori era rece și detașat închis în sine. Nu vroiam să risc căscăci tot ceea ce însemna ea, era prea importantă pentru mine.

Îmi construșem oare, un castel din cărți de joc, care putea fi darimat de o simplă adiere de vînt? Da, îmi sîpnea o voce mică și răutacioasă dar eu refuzam să o ascult și îmi vedeam mai departe de speranțele mele. Destinul ne condusese pași spre Cobbett's Brake și călătoria începuse cu multă ani în urmă eram convinsă de asta și nimic nu mă putea face să-mi schimb părerea.

O singură dată în seara aceea, am avut o presimțire a ceea ce urma să se întimpla, un fel devertisment fugar caruia, însă am refuzat să-i dau importanță.

Maxim mă rugase să-i aduc o carte din cameră și cînd am intrat, înainte să aprind lumina am văzut razele

dată, Maxim și a înățat ochii spre mine și mi-a zâmbit. Altă dată s-a ridicat și a mai pus un bușean pe loc. Asta înseamnă fericirea, m-am gândit eu, fericirea prezentului. Și casa din cărămida trandafirie mi-a plutit o clipă în fața ochilor ca o navă majestuoasă în lumina lunii.

Am întors pagina revistei

Șocul a fost cumplit

Revista era veche de cincisprezece ani și avea ostență, a caracteristica anilor de dinainte de război.

Fotografia acoperea toată pagina. Femeia stătea în capul scarilor cu o mână rezemată ușor de balustradă și cu cealaltă mână pe șold într-o atitudine artificială, una de mare efect. Era îmbrăcată într-o rochie de seară de culoare deschisă, fără năncet prinsă ca o bareta de umărul stâng. Își așeza capul ușor dat pe spate și părul negru, lung și ondulat, îi cadea în valuri pe umeri goi.

„I-a văzut perale, nu-i așa?” am auzit în mine șoapta doamnei Danvers. Cînd s-a căsătorit, parul ei ajungea pînă la talie. Domnul de Winter i-l perala în fiecare seară.

Era pentru prima dată cînd vedeam cum arăduse. Totuși îmi vorbisem despre ea, totuși mi-o descriaseră într-un fel sau altul, așa că îi cunoșteam înfățișarea pînă în cele mai mici amănunte. Știam că fusese înaltă și zveltă, elegantă, cu pielea albă și parul negru, că îi se cuvenea frumoasă. Dar nu văzusem nici o fotografie sau vreun portret de al ei pînă acum.

Ne-am privit una pe alta și am văzut în ochii ei sfidare, răceală și aroganță. Mă privea de sus, cu mila și dispreț, dar și cu o umbră de ironie.

"Nu crezi că morții se întorc și îți privesc pe de aproape?" îmi șoptea vocea din nou.

M-am întors să-l privesc de la chiupă, e rumălător și am citit textual de des de sub explicația analizei micare fotografiei.

"Lady Maxim de Winter la Manderley"

Așa că a început cosmul, din care nu ne-am putut elibera un an de zile sau poate că nu ne va elibera definitiv niciodată.

•

Am rămas câteva secunde cu ochii ațuți asupra fotografiei. Ioselină de imaginea pe care o vedeam pentru prima dată și îngrozită, în același timp, de prezența ei aici, în acest hotel, că și cămărușă ar fi așteptat de-a rîndul.

"Lady Maxim de Winter la Manderley"

Am închis revista murmurând nedeslușit și am eșuat în fugă din cameră, împiedicându-mă de poșeta care rămăsese pe jos. Maxim, surprins, și-a ridicat ochii spre mine și l-am auzit întrebându-mă ceva, dar n-am zăbovit răspunzându-i. Ei nu trebuia să știe, nu trebuia să o vadă. Am urcat scara, continuând să fug și ea mă urmarea cu cămărușă și expresia disprețuitoare privind-mă, scuțurîndu-și plețele negre. Rebecca. Întindeamăm un brisem să o văd, cu un amestec de atracție și repulsie, dar Rebecca era moartă și eu mă crezusem înșelată de ea. Maxim nu trebuia să o vadă.

Am ajuns în camera noastră și am început să răsfoiesc pagina cu fotografia ei din revista, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încît la început n-am fost în stare să

o fac, iar când am reușit în cele din urmă, pagina oasă și rezistența sa s'însușit de a lungi brățării și rochiei elegante, lăsându-mă fără neîncredere. Mă mai privea încă, zîmbind sfidător, când Maxim a izbit ușa de perete.

Apoi lamea s-a rupt în două asemenea fotografiei din revistă. A rămas doar teama mea și țara a Maxim îndreptată împotriva mea, ca și cum s'fi avut vreo viață în cele întâmplate.

N-am avut timp să ascund pagina ruptă. Maxim nu a smuls-o din mână și m-am văzut tot albându-se în timp ce o privea.

Lady Maxim de Winter și Mauderley.

Dacă m'ar fi întrebat cum m'ar putea reuși Maxim, m'ar fi răspuns că ar trebui să mă simt îngrijor pentru mine că m'ar trebui să simt că sunt singur, mă gândesc la asta pentru că lăsați crezând și m'ar putea fi poezie.

Deși nu s'a întâmplat așa și a fost un întreg. Rebecca nu a avut încă putere asupra străzii, dar an de zile într-un paradis imaginat și cu o viață mică în singur. În noaptea aceea s'a întâmplat și barîna ne drumu spre viitorul pe care l'pănușei năruindu-ne orice și s'a crezut speranța de ferocitate.

Am simțit că mi se face rău la darea stomacului și supărare și am început să mi se rădă în gât degetele arătător vechi, mea obicei în clipele de nervozitate. Maxim a observat și l'am văzut întorcându-se capul.

Fotografia era în mână lui, făcând ghem rest reviste zburase la coș aruncat cu zăre.

A face oare să scoti valizele din dulap și să încep să fac bagajele. Nu e foarte târziu, așa că voi veni să mi se facă noti de pluă chiar acum.

era mai mult decât o simplă casă acum, când pierdusem pentru o vreme dreptul de închipire perfectă în paradisul idealizat pe care eram condamnați să prăvesc de acum înainte doar din spațiile porților închise.

*

După un somn agitat și hirtit de coșmaruri, mi-am trezit foarte devreme în minte să se facă zădărnica lălmăș un timp în vedea plină de tristețe și de dezamăgire. Am terminat de făcut bagajele, notele acumulate nu ne mai refereau nimic. Max m-a privit posomvrit de la terasă.

M-am simțit bine aici am spus eu.

Tăcere

Maxim

Nu

A venit spre mine și m-a privit. Obpușca avea culoarea cenușie brazdată de riduri adânci, mai vizibile parcă acum decât cu o oră în urmă. Privirea îi era ațintită spre alte zări, se îndepărtase de mine și nu l mai puteam atinge.

Indiferent ce-am face, indiferent unde ne am dace, a spus eu, răgușit, se va întâmpla același lucru. Cât timp vom rămâne aici, nu vom avea pace oriunde ne am întoarce, ne pindesc capcane, oricând se poate întâmpla ceva și ceea ce s-a întâmplat acum a fost un fleac pe lângă alte lucruri.

Vocea s-a oprit brusc. I am luat mâna și mi am arătat obrazul, de ea încercând să mai salvez ceva, implorându-l.

E o prostie, Maxim, nu putem fugi așa, speriați de un fleac. Chiar tu ai spus că e un fleac. Un incident

minor, o prosoale sintem oamnei în oana firea. sintem împreună, totul va fi bine

-Nu

Nu m-ai putut atinge

Bu la O sti prea bine

Si a retras in na cu burilele. Oclim s-a cunosc de lacrima, incetosind mi privirea. Pierla cu so decim ne mai puteam intarce ne oclim. Si a zis: simit cum mă cuprinde o ura silbucă nestăvilită, fii de Rebecca si de toate reprezentările pentru na d r si față de Maxim, pentru ceea ce facuse si n an înfricos că era pentru prima dată cind si te m-ai le e altceva, teea dragoste si teama

Am plecat de la hotel in zor, cind s-a re c ab răsarea, invadut in aburi de ceață. Ma port in sa n vese drept înainte, stimp că n as fi putut marea sa mai vese d la căsu ele de paltă cu jupa pieci. Hotelul era p si a si na înfrimsem pe n men, in a ana chelner ei laraali care așezat fac mări e pentru m cu de an la d r m s e tey re, arata s am o privire in salon. Camina fusese curățat, iar pe gratar fusese așezat alt buter. Vi da le reviste fusese pus in ordine pe m isă

As vrea sa conduc eu, i spusese m lu Maxim la esirea din note. Doream sa m erg incei preia g d a istfel călătoria. Si n plus, dac aș fi c s e s e d a t m a s împiedicat sa mă gandise prea mult la ceea ce pierdusem. Dar na Maxim m a fac a s em p s a r e p e local pasagerulu si a pornit m i n r i l m a n a n e c i e a u fi a uns lingă port eră b i n l i n e r a b d o r c i d e g e l e r volan

A luncă am văzut că nu năpădise încă, soarele
răsădise și că era încă de dimineață, dispăruse aceluia
rău și că era încă în mare altă timp
sătre și înțelegându-se.

Ouăle erau încă pe jumătate în
stare de fierbere. Nu erau încă
gata, erau încă în stadiul de fierbere.
Într-o clipă, Max a văzut că era
într-o clipă, în stadiul de fierbere.
Așa că a rămas în stadiul de fierbere.

Max a văzut că era în stadiul de fierbere
și că era încă în stadiul de fierbere.
Într-o clipă, Max a văzut că era
într-o clipă, în stadiul de fierbere.

Nu era încă în stadiul de fierbere
și că era încă în stadiul de fierbere.

- Ce anume?

S-a terminat. Că ăsta.

E bine, s-a terminat

De ce?

De ce? De ce? De ce? De ce? De ce?
De ce? De ce? De ce? De ce? De ce?
De ce? De ce? De ce? De ce? De ce?
De ce? De ce? De ce? De ce? De ce?

nici nu semănau a oi

Max a văzut că era în stadiul de fierbere
și că era încă în stadiul de fierbere.
sub pleoăpe

Într-o clipă, Max a văzut că era
într-o clipă, în stadiul de fierbere.
Max a văzut că era în stadiul de fierbere
și că era încă în stadiul de fierbere.

Așa că a rămas în stadiul de fierbere
și că era încă în stadiul de fierbere.

să intre pe poarta unei ferme. Am coborât puțin geamul. Probabil că se cheamă Shap, Shap sau Luc. Dar când am reușit pe lângă fermier, am auzit strigătul lui Jess! Văno aici, Jess!

Nu știu dacă în secolul al XVIII-lea erau așa spânzurați. Dar mi s-a părut că se căuta să mă convingă să mă conformez.

În privarea mea de timp, eu îl priveam în tăcere, cu expresia mea...

Ce-ai spus?

- Ce-ai spus?

- Casa

Ce-i cu ea?

Într-o zi, când am fost în vizita lui, mi-a spus că...

La...

Am...

Am...

...roasă și îndurerată

Am...

Am...

Ma derley.

Am...

În...

În...

În...

De ce? Nu...

Da a spus el încet. Da, am fost e... , mai fericit decât aş fi crezut că pot fi vreodată. Dar nu putea să dureze, e o fericire imposibilă.

Bine, dar casa...

Casa a fost un vis. O iluzie. Nimic mai mult trebuie să-ţi uiţi.

Am intrat într-un oraş. Maxim a parcat maşina şi a oprit motorul.

Hai să năvălim ceva. Hotelul de vizavi al tău este il de bine. Comandă la tu măcar ceva pentru amândoi cât timp îi trimiţi eu telegrama aceea la Giles.

M-am confortat fără entuziasm. Restaurantul hotelului era o încăpere rece şi plicticoasă, ardele nerisate şi înormie tipătoare. Am comandat cafea şi pâine prăjită pentru mine şi mâncare caldă pentru Maxim. Nu mă simţeam în stare să mănânc nimic dar cerasem pâine prăjită pentru a-mi ocupa mintea cu ceva şi pentru că aveam vroom să aş şipăr pe chelnerii de care mi era rău o vreme în urmă. La meserie saturne, cuiva barba şi mînceau zdravăn, citind zărele de dimineaţă. Unul era adas cafeaua, slabă dar fierbinte, mi l pa în care Maxim s-a aşezat la masă.

Am reuşit să vorbesc cu Giles la care mi-a spus el, despa arându-s servetul. Avea o voce graţioasă nu pare să s fi revenit de atunci.

Nu vroam să vorbesc. Mi-am baur cafeaua şi am rămas cu ochii aţintii pe faţa de masă, simţind că nu aş putea să l privesc. Îmi pierdusem orice interes faţă de viaţă, asemenea cuiva care s-a despartit de fiinţa iubita.

Eu am sfîrşit să se apuce de ceva, să plece o săptămîină la Londra. Trebuie să iasa din starea asta.

Nu te cunosc, am spus eu. Mi-am ridicat ochii spre el. Îşi augea cu ant o felie de pâine prăjită ca

gesturi iute, îndeminate, așa cum îl văzusem făcând în fiecare dimineață, timp de unsprezece ani

– Cum?

Nu te cunosc. Cine ești? Nu pricep ce se întâmplă cu tine

Nu încercam să fiu dură, afirmam doar un adevăr, fără ură și fără pasiune. Maxim se schimbase, era detașat, și insensibil într-un chip crudat, părea aparîndu-se de ceva și nu înțelegeam de ce anume.

Vorbesti despre Giles de parcă nu l-ai pierdut de loc și se întâmplă ca el îl tratezi cu condescendență, ca și cum l-ai disprețui pentru durerea lui. Crede-mă că l-ai rănit foarte mult. L-ai rănit foarte mult și înțeleg ce simte Giles acum. Cum poți?

Îmi pare rău, a spus Maxim. Mi-a călups nădă și pentru prima dată am ezitat o clipă înainte să îi răspund la gest.

Înțeleg ce simte Giles, dar pur și simplu nu pot suporta modul în care reacționează astăzi.

Modul, în care îți exprimi sentimentele, vrei să spui.

– Cred că da.

Îți e frică de ceva, Maxim. De ce?

Maxim a început să strănută și să se curăță.

De nimic, a spus el. Mă trece.

– Nu mi-e foame.

Na, vreau să ne mai oprim o dată la Săliștea.

Pînă ajungem la Giles?

Mă am mai turnat o ceașcă de cafea. Ne aștepta un drum lung și mi-am zis că aș face mai bine să mă ocup de stomacul cu ceva.

Na, ne mai întorcem acolo, a spus Maxim. L-am rugat pe Giles să ne trimită prin poștă lucrurile pe care

le-am lăsat la el. Nu avea nici un rost să ne mai întoarcem. Odată plecați de aici, totul se va rezolva. O să fie bine, îți promit.

Plecăm de aici, am spus eu, mișcându-mi buzele cu greutate, de parcă nu ar fi înghețat brusc obrazul.

Da.

Am privit pe fereastra, prin perdeaua de dantelă. Un copil mic, cu o patarală albastră, se trîntise pe jos, arînd și dînd din picioare, lângă o femeie cu o expresie stîngheră, probabil mama lui. Era amuzant, sau poate trist, nu știam și nici nu mă interesa, cum nu mă mai interesa nimic, de altfel. Nu conștiza, în altă gîndire, că lucrul nu are importanță. Sîntem împreună, trebuie să înălțăm de Max și trebuie să simțim ceea ce simde și el.

Unde plecam? Am reușit să mă trezesc în ceea de aurie și să mă așez pe scaun, sperând că Liza va veni, așa cum mă asigurase el.

Mă privea surprins, mirîndu-mă că s-a găsit.

Da, am spus eu repede. E drept. Am rămas ca fetița și pe fața o cuprinduse o căldură, o reflecție a nărilor, lăcră deformată și umedă.

Ce proastă sunt. Trebuie că ne întoarcem în străină, le-am spus eu, tîrînd la călca în ceașcă.

Nu există altă soluție, știi bine, dragă mea. Înteleg asta na, așa.

Am privit zîmbind la un zîmbet fals în stîlitor.

Da, am spus eu. Da, Max mi se pare.

Am rămas în aceeași poziție, cu o expresie simplă, ca străbunica. Așa că, în sfîrșit, s-a dus și ea, o dată.

ca și cum tot ce era important trecuse deja și nu mai aveam nimic de așteptat.

Am rămas pe punte, privind cum se depărtează nava de chei, cum crește suprafața de apă care mă desparte de țărni, cum Anglia dispare încet la orizont pînă cînd întinericul a acoperit totul.

Entre à vous

LAZARUS

LAZARUS

LAZARUS: I am Lazarus, the son of
Martha and Mary, who were
sitting with you at the table.

O Martha!

Why trouble yourself, saying,
"My lord will come soon,"
and saying, "My lord will come soon,"
and saying, "My lord will come soon,"

and saying, "My lord will come soon,"

Nu ne-a păsă

Și eu vă spun că dacă veți crede în
ce vă spun, veți avea viață veșnică.
Nu vă îngrijorați de ceea ce mâncați
și de ceea ce vă îmbrăcați, ci de
ce vă puteți plăcea lui Dumnezeu.

Eu vă spun că dacă veți crede în
ce vă spun, veți avea viață veșnică.

agradabil, ce a ne petrece timp dîşti, în amos, că l vedeam
 iar ve el ş optimisi. Hotelul de lînga se m s a pîra
 d ntr o data sîrăăăăos ş mizer. camera noastră strîm a
 ş neomoă. I am închis uş. per i altă ra da. fîr
 regre c s s e se peria nate a a d e c o c c
 e tal f r a s i e c e f r a a m i n t m e a d a m a l a p e c a r
 il p e r e c i s e r i e c e. S e l o b i s e a n n a s a n a d a n e s e. l e c
 a n e r f a r a r e a t m o x c a n n e c a c i r e s e i n e l o a r t
 d i n v o a t n e a c r e t u a v e a s e s m o a n t e n e m a d o a. A
 ă t r e b a e s t e r e t e c p e c a n m a n g t e l e d u s t r a n e
 c o n d o r a c a c i m e c a s t a c m e r e t e p s i n t e n e s
 r a t e a n e c e r t u c o d a. D a r n u t e t e n

Am început să calcitonin dăruiri a a n o r c l a n
 c a t t e r a l o r p e s a e i l o r e x e r c i t e r i a n q u e
 d e s i p r e t a t e r s i u n s t i b u g u a t u r i s e s t i b l e
 t r a s e e s t a n e. M a x i m e r a v e s t i c i o n e c o n t r
 t r i n n u n a d a p e l i a o r c e c o d e c e r e z i s e s e
 e s p r e c i r e c i s e i n c e r n d s i n u i s c o p e n n e. H e s i
 m e r s e m a c o s u i. S e m i d o s t n e o l t a l a s
 p l e c a p. S t u l e t e u n o r p e r s i a n t o r e s e l o p r i n c i
 a l t r e c i t u n u a r i n s i n m i n t e d e c i p r i n c e s
 d e t i n o r e a l u n e r p e r d e l e s c i t i n u a n e f e r e s t r e
 i n c h z i n d a s e, e x p r e s i a s u r p r i a s ă p e c h p a l a m e h e l n e r

Am văzut lucruri ş locuri minunate prave is i de
 n e t t e c a s e g r ă d i n p a l a t e s i b i s e r e. L e a r s m ă r i
 A m c e b o u t p e R i c a d o c a s c e n o d v e c t e c a
 d e o r a d i n i n t e r o a t e d n m a h o n s n ă s e p r a v d o r e
 i n r e a p e l t i n m i n e c e s i p e l e t e r s i r e c e a l o a g i a
 m a r l o r t r e s p a c a d o b a s t a c l e c p l e n a c e d e l
 f r u n o a c i n p a c i r e a l o r n e s c a s t e u n a
 B r o. A l b i s e r a f l c a t e m a p a l a n e d e. L e a n m a g i a
 i m e d e p o a t e p e r t r a c e r a u a l i d o. H e r e d e c e a c e
 p e r d a s e m s i d e c e a c e n u a s f i p u l a d o r t r e o d i n

Maxim se temase că am fi prădat înfin, compair-
dare să ne recunoscă dor toată toată noastră de
cândre era de rețea. Te cînz și nîr an adă
de noi, năvberent ezeste. Ne în arop u din noi
mal de cel lă pînă la cont pîră dîrnelor și
senzai lor asă cîră n se mîră se nîr pîră petre.
În țară iîr o rmore aproape perfectă. Să cîr lă e
așea, ar o se ră cîr tîmp ce vîr lă mîră pîră
padur le fîrmeceat pîră rîr mîră alunecat pe mîră cu
degete lîră a lăi Maxim, rezemat nîr nîr de
balustrada pîră s o voce mîră sîr pîră în mîră. E mîră
mîră criminal E mîră cîră a tîră în pistol. Om lă cîră
sîră în pîră cîră pîră sîră pîră Rebecca. Mîră sîră nîr
mîră sîră de sîră pîră și de dîră pîră mîră nîr lă
mîră rîră o cîră de sîră ce zîră cîră a tîră lă sîră cîră mîră
lă cîră cîră sîră nîr cîră sîră.

Dar se pîră cîră trebuia să mîră nîr pîră sîră cîră
nu pîră cîră sîră de tîră cîră de dîră cîră mîră pîră
Nu exista cîră nu puteam tîră nîr cîră lă cîră cîră
cîră evărat

Mă așteptă însă s o încercare mîră pîră o vîră
cîră tîră s o lă cîră cîră spaimelor mîră
mîră fîră cîră pîră la paroxysm într-un moment de
sîră cîră care putea să mîră coste cîră ar vîră

*

Coborînd pe Rîră vremea fusese rece dar cîră am
ajuns în lă cîră am prins uîră mele zile de vîră cîră an
soare strălucitor și cald. Rîră cîră nu plecaseră încă le
vîră vedea tîră de sîră sîră cîră cîră cîră
mîră vîră înălțînd se mîră lă mîră și pîră cîră spre
cîră burile lor

Trebuie să fii fericit! Nu mi am spus atunci că timpul acesta nu se va mai întoarce și mi am gândit că ar fi fost viața mea dacă nu l-aș fi întâlnit pe Max. Ar fi călătorit chiar mai mult însușind feme bogate și vulgare cu danță de companie, răsând în ianetele începând să sune în urea și se arăta primele semne de încreștindu-mă inexorabil spre o bătrânețe și gata că m zăra înaghiada în toate acele mi am reproșat în nou toate în merinde, în ca de trecătoare de plăcere sau de nen cautare și am lăsat am lăsat Danneza pentru ce aveam plină de revanșuri.

În urea da ceea ce m plimba în vrea pe piee e s strazile a lăuneri e sub an soare eset co ne am relati să ntr o e o ve de lă cu n put oare su re care bolt past năstr și ne ex ar stă nă s sfor și în gen de m năstr ca s ele poart e m dade an ser m en de e năstr e n năstr ba con structie asez într o a năstr o e a năstr m e năstr o e

Mă simt bine a că au spus că auzind d dreptu teș nă Mă ar place viața nă nă o vreme locu ăsta mă face să mă gîndesc la ceea ce este cu adevă important și la faptul că nă m e al ceva nă nă o e aza

Atunci e cazul să , lecar a spus Max m zîmbind

- De ce?

Arta ca și revelația divinității, trebuie luată în doze m e , ca să aibe efect

Vorbele lui a rostite cu o solemnitate tipic eng ezească m au făcut să rid și privind u lă cam s a dea

rezemat de coloana de marmură, cu același aer nonșalan, pe care l'avusese cu unsprezece ani în urmă, atunci când mă îndrăgostisem de el, mi-am dat seama că îl iubesc la fel de mult ca în prima clipă. L-am luat de braț și am ieșit din nou la soare, în strada zgornicoasă.

Bun, deci nu rămânem aici, ce propun să facem? l-am întrebat.

Mai întâi mergem să mâncăm și apoi căutăm un parc.

De data aceasta n-am mai prinsă într-o cafenea micuță, ascunsă pe o stradă laterală, ci pe terasa unui hotel de lux, sub un ambrar.

Mă simțeam puțin rău, așa că mi-a spus Maxim să n-o iau pe seama mea, că nu trebuie să mă lasc ude de nimeni. De fapt, teoretic e la orice privire mai atentă, dar nu trebuie să mă avertizeze să nu veni să cu să ducă și rădăcinile mele pentru el, mai mult decât pentru mine, căci dorul te a rămâne în umbră de a nu atrage atenția imi fusese din totdeauna proprie.

Am mâncat languste, savurând gusii lor dulci, găsi mirosul de mare pe fața de masă scrobilă, de un aer orbitor, chelnerul așezase un vas cu trandafiri și am simțit că simțem în siguranță, că nimic nu ne poate atinge.

Sînt norocoasă, i-am spus lui Maxim, uitasem și acum mi-am amintit.

El a ris și expresia lui, cînd l-am privit, părea să exprime numai satisfacție.

Mă mulțumesc și cu atât, mi-am zis eu, dacă nu pot avea restul, îmi ajunge locul acesta minunat, cu căldura și liniștea lui și m-am gîndit cît de mulți oameni ne-ar invidia pentru ceea ce avem.

Secretul sta în clipa prezentă, am descoperit eu atunci, privind vinul auriu din paharul cu picior înalt.

simțindu-și aroma proaspătă pe buze. Secretul e ziua de azi. Trecutul și viitorul nu contează, trebuie pur și simplu ignorate.

Am rămas pe terasă aproape două ore, mîncînd mai mult decît de obicei, apoi am luat un autobuz pînă la marginea orașului și ne-am pîmbat pe dealurile albe care lîncușurau printre copaci ambroși.

Secretul este ziua de azi, mi-am repetat eu gîndindu-mă că mi-ar fi plăcut să locuiesc aici, în casa albă, cu ghivece de flori la terasă.

Priveste-mi-a spus Maxim, luîndu-mă de mînă obgîndindu-mă să nu mă opresc.

În fața noastră se întindea o via elegantă, înconjurată de grădini. Avea o scară dublă, curbă, grișosă, care se oprea în fața unui portic.

Aveam șaptesprezece ani cînd am văzut-o pentru prima dată, a spus Maxim. Nu pot uita această impresie mi-am făcut, e alba de minunat proporțională, înălțimea, înălțimea, privirea mai mult decît oricare altă în afară de domeniul meu.

Am privit-o cu îndoielă. Mi se părea prea rece, prea austeră. Era o casă care impunea respect, nu dragoste.

Urînd pe alea pietruiță care ducea spre casă, am privit grădinile care o mărgineau la fel de austere ca și ea. Șirurile de chiparoși se alinau perfect, gardurile verzi erau tunse fără cusur, plopii aruncau umbre dentice. Nu am văzut flori nicăieri cu excepția celor aflate în urnele mari de piatră care străjuiau treptele.

Dar în spatele casei începeau pante mai abrupte, cu iarbă înaltă și copaci cu forme ciudate, măslini și portocali contorsionați.

Ar trebui să o vezi primăvara, a spus Maxim cînd răsar peste tot mici flori albastre și ninge cu puțină pădure. O să venim atunci.

Primăvara. Nu vroiam să mă gândesc la ea. Nu vroiam să-mi amintesc ce sperasem să fac la primăvară. Preferam să trăiesc în prezent.

Am continuat să ne plimbăm și după un timp, am început să simt farmecul subtil al casei și al apăsătorității formelor și perfecțiunea proporțiilor. Poate mă schimbaseram în cele din urmă, poate că devenisem mai matură, mă gândisem eu cu seriozitate. De fapt, eu nu avusesem tinerețe. Copilărie da, deși îmi aminteam de ea ca de o poveste citită într-o carte. Dar nu fusesem niciodată înăra cu adevărat, miu lipsisera exuberanța și inconștiența specifice vârstei. Mă căsătorisem cu Maxim, mă identificasem cu el în totalitate și tot ce se întâmplase după aceea. Manderley, exilul nu mă maturizase, chiar dacă uneori mă simteam la fel de bătrână ca veșnicul. Eram soția lui Maxim, dar rămăsesem un copil, în același timp, mă comportam cu el ca o mamă, încercând să-l protejez, deși el era cel care mă depășea, atât ca vârstă, cât și ca experiență.

Ne plimbam încet, cu pași măsurati, prin grădina severă, în care nu mi puteam imagina copii alergând și rîzînd. Și Manderley era la fel, m-am gândit eu, avea aceeași armonie majestuoasă, care îi impunea respect. Nu era de mirare că Maxim se simțea atât de bine aici.

Apropiindu-ne de casă am început să întâlnim și alte perechi care se plimbau cu un aer solemn, iar cînd am ajuns în fața intrării, am văzut un grup de oameni, isteptînd lîngă scară. Maxim și-a privit ceasul.

E aproape ora patru. Se poate vizita în orice oră. Dacă vrei, putem aștepta să vină ghiocul și naraîm oda cu cealaltă. Nu mi amintesc prea bine, dar cred că sînt cîteva lucruri care ar merita văzute: tablourile, muzeul.

Nu eram sigura că mi-ar fi făcut plăcere să intru în casă. Preferam să mă hoinăresc pe aleile pietruite,

printre fîntîn şi bazine, nu ca mult timp în urmă. Maxim ar fi fost cel care ar fi refuzat să se alature anilor gri p de vizitatori, de oameni şi nu numai, văzuţi de cineva care ne-ar fi putut recunoaşte. Acum însă, pare să nu mai pese.

Ghidul sosise şi aştepta lângă scară, o femeie tânără, şi frumoasă, înaltă, zvelta, îmbrăcată cu eleganţa specifică taliențelor, cu părul prins în pecabil la spate într-o agrafă. Era genul de femeie lângă care deveneam imediat conștientă de modestia haineor mele, de stinghie a cu care mă mișcam.

Desigur că trebuasem, de nenăscute ori, să găsim Maxim. Între mine nu e îngheț, și nici măcar nu mă gîndesc să vreăd încă să-l găsesc strălucit de vesel și încrezător. Am sesizat că nu e în casa noastră de mult.

Cum căseserăm să-l găsim într-o intraductie în mîntuială, Rebecca și eu am stat încoace și încoace, gardă văzîndu-l pe cel care gîndea spre intrare, cîndal ne-a văzut și s-a apropiat, nu a bădădal de cel de ghid.

Într-o intraductie în casa și grupul de vizitatori, erau cântăreți care vedeau persoane auzite înaintea. Desigur, și auzul meu că vedeau nimic în creșterea în așură. Iar acum pentru a face pe placul Maxim, Hana, mare și sumbră era prin de mobila pretențioasă și greoaie așa cum mă așteptasem să fie. Ar fi trebuit să explice într-o vorbă pe un ton monoton și grabit, care lăsa greu de amărit pentru mine și care pare să-l enerveze pe Maxim. De fiecare dată cînd făcînd o vrea să se așeze arăta într-o direcție. Maxim își arde privirea spre parca opusă a încăperii. Mă arăta în direcție în care se așeză în călăsimă în spatele ei, probabil să se așeze în fața ei. Anul acesta

superstite, înainte de a mă întoarce. Dar odata ajuns-
sus, am văzut în față un dreptunghi de lumina pe podea.
Am înaintat și am descoperit că lumina venea dinspre un
fel de balcon minuscule situat deasupra grădinii. Privind
în jur, am realizat că făcea parte dintr-un șir de balcone
asemănătoare care se întindeau pe toată lungimea casei.

Privelistea care mi se deschidea în fata mea lăsa
răsufletea. Grădina se așteama ca un covor cu modele
geometrice pînă la porțile mari, iar dincolo de ele se
aflau colinele împădurite prin care trecaserăm la venite.
Departe, în zare, se zăreau acoperșurile albastre și
violete, tarile și domurile orașului și o panglică
șerpuitoare care trebuia să fi fost râu.

Am rămas o vreme privind perșul
închipuindu-mi că mă aflam într-un loc secret, în care
nimeni nu mă pasase vreodată, de o mie de ori mai
frumos decît camerele pretentive ale casei.

Apoi am privit în jos spre terasa de piatră, cu
arbele și florile ei, și am simțit că mă atrage cu o forță
irezistibilă. Am început să tremar și palmele mi s-au
amezit, alunecînd pe balustrada. Crădinc era plină
plina de umbre lungi asemenea unor șiruri negre și
nemscate. Am închis ochii. Atunci am auzit voce
șoptită și am simțit o prezență în spatele meu. Dacă s'ar
întors capul, as fi văzut o

Nu are nici un rost, nu e asta? Nu s'ar reușește
niciodată? Era rămas ideea de mîna de Winer în
tu. Cu despre ce s'ar adevărul la fel de bine ca și mine și
nu o să acceptăm că e... Iată o secvență de... A
crezu că te rău are o... o pliere... ca te... înseamnă. E
vrea să o aplice... am... voi ajută așa cum am... ac...
înțelegerea. El a omorît o... nu e așa? Și în asta. Eu știu
ea știe și tu știi. El a omorît o... Max mi de Winer și...

împușcat soția, apoi a înscenat un accident ca să pară că a murit înecată. Dar n-a fost un accident. A fost o crimă. Ea n-a murit înecată. De la bun început am bănuț asta, dar acum știu că așa este. Și tu știi adevărul și îți e greu să trăiești și încă... Nu poți scăpa de ei, oricât de aștepți să te poată ascunde, nici aici, nici în alta parte. Ești obligat să îi privești soțul în fiecare dimineață, când te trezești și să îi amăneste. Omul acesta e un taigay. Și a omorât soția. A omorât-o pe Rebecca. Cândal ăsta e ducă în culcare în fiecare seară, gîndul ăsta e armareș și în vis din cauza de tîrcoșmaruri.

Vocea era monotonă și insuflătoare, ca și cum se înșirau liter fără pauze. Părea să vină în același timp din tîrcoș și din alături, amestecîndu-și darurile ca să nu pierd cunoștința în existența sa, pare nădărnici.

Am deschis ochii și am privit din nou în jos. Lumina se schimbase acum, avea o nădărnici și transparență chihlimbarului, era o lumină blândă și tălășoasă care n-ă atingea spre ea.

Da, așopti vocea. Asta e soția. Ti-ai amintit, în vîrstă. E simplă, nu trebuie decît să te urpășim în te să te arunci. Dăreiza lărate puțin și nădărnici. De ce nu încerci. Eă o. Ar rezolvă totul. Nădărnici te amăneste, ăstă ăstă și nădărnici. Ar trebui să te amăneste. Nu te teme. Nu să te împing. Nădărnici o nădărnici trecută nădărnici. Poți să te arunci singura. El nu va ști niciodată, va părea doar un groznic accident. Nu va ști că am omorât-o cu tine. El crede că am murit. Tot cred că așa. Doamna Dărnici moare nădărnici și știu ei. De ce să nădărnici te împing pentru o nădărnici. Asta vrei în nădărnici. Nădărnici cred că așa. Nădărnici și știu că te amăneste pentru că e un taigay. Nu vei fi niciodată cîrmă împreună cu el și nădărnici. Nădărnici de nădărnici. Te amăneste în Anghia.

pentru a începe o viață nouă, așa cum îți doreai. De ce să nu te arunci și să sfârșești o dată?

Nu, am sopit eu cu greutate. Nu lăsa mă în pace, pleacă nu mi puteai face nic un rău. Ea a născut la naștere. Pleacă. Și apoi nu am auzit propria voce strigând. Nu, nu! și am făcut un pas înapoi, iar ecoul e în urmărit în timp ce cadeam.

Toi, suptat toate fram, sco nite incercu
 si, ma pte ar Maxim m a n e r t e n a c e p t i
 i n t r o s e a r e b e n e r a p s s i s e s i m a t i c a n p a s i n
 i n s t a s e c a t i n b e n e r a p s s i s e s i m a t i c a n p a s i n
 i n c o r p o r a t i n e c a t i n b e n e r a p s s i s e s i m a t i c a n p a s i n
 a p t i n e r a s i p r i p a c a n e d e b e a c e p t i s o c
 s m o c a r e s i p e r s i a b i c a l e s e N u e n e b o r s i a
 k d n t e m a v e u n n e v o i e d e c t d e p a n o b d i n b e n e

mă putea pe picioare ca, vizibil, expres
indigena a coreografiei este înesecată în un
trunchi în un cadru care nu are în inscenare
ce mai simplu. Astfel, salutul continuă să
fiind în corpul de la o la o.

Cereals, pulses, and oilseeds are the major crops grown in the region. The major crops are paddy, wheat, maize, sorghum, millet, and oilseeds. The major oilseeds are groundnut, soybean, and rapeseed. The major pulses are chickpea, pigeon pea, and lentil. The major cereals are paddy, wheat, and maize. The major oilseeds are groundnut, soybean, and rapeseed. The major pulses are chickpea, pigeon pea, and lentil. The major cereals are paddy, wheat, and maize.

Nu putem vota, dar reusim sa reusim sa
dupa glis pe fiecare. Nu in tadea n seam, dar
prezent, tot nu facea ter, se sau da a ompe, nu a
ace, lea, sa m sporeasca de zama, re.

al cărui umăr m-am sprijinit când s-a ivit nevoia, dar n-
era un prieten, așa cum mi-aș fi dorit acum și ferește
Beatrice. Cu ea aș fi putut vorbi, m-am gândit eu.
Beatrice fusese la mine. Dar Frank fusese angajatul lui
Maxim, Beatrice sora lui nici unul nu fusese de partea
mea. Deși n-ar fi trebuit să gîndesc în astfel de termeni
și acesta era un motiv în plus să mă simt y novata.

În timpul acelor cîteva zile m-am surprins de
cîteva ori, autocompătîmîndu-mă pentru faptul că nu
avăseseam, de fapt tinerete și nici prieten pentru că
fusesem silită să renunț la ceea ce mi dorisem de dragul
lui Maxim pentru că vroiam să am copii și nu aveam,
și așa m-am dezgustat și m-am mutat de mine însămi.

Maxim plecase să viziteze muzeul din muzeele lui
preferate și refuzase să mă aștepte, insistînd să nu
odihnesc. Deși i repetasem că nu sîm bolnavă și că nu
avea de ce să se poarte ca mine ca și cum aș fi fost
avîrădă. Maxim mă tratase ca aceeași, cînd m-a
îndulgență ca pe un copil. Și am ca ar fi trebuit să-i
recunoscătoare pentru grija pe care mi-o purta, dar i
mi amputa stăpînîrîtare.

Bine, răsună acum am spus eu în cele din urmă.
Dă-le la tîrziu și ne vom duce după aceea la cîntec
de lîngă lîmînă.

Într-o promisiune să încerc să te odihnesc?

Nu sîm obosită am răspuns exasperată, dar după
o clipă, simțind că fusesem prea dură am adăugat pe un
ton împăcat. Pot să încerc dacă vrei, dar nu sîm
bolnavă, Maxim crede mai năstător.

După am auzi pîrea că nu se mai sfîrșește. Și n-
a vorbit dar a pîrea că va fi plîngut ca și cum ar
asa trîntindu-se și sunet, unor pași care se îndepărta
Și a făcut liniște.

M-am întrebat: cât timp vom continua să trăim în felul ăsta, călătorind în permanență, fără nici un scop. Presupuneam că toată viața. Nu l puteam întreba pe Maxim nici măcar nu îndrăzneam să aduc vorba despre acest subiect. Ne îndepărtasem unul de celălalt, m-am gândit brusc, desi nu înțelegeam de ce. Trecuserăm prin toate încercările împreună, completându-ne și susținându-ne reciproc. Acum însă situația se schimbase și m-am întrebat dacă nu cumva se întâmpla la fel în toate căsniile. O schimbare continua, apropieri și despărțiri aproape minipatoare, o mscare asemănătoare cu cea a valurilor mării. Sau poate că noi înșine provocam schimbările prin gândurile, dorințele, vorbele și acțiunile noastre, poate că aceste lucruri erau la fel de importante ca ceea ce venea din afară. Evenimentele pe care nu le puteam controla. Am stat așa mai mult de o oră, gândindu-mă și întrebându-mă, și n-am reușit decât să mi se potrese conștiința și să mă bucur, fără năcaș, să-mi dau seama ce roși avea să mi se convingă astfel, în loc să dau viața așa cum este, fără neliniște și temeri.

Poate că eram într-adevăr o navă, m-am gândit eu atunci. Mă simteam obosită, nervoasă și deprimată, ceea ce mi provocase, ca sigură, haucnală și esnău. Într-un tîrziu, vîrtejul gândurilor s-a nădădărit și am dormit în casa pustie.

*

Cînd m-am trezit era aproape seara. Privindu-mă în oglindă pe zidul din fundul camerei și dintr-o dată m-am simțit ciudat, am găsit răsparsul la urechile care mă răimîntau de atîta vreme.

Zădul era acoperit de o pânză agățătoare cu frunze lucioase și flori de un alb imaculat al căror parfum imens îl atingea până în mine. Nu mai știam nicidecum în câte aminteam acum că o văzuserăm și îl văzusem acoperind o arcadă.

Într-o zi în care m-am săturat de cele care se eraman și m-am dus în casa mea să mă gândesc la ceea ce mi se spusese că de vreme ce sunt un fel de Doves.

Frank Crowe era un bărbat înalt și slab, cu părul negru și ochii albaștri. El era un bărbat care se simțea înțeles și înțelesese că de vreme ce sunt un fel de Doves.

Nu mi-a plăcut să-l văd și să-l aud. El era un bărbat care se simțea înțeles și înțelesese că de vreme ce sunt un fel de Doves.

Jack Fawell nu ar fi putut să-l vadă și să-l audă. El era un bărbat care se simțea înțeles și înțelesese că de vreme ce sunt un fel de Doves.

Jack Fawell nu ar fi putut să-l vadă și să-l audă. El era un bărbat care se simțea înțeles și înțelesese că de vreme ce sunt un fel de Doves.

Jack Fawell nu ar fi putut să-l vadă și să-l audă. El era un bărbat care se simțea înțeles și înțelesese că de vreme ce sunt un fel de Doves.

O singură persoană ar fi putut să conceapă o farsă atât de sinistă, și aleasă cu atâtă grijă coroana albă de crin și să meargă în căutare a ei cu atita măiestrie.

•

Copiii au fost de-a școala, le amănau vocea argintie risănișă dintr-o de zădărnici apăsătoare și s-au înleptat și s-au făcut din nou, le ste. Dar erau, de fapt, și în prezent în minte și vedeam înaintea ochilor de parcă n-ai fi fost nicăieri.

Eu m-am uitat la un om de o mare înălțime și nădărmă, cu o față ca o scoică, cu o gât îngust, ale rochiilor, văzui chipul lui, pe care el îl vedea, ca și cum ar fi fost un chip în oglindă, și am văzut că el se exprima cu o superioritate.

Am rezolvat să mă împiedic în M. L. și în fațeta personală, dar să mă concentrez pe a-l cunoaște adică, oricât de mare de nădărmă, am văzut că el se exprima cu o superioritate și că el se exprima cu o superioritate.

În ziua, dintr-o voce joasă și neplăcută, a șoptindu-mi la ureche.

Nu știam unde era acum. Nu mă văzuseră, în noaptea în care ream în oraș de la Londra, ceea ce mă înfricoșase, re noaptea. Servorii ne au spus că s-a scrisese lucrurile și pe care mă înfricoșase, re noaptea. Apoi izbucniseră flăcări. Nu am mai știut.

Un om, despre care am văzut că se dispune să vede una în viața sa, cu o înălțime.

Doamna Danvers uinea de trecut, de Manderley și de Rebecca. În ceea ce mă privea, putea la fel de bine să nu existe. Dar ea trimisese coroana de crin. Eram sigară.

Am esat în fugă din pensune, fără să-mi iau haina și am alergat pe străduțele înguste spre fîmînă. Maxim mă aștepta la o masă, cu un pahar de ceai rece în față. L-am strigat, cu răsufierea lăsată și el și-a ridicat ochii spre mine.

Mă simt foarte bine, am spus eu pe un ton vesel, nu mai am nimic. Ce vreme frumoasă, nu așa?

L-am văzut încruntîndu-se ușor, cu un aer nedumerit. De ce susțineam cu atîta lărie că mă simt bine, părea să spună expresia lui, cînd el nu și exprimase încă nici un fel de îngrijorare în legătură cu sănătatea mea?

Am comandat un ceai cu lămîie și gheață și i-am zîmbit. Era foarte calmă și am așteptat să treacă un timp pînă să-i vorbesc.

Hai să plecăm, i-am propus eu, în cele din urmă. Mi-ar plăce să mai vedem și alte locuri pînă vine iarna.

Nu discutaserăm încă despre asta. Nu avea nici o importanță unde ne duceam, cu condiția să plecăm cîlma, curînd de aici. Nu aș mai fi putut să mă plimb pe străzile sau prin parcuri, fără să arunc priviri în spate, fără să vreau să mă conving că nu mă urmărește nimeni. Acum eu eram cea neliniștită, simțind nevoia să fug, să mă ascund, deși știam foarte bine că nu puteam fugi de mine însămi.

Maxim m-a privit cu atenție

N-ai putea să îmi repet propunerea mi-ai gândi
ea, ar deveni hănuitor și ar începe să mi pară întrebari la
care n-ai avea cum să îmi răspund. Nu îmi puteam rosti
numele în fața lui, acel nume dintr-o altă viață.

Mi-a zîmbit.

De acord a spus el. Mă gîndeam că am putea să
mergem la Veneția.

*

Se înăncase cînd ne-am întors la pensane și se
făcuse frig.

- Vreau să îmi arăți ceva îmi spus lui Maxim. Am
observat o de-abia azi după amiază cînd m-am trezit.
Nu știu cum se numește dar e superbă și frumoasă frumos.

El am condus în care, spre a dal din spate și îmi
arătat planta agăitoare. Nu vroiam să povestesc despre
coroana a bă de crin, dar poate că încercam în secul
acesta să creez o legătura între ele, într-un imbold
ciudat.

Frunzele de abia se mai vedeau în lumina
amurgului dar florile nuci ieșeau în evidență, palide și
fantomatice. Am întins mîna și am mîngîiat o petală cu
degetul. Chipul lui Maxim era și el palid.

Da, a spus el, e frumoasă. E o plantă specific
mediteraneană înfloarește mai tîrziu.

A rupt o crenguță și mi-a întins-o.

Se numește Mîna Domnitei a adăugat, așteptînd
să o iau, așa că în cele din urmă am fost nevoită să o
accept și să o duc cu mine în casă.

*

Cînd am ajuns la Veneția, traversînd laguna spre
oras, se făcuse seară și stîrnia se instalase definitiv.

Bătea un vînt rece, care vălurea apa vineție iar cînd am coborît din vaporas la San Marco, strada și piața erau ude de ploaie. Împreună cu noi au coborît doar cîțiva localnici, bărbați cu serviete și femei îmbrăcate în negru cu cosuri de răchită, întorcîndu-se acasă.

M-am întors și am privit însuși pe care se înalță biserica San Giorgio cu turnurile ei arse din aburul de ploaie, apoi am încercat să deslășesc cu rîsul înal din Gran Canal, înainte ca întunericul să-l cuprindă cu totul. Privelistea imensă pare cîră și aveam senzația că totul ar dispărea dacă as închide ochii. Ie și numai pentru o clipă. Ultima dată cînd venisem aici era primăvară și clădirile străluceau în lumina palidă a soarelui. De abia mă căsătorisem cu Maxim și totul nu se părea a fi real, mi se aseamă să mă obișnuiesc cu ideea că devenisem nădrăni. Lady de Winter și na-mă dezine cîsem încă din vîrtejul întâmplărilor care nu aduseseră aici.

Nu mi-aminteam decît că fusesem copleșită de ferece trăind din plin fiecare clipă plină de încredere în viitor. De ceea ce a urmat, de Manderley, îmi aminteam în fiecare detaliu, era un film pe care mi-l puteam proiecta oricînd în minte. Din Veneția, însă, ca și din celelalte locuri pe care le vizitaserăm în călătoria de nuntă, nu mai păstram în memorie decît o atmosferă euforică, plină de optimism.

Acum, însă, Veneția mi se părea foarte diferită de cea pe care mi-o păstram în memorie, căci era acum un oraș mai întunecat și mai sumbru, eram impresionată și plină de admirație dar, în timp ce înaintam pe aleea îngustă, în urma hamalului care ne ducea bagajele, am simțit că mă străbate un fior, din cauza oboseli și a frigului, cu siguranță, dar și din cauza că acum revăzîndu-l, orașul acesta misterios care-și schimba

mereu înfățișarea, nelăsându-ne să i patrundem secretele, mă înfricoșă.

Am găsit o pensiune modestă și liniștită — aparent aveam un adevărat talent să descoperim astfel de locuri foarte potrivite cu modul nostru de viață retras. Ma obișnuisem acum, nu mi mai pasa, dar în timp ce despachetam bagajele scoțund bainele din valize și afundându-le în dalap, mi a cuprins dintr-o dată dorul de o casă a mea și m-am gândit din nou la Cobbeirs Brake. Mi am u găduit atunci un scurt ragaz de visare, îmi ie le a-l chema pe Maxim în camera

Ne-am instalat destul de repede. Maxim vroia să petrecem iarna aici — în definitiv, de ce nu? Ne bădușaserăm destul de soare pînă atunci.

Am rămas surprinsă de ușurința cu care ne am re dat vechele obiceiuri — sculându ne tirziu, cînd ziarul ca micu — dejun pambîndu ne prin oraș și adîm rînd bisericile, podurile și vaporasele care străbădeau apa întunecată a canalelor. La ultima noastră vizită ne amviserăm anul pe atul atît de mult, încît nu mi mai munteam orașul, ci doar chipul lui Maxim.

Vremea era mult mai urîță, cu un vînt aspru care sfîșiaua aleele și pietele, silîndu ne să rămînem mult timp în casă. Dar uneori norii se risipeau și atunci cupolele bisericilor străluceau în lumina soarelui, iar palatele se reflectau limpede în apă. Alteori ceața invadea orașul, estompînd sunetul pașilor și plescăitul vîslelor afundate în apă, stăteam ore în șir în salonul îmbrăcat în pluș roșu al pensiunii, sau în cafeneaua noastră preferată și timpul se scurgea greu, făcîndu mă să visez la cîmpuri arate și copaci desfrunziți.

La început, Maxim își reluase obiceiurile căpătate în exil, căutîndu mi tovarășia, citînd mult și arătîndu se

interesat doar de acele vești de acasă care ne parvenea prin intermediul ziarelor cu două ore zăbre întârziere așa că începusem din nou să mi ascund gândurile și să mi aleg cuvintele cu grija ca să nu îmi amintesc de lucruri dureroase. Ajunseserăm să cunoaștem orasul, monumentele și operele lui de artă, cu viața sa cotidiană, aproape la fel de bine ca și acasă, nu mai aveam nevoie de ghiduri turistice și am deja pe de rost date istorice și nume de dogi, puteam identifica un stil arhitectonic sau o școală picturală de la prima vedere și era un mod plăcut și folositor de a petrece timpul.

Uneori îi surprindeam pe Maxim privind mă și atunci se închidea în sine, obișnuindu-mă să mă țin departe de el, ceea ce și făceam, fără parere de rău. Visele mele îmi aduceau toate implinirile de care aveam nevoie, câteva minute de visare îmi ajungeau un timp îndelungat.

Am primit câteva scrisori de la Giles, o dată a sosit și una de la Franck Crawley. Maxim a trebuit să rezolve câteva probleme financiare prin corespondență, nimic din toate acestea nu l-a afectat în vreun fel. În timp ce eu răspundea la scrisori, așezat la masa de lângă fereastră în camera noastră, eu reșeam să mă plimb prin Veneția hoinărind pe străzi sau luind vaporasul care făcea curse pe Gran Canal, ceasuri de plăcere ieftină și nevoință.

*

A venit Crăciunul, un Crăciun la fel de cădat și de străin ca toate celelalte pe care le petrecuserăm în exil, dar mă obișnuisem cu ele și nu mai așteptam la ceva diferit. Ziua urma să treacă la fel ca orice altă zi, doar că

ne am fi făcut cadouri, și eu aș fi ascultat slujba într-o limbă străină, într-o biserică necunoscută.

Nu simțeam nevoia să vad multa lume, așa că n-am vrut să merg la una din bisericile mari, San Marco sau San Giorgio, m-am trezit devreme și am străbătut câteva străzi laterale pînă la podul Rialto, dincolo de care se afla o biserică modestă și liniștită, pe care o descoperisem într-una din plimbarile mele solitare. Nu avea nici picturi prețioase, nici cupole poleite, nu era un loc pe care oamenii să-l frecventeze doar pentru a fi văzuți, era o biserică adevărată, în care aș fi trecut neobservată în haina mea cenușie cu guler de blană.

Maxim nu venea niciodată la slujbă. Nu era credincios, exceptînd credința în "cîteva adevăruri fundamentale", cum spunea el, iar eu nu insistasem mai mult. Nu eram foarte sigură nici de propria mea credință - fusesem crescută în învățăturile obișnuite și nu știam prea multe despre teologie, dar mă rugasem mult în acești ultimi ani și rugăciunile mele fuseseră ascultate, căci eram liniștită și eram împreună.

M-am strecurat printre familiile cu copii și bătrînele îmbrăcate în negru care răspundeau printr-o înclinare a capului la saluturile cunoștințelor, pînă în fundul bisericii, unde am ascultat slujba de Crăciun și m-am rugat din nou, înconjurată de murmurul vocilor, să fiu cruțată de amintiri și de voci care sușolesc, să pot uita trecutul. Vroiam să mă rog și în chip de recunoștință pentru tot ce aveam, dar în vreme ce îngenunchiam, m-am dat seama că n-o pot face. Senteam cum crește în mine dorința de a avea casa mea, imaginea casei randafin m-a apărut în fața ochilor și nu m-am puteam scoate din minte, oricît aș fi încercat. Vroiam să petrec Crăciunul la mine acasă, cu crengi de vișc și de ilice pe

polița de deasupra șemineului, cu coinde vechi și cu mîncare englezească. Dorul de țara mă împiedica să măltumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce aveam, așa că am așteptat să se sfîrșească cîntatul, cadeln țările și tot restul ritualului catolic, simțindu-mă năfrînat și frustrat.

Ceața acoperise laguna și se strecură acum printre clădirile vechi, coborînd peste apa neagră a canalului. Mă am întors la pensie, mergînd repede, cu capul plecat. Maxim mă aștepta în hol, discutînd cu directorul pensiei. În italiana lui perfectă și un palir de vin în mînă.

În sfîrșit, a exclamat vesel, cu lîmpi luminate de bucurie și un zîmbet. Am știut că se încălzește sufletul și te dă el înseși care mă năfrîna pînă atunci a dispărut.

Mă am prins îngîțînd plin de dragoste și recunoștință. Directorul nostru era un palir de vin mă salută mîna și ne auzit. Sarba în eretice năfrîna. I am zîmbit. Nu mai semăna cu Crăciunul.

•

Că și în orice altceva există o ramă a scîmbiilor în viața mea de spirit și om, în lacusem o anchie din a na. Iasa pe Maxim să se coșim. Mă obșnușim să mă prefac și era năfrînaș.

Zilele au continuat să se scurgă în nisă și agreșim ne obișnușeam cu aburisa orășim și ne am la țera în orice alt loc.

Maxim pare să aibă și el secrete acasă. Îm surprindeam arătîndu-mă privit, căutînd, ceva reușit pe care mă auzisem să acesc într-o seară. El se lăsa pe o mînă năfrîna. I am zîmbit.

bucuroasă că e interesată și de altceva în afara universului nostru închis și interiorizat.

Luna în lăcie a trecut grei cu vânturi aspre și plo
mărunt. Se lăunțu frâu și se întuneca devreme
vremea era cer albastru și mohorât. Apele înălțaseră
repiet case, or și peiele, urcaseră în pereti clădirilor
mult pe la ele un mîros greu de u

Ajunga, avertată că a primit o năpasta de sare ca
măsură de prăvăla din aer, dintr-o direcție
nouă, tulă, înfruntare de vânturi, amfite
cunoscută, neputând să ne reținem, pentru de
rău, să ne scutăm și să ne înfruntăm, odată ce
se e, și să ne scutăm.

[illegible]

Am testat în casa lui tot ce credeam să se
deosească de celelalte zile ale lui: m-am dus la
Florian înveștindu-l cu reverență de dinainte până
până în burta sa care se grăbea să atingă așternu-
turile care alergau spre școală. Cercul avea o respirație
fără naștere și am simțit că "renaștere" era
un adevăr cu vîntul potrivit.

O re năstere, am spus eu un nou început

Maxim a zîmbat și i am privit chipul, adăcîndu mi
aminte cum arăta atunci cînd îl văzusem pentru prima
oară, la Monte Carlo, cu altă an în urma. Stătea pe o
canapea, în holul hotelului "Côte d'Azur" și chipul lui
era cel al unui portret medieval cu trăsături fine și un
zîmbet melancolic. Se potrivea perfect cu decorul
Venetiei cu straz înguste și clădiri vechi des
veritabile. Între ei îl găseai însoțit cu nasuri albe, se

Ne-am așezat pe una din banchetele de pluș de lângă fereastră — era încă prea răcoare ca să stăm afară și am privit porumben din Piața San Marco înălțându-se într-un vârtej de aripi și rotindu-se deasupra cupole pentru a coborî apoi din nou pe pavajul pietei. Ne-am băut cafeaua din cești mari, cu margine alba, o cafea tare și aromată, cu gustul de dinainte de război, așa cum nu mai băusem de mult.

Maxim s-a lăsat pe spate în scaun, privind-mă cu o expresie amuzată.

— Bucură-te cât mai poți, a spus el, nu ti-a mai rămas prea mult timp.

Și am ce vroia să spună.

Da, n-o să mă mai plăci atunci, am zis eu. Ce ve face?

— Te voi alunga la miezul nopții. Sîrșește, a risit.

Cînd îl cunoscusem, într-una din primele zile, în timp ce ne întorceam cu mașina lui la Monte Carlo, ceva îmi amintise de realitate, smulgîndu-mă din euforia în care plătisem și îi spuseseam, până de trisiete, că nu aș fi dorit să fiu o femeie de treizeci și șase de ani, îmbrăcată în saten negru, cu un colier de perle albe.

Genul acesta de lemeie mi se părea a-mi potrivi pentru Maxim de Winter, o femeie experimentală și rafinată, exact opusul scolăritei naive și prostie care eram, dar Maxim se căsătorise cu mine, oricît de incredibilă mi se paruse o astfel de posibilitate, de mult se simțise atras și se mi simțea încă în a-mi gîndurile privind-l peste masă. El, la 30. O femeie de treizeci și șase de ani îmbrăcată în saten negru cu un colier de perle albe era tot ce de esență rămasese din femeie care semăna cu Rebecca.

Dar peste cîțva ani, urma să implinesc cifra fatidică. Deși nu purtam niciodată saten negru im-

doream cîteodată un conier de perle - era singura bijuterie pe care mi-ar fi plăcut să o port, eu care detestam bijuteriile.

Vîrsta nu avea importanță - uneori eram mai bătrînă decît oricine altcineva pe lume - alteori, în zile ca cea de azi, eram la fel de tînără ca atunci - cînd îl cunoscusem pe Maxim. În restul timpului, dacă mi se întîmpla să mă gândesc la asta - mă consideram de vîrstă mijlocie.

Azi era ziua mea și mă simțeam la fel de tînără ca din nou - aceasta însoțită - Cîntecul senin, orașul strălucitor, aerul împede, toate îmi dădeau o senzație de fericire. Nu s-a mai fi încredințat nemulțumiri, nu s-a mă mai pîng după lucrurile pierdute - mi-am jucat ea alături.

Maxim a așteptat să se însereze, apoi m-a spus să mă îmbrac într-o rochie de seară - să mi par o etolă de blană și nu a asat singură. Am presupus că vroia să mă ducă într-una din restaurantele noastre preferite, lângă podul Rîului de - spre surpriza mea - la capătul străzii ce lîdea spre cartierul așteptat - gîndurile mele s-au prins în jurul prorei. Ne mai pîmbăserăm în felul acesta în timpul lunile miere, cînd Maxim făcea toate felurile de gesturi romantics - dar de atunci viața noastră se schimbaseră - venise noaptea banală și practică.

Am înțeles că timpul să se oprească în loc și să-lăsa să nu se mai sfîrșească. Nu mai înțelegem după nimic altceva - mă băcaram doar de călău prezență, alții te prețuiesc.

Dar eram cînd a doua mea s-a arătat - oprit în fața unui mare hotel par de lumini - și porțam în anțori - și lîna de țire ar ne a deschis usa.

Nu ne plăceau prea mult astfel de ocur - dar am cînd în cînt era agreabil - ca o schimbare, să ne

îmbrăcăm în haine de seara și sa cinăm în săli cu candelabre de cristal serviti de chełneri stolați, era în joc pentru noi, nu un mod de viață necesar pentru propria imagine, așa cum era pentru multe din cănoștările lui Maxim și cum fusese pentru Rebecca.

Maxim evitase timp de alba ani, genul acesta de locuri, temindu-se să nu fie recunoscut, încât mă obișnuisem să-mi ascund fata cind treceam pe lângă ele. Sără să nu se mă pară că ădat. Acum însă surpriza era că vroia să cinam în cel mai vechi și mai faimos hotel din Veneta.

Meriti o țes re în tume. A spus el, am trăit atât de retras. Mă tem că a dus o viață cam blăstătoare camine.

Nu e adevărat, am protestat eu. Nu ta am fort obligat de viață și prea bue.

Aa nu, recunoșteți că eu am fost o ărăch și mine. Ar trebui să mă conștănez mai bue.

M-am oprit în prag.

Să nu te schimb, domnule, pe care s'ar fi arădău prea des.

Sint prea bue și să n'ă schimb, cum, dragă mea.

Ce e cel frumos, ai exclamat, în viața imperial. Parcă ar fi un palat.

Astăzi s'ar să spui Maxim.

Am intrat, căutând pe covor, pe cel care rubinului.

Cred că n'ar să arădău, nu ar că n'ar să arădău în masura în care se mi, respect, este de fapt pe lumea bană n'a început încă sezona la Vene.

Poate că nu începuse, dar totuși era plin de lumina în seara aceea. În majoritate oameni mi s'ar vădă femei cu etole de vizon și smaralde alăuri de țărță.

smoking. Am recut neobservați printru ei, și m-am întrebat dacă le am fi parut și noi bătrini unor tineri, în cazul în care ar fi venit vreodată aici.

[illegible]

It is not to be expected that the Commission will be able to set up a permanent committee to deal with the problem of the private sector. The Commission will have to rely on the voluntary cooperation of the private sector. The Commission will have to rely on the voluntary cooperation of the private sector. The Commission will have to rely on the voluntary cooperation of the private sector.

Maximum value of λ = minimum of $\frac{f(x)}{g(x)}$
 Minimum value of λ = maximum of $\frac{f(x)}{g(x)}$

• **Părea amuzat**

Apoi am arat o voce care dă un exemplu
de înalta și presă și o voce care vede un lucru și care

mă transformat din nou, pentru o clipă, într-o fețișcană stîngace și prost îmbrăcată de douăzeci și una de ani.

Dumnezeule, mult mi-a trebuit pînă să le găsești. Nu te-ai grăbit mi se pare. Nu mi-amagnez ce ai putut să faci, ca să dăreze altul!

Maxim și cu mine ne-am privit, cu ochii narați cu jîmire.

Acum stai jos o dată, știu bine că mă enervează să te vad bițindu-te în fața mea! Na, acolo, mi se pare ceaialta. E în regulă. Da-mi mapa, te rog, sunt sigară și fotografia din "Paris Soir" e acolo. Oh, stă că e veche de dinainte de război și că s-ar putea să nu fie chiar posibil să fi murit, ca și totu' cealaltă, dar seamănă perfect așa! Pătat să jur că e comle! — an oia adă te stă, cu mine, tu te înclapă! — mi s-ar da mîni cu oita eleganță, și fiecare oia cînd ne înțelegem. — năma, francez! și oia adevărat cum să se poarte cu o lenerie. Că s-a uimbl de ce te tot...? Mergem la masă în zece minute.

Ultima dată cînd o văzusem, doamna van Hoppes își păstra rasul, prîvindu-se într-o oglinjoara de bazin și se întrerupsese doar pentru a îi spune că lăsa greșelile acceptînd să nu mîni cu Maxim de Winter și că va regreta amarnic. Își exprinsese apoi în tota căsătoriei fi pînă la face față îndurătorilor care mi-ar fi reverit în chip de soție a lui Maxim și mă privea ba jocos, ba dur, pentru prima dată de cînd mă aflam în serviciul ei, și doamnă de companie. — dunc am fost capabil să intrai, pentru că năbeam și eram într-o peria ca tu să mă căsătorești. — dunc am doamna de Winter și știu că tu poți învinge orice obstacol. Puterea pe care o avusesc asupra mea dispăruse într-o clipă, nu mai eram angajată și nu mă mai pătea trata ca pe o aia în lenoara. Și sfîrșise cu un mîiere, cu nesîrșite pe par de de brio.

În apartamentul ei de hotel în cursul cărora trebuia să joace pe servitoarea, cu mesele în timpul cărora chelneria, toată priveau cu un dispreț de abia mascat, cu snobismul și cu fanfaronadele pe care trebuia să le suport, se sfârșise ca toate acestea eram salvată.

Ieșisem din camera și coborosisem în hol, unde Maxim mă aștepta nerăbdător și de atunci nu o mai văzusem niciodată. O dată când nu aveam ceva mai bun de făcut, îi scrisesem o scrisoare scurtă, la care nu mi răspunsese, iar apoi îmi ieșise complet din minte, prinsa cum eram în vîrtejul cîmpitelor întîmplări care ne distruseseră viața. În anii mai liniștiți care au urmat, nu mă mai gândisem la ea decât în trecut, fără măcar să mă întreb dacă mă trăiește. Dar poate că ar fi trebuit să mă gândesc la ea, dacă te dătorăm măcar un gând oamenilor care au avut o importanță în viața noastră. Dacă nu m-ai fi angajat ca damă de companie și dacă nu ar fi avut snobismul de a vîna orice celebritate îi trecea prin preajmă, viața mea ar fi fost complet diferită și n-aș mai fi fost acum a călîmpireală cu Maxim de Winter.

Ain presupus că Maxim va dori să o evite și că vom aștepta ca ea să piece la masă înainte de a merge să mîncăm într-un loc mai retras, dar ceva din vechea miștură de sine se citea acum pe fața și pe ochi ca nu i mai pasa de nimic sau se simtea mai puțin vulnerabilă. Ce te știe? Oricum s-a apucat spre mine și mi-a șoptit că același zîmbet amuzat.

Termină și băutura. Cred că e timpul să mergem la masă.

Le-am privit surprinsă, dar ele au continuat să zîmiească, ca din ce în puțin pe seara în anii ca seama că se distra de minune.

S-a ridicat în picioare și o față perfect expresivă. Mi-au stăpînit risul ca greu.

m-a captivat mila față de ea, căci era evident într-o postură neplăcută. Își plătea însoțitorul așa cum mă plătise și pe mine dar în vreme ce eu fuseseam cea exploatată, acum lucrurile păreau să stea exact pe dos.

✱

Doamna van Hopper era acum o femeie bătrână, cu nelea capului vizibilă pe alocuri printră şuvițele de păr alb și rar, cu ochi infundați în orbite. În rest era neschimbata, îmbrăcată în patorze machiată strident, cu degetele butucanoase pline de inele la fel de vașcă și de discreta ca în o sea.

Masa lor se afla la capatul de alai al restului intaliturii, ceea ce o teraia vizibil. Am văzut că chen înău pe
sal de sal, arăd spre că de mese, dă un al
lărat din că și s-a văzut de treba. Nu mai
rămasese decât posibili aten te a te spăa de a cristali
te se a s-a adăo privădă ne prin lău nă, nă sa se
scundă în tot tūpū, mese.

Mă întreb de cui vreme îi urise dăpa, ea pe
cui domn, acest cuvânt domn nu e chiar cel mai
potrivit, a spus Maxim la un moment dat. Biana temere,
cu punga alături de jos încu să apeleze la aceste servicii.

Num place de loc. nativ. del.

Crei și ea. Chiar dacă e o proastă bătăie și
sărbătoare, tot nu merită așa ceva.

Cu coada ochilor am văzut o fatoreasă, se sa-
preveaşa o pereche mai virginică care locui-
măse, cu
un interes care n-a dat decât o secundă. Ce de su-
ferinţe am vădit de îngrijorare în faţa de ce m-am aplecat
să mă aplec la sprălor. Bărbatul şi femeia au puse
pe amărul şi s-au uitat pe deosebi, dar a dat să se uite

cu ochi lacrimoși și femeia îl ajutase să se așeze, îi luase bastonul și îi spusese ceva care îl făcuse să ridă. Ea era mult mai tânără, deși nu atât de tânără încât să i fie fiică, și între ei era o anumite tandrețe, o complicitate de priviri și gesturi care mă făcea să cred că sîm sot și soție. Bărbatul avea acel aer detasat și visător pe care îl aveau oamenii foarte bătrîni și o anumite fragilitate care precede obicei, moartea. Privindu-l, mi se părea că ne văd pe noi cu treizeci de ani mai în vîrstă, apropiat, tantră, așteptînd inevitabila despărțire, locuind în hote-uri, tată și copii. Mi-am întors repede ochii spre fereastră. Nu trebuia să mă gîndesc la viitor, nu trebuia să mi pese de definiții, acum aș fi putut să mă aflu în partea cealaltă a sălii, lângă doamna van Hopper.

La cafea, în salonul hotelului, Maxim a devenit cartenitor așezîndu-se lângă ea pe canapea, oferindu-i o ceașcă, cu o polietetă impecabilă, îndurîndu-se cu stoicism la fandoselile. Eu îi priveam, simțindu-mă puternică și tolerantă, gîndindu-mă cît de abil fusese Maxim, dirijînd discuția spre persoana ei. Într-un tîrziu, după ce se povestise despre familia ei, despre nefericitul ei de nepot numit Billy, pe care îl folosisese o dată drept pretext pentru a face cunoștință cu un personaj ce ebru a trecut la atac.

Nici nu vă puteți imagina ce ușurate a fost pentru mine să mă întorc în Europa, după alția ani în care n-am putut părăsi America. Într-eră dor de Paris, de Roma și de Londra și de Monte Carlo, de puțin rafinament și era îngrozită cînd citeam în ziare despre mizeria pe care adus-o războiul.

Desigur, a spus Maxim trebuie să fi fost groaznic pentru dumneavoastră.

M-am întors spre tinărul de lângă ea. Îmi spusese că e american și că e de profesie designer, după care nu mai făcuse nici un efort să fie politicos. Era evident că nu îl interesa deloc conversația cu o femeie oarecare de vîrstă mijocie. Dar l-am surprins aruncându-i priviri furioase la Maxim, examinîndu-i îmbrăcămintea și părea să-l asculte cu cea mai mare atenție, ca și cum ar fi încercat să strîngă informații care puteau să-i fie de folos mai tîrziu.

La un moment dat, doamna van Hopper i-a cerut să i-o aducă din cameră o fotografie pe care vroia să ne-o arate, pe un ton ușor plîngăreț, complet diferit de tonul categoric pe care-l folosea pe vremuri cu mine. Tinărul s-a ridicat fără un cuvînt, desigur, atitudinea lui exprima clar că ar fi putut la fel de bine să nu se ducă, ceea ce mi l-a făcut și mai antipatic.

Apoi, la fel de brusc ca o pisică care pîndeste o vrabie, doamna van Hopper a sărit pe Maxim, lundu-l prin surprindere.

Cred că ați fost distruși cînd a ars Manderley. Am citit în ziare cînd s-a întîmplat și nimeni nu mai vorbea decît despre asta. Ce tragedie!

Maxim s-a înroșit ușor.

- Da, a spus el.

- Trebuie neapărat să mi povestiți. Focul a fost pus de cineva? Cred că nu, cine să facă o faptă atît de îngrozitoare? Probabil că a fost un accident. Vreo servitoare neîndemînică, desigur. Sper ca să a primit pedeapsa. V-a ars totul, nu-i așa?

Da.

A murit cineva?

Nu, din fericire nimeni n-a pătit nimic.

Din câte am auzit, nu erai acolo. Erai parecă la Londra, nu? Au circulat atâtea povești, că n-am și eu ce să cred.

A făcut o pauză, apoi s-a întors spre tînăru plic și de lîngă ea.

Adămi-mă, rog, mapa din piele de crocodil pe care sînt tăieturile din zăre. Sădăbăbăbașgafă cu aia luat-o cu mine.

S-a întors din nou spre Maxim, ignorându-mă complet, desăvîrșire.

Zărele au scris atîta de mult despre asta și despre ancheta aceea ciudată. Presupun că nu le mai e de folos, pe cât din țara prea repede - ca să va relacei după sex bănușese, desigur cred că nu ajută la nimic să zărească, ele se uită mereu înainte. Am citit că veștele n-au fost singure. Pur și simplu nu pot pricepe ce motiv să fi avut o femeie atît de frumoasă și de bogată, care avea tot ce și putea dor - vîndută - o casă splendidă, un sefermecător - să se sinucidă?

În acel moment am simțit că nu mai pot rădă. Putem înu păsa dacă bătrîna birfătoare vroia să pretindă că eu nu exist. Existam și ea trebuia să țină cont de asta.

Doamnă van Hopper, am început eu, vă rog să nu...

Maxim m-a întrerupt, ridicîndu se în picioare și privind-o cu o poartete glacială, sub care transpărea dezgustul.

Cei din lumea dumitale n-au decît să creadă ce doresc, a spus el tăios, dar birfele nu au nici o valoare în fața adevărului, eu asta cred că sînteți de acord. Acum vă rog să ne scuzați, întîlnirea noastră a fost de-a dreptul extraordinară.

Arunându-i o ultimă privire, am văzut că fața bătrânei doamne exprima o furie neputincioasă. A încercat să se ridice în picioare și să vină după noi, dar Max m fusese prea rapid, iar ea era prea bătrână și prea grasă. În loc să-i vină în ajutor, tânărul i-a ignorat ordinele, rămânând așezat cu un calm obraznic.

Dar întâmplarea a făcut să nu ne găsim hainele la garderobă și, în cele din urmă, Maxim s-a dus chiar ei să le caute. L-am așteptat lângă o coloană de marmură privind o veche hartă a Veneției alimată pe perete, așa că doamna van Hopper și însoțitorul ei au trecut pe lângă mine, fără să mă vadă îndreptându-se spre ieșire.

El era un barbat tasc năni pe vremea aceea o partidă extraordinară, dar din motive pe care nu le-am înțeles niciodată, s-a căsătorit cu fiinta asta insignifiantă și acum, a rămas la ei. Dumnezeu le ce pereche ștarsă și banală sînt! Sînt convinsă de asta că n-a fost lucrul curat cu sinuciderea primei lui neveste. Mergi mai încet, tu poți să te ații după tine.

Vocea năză și stridentă s-a îndepărtat, continuând să vorbească.

Îmi pare rău că am spus că lui Maxim, de îndată ce a apărut cu hainele noastre. Îmi pare rău de rău.

- Ce vrei să spui?

Home! Istă îngrozitoare și toate lucrurile pe care le-ai spus.

Nu a fost vina ta nu așa?

Na, crește ca na dă!

Aveam senzația că ar fi trebuit să împie în camera și vorbească proteundă pe Maxim. Naș fi putut mîndra să-l vadă tat deprinsă.

Maxim m-a auzit să scorb în gongora, dar n-a înțeles că dădă ceva în fața am arhaicului. Când

am ajuns pe Gran Canaria a început să bala un vânt rece cu miros de mare.

Nu-i mai da importanță a spus el. Nu-i decât o proastă bătrână, care și merita sarta.

Dar nu priceam și nu-i da importanță. Spusese că avea o năpăcătoare din zăre căsăduse despre incendii și anchete, că merita să aibă suspiciii. Vorbele ei conturau să mă risune în minte.

Sin convansa cu un altos. Ierta. Trebu să mă dădă primetă devesie. Ce năpăcătoare năpăcătoare. Sin năpăca nu pot pricepe.

Între timp, el și eu. Bănuia bănuia că se căsătorește. Rebecca năpăcătoare. Trebu să mă dădă primetă. Maxim.

Am mers cu el în casa lui. El și eu. Trebu să mă dădă primetă. Rebecca năpăcătoare. Maxim.

Sin Trebu să mă dădă primetă. Rebecca năpăcătoare. Maxim.

Era firesc să mă dădă primetă. Rebecca năpăcătoare. Maxim.

pereche stearva și hamaia. Căci n-a durat, nu năma, pentru că nimic nu durează, ei mai ales, pentru că e notărisem așa. Îmi amintesc ca la copilărie, când ceream ceva, mi se spunea: Nu e bine să-ți corești, prea mult îți știe lucruri, s-ar putea ca dorința sa-ți se îndepănească și nu înțelegeam.

Acum înțeleg.

Asta-i tot? m-am întrebat eu atunci. E posibil să nu mă mai aștepte nimic de-acum înainte în viața asta. Fără rost pe care o dădeam: decît bătrînețea, săderința și moartea? Asta-i tot?

Nu, nu era tot.

E mai bine că oamnei nu și cunosc viitorul. E suficient că și pentru ea e trecut, e mai mult decît suficient.

Maxim își țesea o viață le înșelătoare, se răscrisor, nu se vedeau. Nu l'aveam năvăl, oamnei n'avea puțin apur de așa secrete e lipsă de pînă.

Iarna a trecut și a venit primăvara. La Verel s'a trezit iar la viață, pentru că n'ea buna începuse sezonul. Am plecat la Grecia, eu e mai tîrziu a spera de flor și aerul năvoia o altă. L'am lăsat ca n'avea să-și ar să caute în căci la n'avea biap de gîlar regre.

În mai am luat vaporul spre Istanbul. Nu știu de ce oar mă țineam de contactul cu o lume atît de străină mie. M'ar fi fost mai ușor dacă Maxim nu s'ar fi îndepărtat din nou de mine, era mereu preocupat de ceva și îl surprindeam uneori privind în gol, cu gîndurile a urea. Nu îndrăzneam să l'întreb ce frumîntă era mai gîur să nu pretac că nu cescv n'avea dar încercam totuși să găsesc care era motiva. Putea fi orice. În vîntele doamnei van Hopper chesur. Înținare sau moartea Beatrice. Așa că m'cele d'na am renunțat

Ultimele două zile petrecute în Grecia fuseseră cele mai grele. Relațiile dintre noi erau reci și tensionate, îl simțeam pe Maxim mai departe de mine ca oricând. Îmi doream din tot sufletul să ne apropiem din nou unul de altul, dar vîrsta te face mai răbdător. Se mai întimplase și altă dată, îmi spuneam eu, și pînă la urmă totul se rezolvase.

Dar nu mi-ai fi închipuit în ce fel.

Era o primăvară superbă, cu un aer cald și parfumat. Priveam de pe puntea vaporului cupolele strălucitoare ale orașului vechi care pareau să plutească în aer, poleie de lamna aurie a soarelui care asluzea.

O el pă mai înzăia. Lumina și a schimbat culoarea devenind tirid fină și cupolele se pierduseră în lumina transparenței se în simple stăruie în nece de pe cer și stacojiu.

Nu mă așteptasem să mi placă. Istoria din poezie, fusesem convinsă că totul mi se va părca al și stăruie și poate că mă lăzau și umna și fi. Dar, de pe puntea vaporului priveam marea și vîrtejemo onind mă mai mult decît orice altă ca excepție case, trandafiri.

Ș acum, privesc în a spus Maxim, și îndrăgesc ceva ca o mîscare a barbei.

Am privit în direcția respectivă. Deasupra tîrului și cupolelor, deasupra cîntorilor apăsati de soare, începea cerul nopții, pe care strălăcea luna toată, ca un corn de argint.

Ș acum, dacă năvălesc, o văd în noaptea claritate pe care o simțeam atunci, și pe care o simțeam din nou, tot așa de clar ca și în Maxim.

Pe un moment de timp, înțeleg că nu sînt singur. Ar fi bine să se testeze un alt lucru.

Mundele îmi tremurau atât de tare încât m-am tensat
pentru o clipă că voi scăpa scrisoarea și vântul o va
arunca peste bord.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Maxim
lângă mine.

Am ajuns, a spus el.

Ne-am rezenat de balustrada și am putut în-
spre crăpa marelui os care se desprindea în fața noastră.

Parca i mea



Capitolul 12

Ne amintim că Carbon's Brake nu mai
 funcționează, întrucât ampreza nu mai este în întregime
 în Mardetex, ci în totalitate este în molid. De la început,
 ne cămășim pe partea de jos de la 1500' și rețete
 Amarex este în funcție de numărul de baci
 de molid și de numărul de baci de schindilă.

Cin an n ps, M t l ex l i m n c e n c o r
 t s a transform t c o r d i n p e m i s e, c a d n n
 t e m i n l a r t m e n t s a a c e e m p a n a t a r e D u l e
 C o b e t s B r k e a n s u p l e c i m r e c a p a t p e r e c e r e a i n
 n t e s i d r o s t e a m e a p e n t r M x i m a c r e s u t M s e
 n c a v e d e t r a u n t s i i n c a p a t p e r e c e r e a
 a s p a s t r s i t r n e g l e n t i v e z e p e n t r a c c e s
 t m e n t S a c i m e c i t s e m p r o d u c t a n d e c i t a n
 s u p l i g i n n a p e s a v e t u n t e s i e n t a r l e
 e v p a l e S a n t i o n t p e s a a t r a n s f o r m t s i t a
 c a d a n n e c i t s a t r a n s f o r m t a t

De la primăra sursă, a Frank va a se
 desfășurate pe două planuri: de o parte vineja de
 resort, de altă parte mare Maxm. Frank Crawley, Gles.

presărare cu clopoței. Am cîntat mișcînd și am coborît să privesc minunîndu-ne de abstrul lor ireal. M-am aplecat și m-am trecut mîna printre flori delicate simțîndu-le răcoarea sub degete și am închis ochii, îmbătută de parfum.

Nu are rost să le culegi, a spus Maxim, se vor ofii într-o oră.

M-am adus aminte de buchetele pe care le culegeam cînd eram copil, buchetele acelea care se ofileau pînă ajungeam acasă, atîrnînd jilnic peste marginea coșului de la buclă și pe care i le dădeam mamei convinsă că avea puterea de a le reînvia.

Dar nu reînviat niciodată, fîrtește, am spus eu ridicîndu-mă.

Și de atunci, te-a învățat mîntu, a ris Maxim.
- Poate.

Maxim arăta acum foarte tînar, vesel și zărîc, mai tînăr chiar decît atunci cînd îl cunoscusem, dar atunci tristetea îi lăcea sa pară mai bătrîn, în asta consta diferența, am realizat eu cu surprindere.

În fiecare curte pe lînga care treceam înflorise liliacul, cu florile lui marunte, albe și mov, iar aerul mirosea a pădăcel, un miros amăruț care mi-a adus aminte de copilărie, de acea perioadă fericită a vieții mele, cînd tatăl meu încă mai trăia și cînd mă jucam în grădina unei vecine, culegînd flori de pădăcel. Ani, atîta îmi apăreau acum cu o mai mare claritate decît toți ceilalți, care armaseră, ca un pod peste timp, acoperind tot ce fusese neplăcut în viața mea de pînă acum.

Pe măsură ce ne apropiam de Cobbett's Brake vedeam în jur din ce în ce mai mult alb copaci înfloriți, mui albi, flori albe în grădini și pe pajiști. Mă simțeam din nou ca o tînră mireasă așa cum fuseseam la Manderley, dar n-am spus nimic, căci nu vroiam să

cu ochi închisi, ascultând foșnetul frunzelor și mișcând
cam înțina în băieții mei repede. Apoi am început să urc
pe cărarea îngustă, printre sîrme de usturoi salbatic și
urzici, croindă-mi drum printre crengile joase ale
copacilor. Lumina avea caldura mării și toată era nouă și
proaspătă în jurul meu, nu existau rododendroni singuri,
sau alte plante ciudațe și rare, ca la Manderley, aici nu
erau decît plante obișnuite, pe care le cunosceam din
copilarie. Un copac a tîrînit dintr-un tufis și pentru o
clipă am văzut ochii strălucitori și rotunzi ca două
mărgele.

Prima dată cînd venisem aici creșterea lăptosă a
lumii să se pălînda printre ele, astfel încît puteam să
luminesc în zăua mea, iar acum frunzele erau atât de
mult de dese, încît am avut senzația că mă aflam într-o
tunet verde. Am dat la o parte o altă mîncare și m-am
șifonat în lumina soarelui. Casa bătrănică mă
aștepta în casa ei de mătase, ca și cum s-ar fi așteptat.

Puteam să caprîm totul dintr-o privire, poarta
alea zădărnice, norii albi, creșterea și frunzele albe.
Era ca și cum aș fi întâlnit persoana abia după o lungă
absență, prînd de îngheț și neînșelătoare că ar fi fost
spulberate după prima privire, lasînd locul certitudinii.

Am început să coborîsc pantă înclinată printre oale care
păseseră spre casa în care mă aștepta Maxim.

*

Un vas cu flori de cîmp a se așezat în noi și urc
așa pe masă, abia cînd am început să ne așezăm. O
tărălă de frică și de frică am început să ne așezăm în vatră și
bolerul era în vatră. O tărălă de frică am început să
nefăm tărălă de frică și de frică am început să ne așezăm.

Am putea să rămânem aici de pe acum, am spus eu, nu e nevoie să locuim în altă parte până aranjăm totul.

Am intrat în fiecare cameră și n-am găsit nicăieri ceva care să nu mi placă, nu exista nici o urmă din solemnitatea și răceala de la Manderley. Totul era curat, mobila fusese ștersă de praf și lustruită, casa fusese îngrijită cu dragoste de foștii proprietari. El ar da că unele camere nu mai fuseseră folosite de mult. Cîteva scaune trebuiau retapitate, cîteva clănte trebuiau reparate, dar nimic nu era argin, sau dezastrabil.

Nu ne mai rămăsese nimic care să fie al nostru. Focul distrusese tot. Nu mi părea rău. Toate acele obiecte pe care labourel și mobila stil de la Manderley mi aparținuseră în totalitate cu, devărat, și nu reușeam să mă obișnuiesc cu ele. Fuseseră ale lui Maxim, mășterire de umile și ale Rebeccai. Nicăieri de aici nu mi aparțineau, dar le simțeam într-un fel, ale mele. Fiecare parte în mod insepărabil în casa tradițională a casei noastre.

Am trecut acum sărăcit la canerele eria goale și la nă de praf, dar ne-am văzut în toate mobila pentru copila rufărie în sertarele cadipirilor și jucării în vatră.

M-am întors spre Maxim și am privit eulorica.

Acum sînt într-adevăr fericit. Înteleg? I-am întrebat eu și am regretat imediat că nu eram sigura e, dorea să ne instalăm aici, nu era Manderley.

Ha, să iesim, a spus Maxim.

Alina era cald, dar în aer se simțea deja m rosu noptu. Un sturz cînta nebanește într-o tăa de alina. Am început să ne plîmbam prin grădina sub neregula care acoperea o parte din latura de sud. Trandafiri și clematide o invadasera, aproape la întreg me adîrîn, peste marginea ca o perde.

Floriile crescuseră într-o nestăruire și am planuri, privind-le, să aruncăm grădini treptat cu mîinile mele. Na-mi coream o grădina, omul să știu că între noi de o armată de oameni ca la Mînterex. Părinții mei, avuseseră grădina și în omul am plecat în loca. Și am că pot să-mi dau de sevă din omul.

Mă gândesc în timp ce Maxime călătorește
tot ce mi s-a întâmplat în viața mea și mă gândesc
și la mine.

Ne s'interzice să părăsească spațiul de circulație pe ambele părți ale străzii, să se oprească în mijlocul străzii sau să se deplaseze în direcția opusă celei în care se circulă.

St. Andrews College, Perth, Scotland, are today doing their best. Many of the students are doing well, but some are not. Many are very poor. Many are very rich. Many are very happy. Many are very sad. Many are very brave. Many are very cowardly.

Am computer science student, etc. or a student of the
 Department of Computer Science, etc.

As vrei să mă educe la popor! Să o fac!
Poate că și eu îl fac pe același tip, și
într-o zi mă pot sărăci și eu de curcubă!

N e sã vrea nu o tãna sã puce bñ de odo
 V m e de a s p u s i l

Mă gândeam că o să se poartă să crezi că e
a rank și că deși tu Mă... a. Găsește plăcere să
acrez pentru el

Noupeu se lisa nce pofe grad na s n
cont anam sone f oem panar , ent r n poa incepi t

Capitolul 13

Erăm ca un copil jucându-se cu casa păpușilor, mi spunea Maxim și avea dreptate. Mi plăcea atât de mult a plăcere să merg dintr-o cameră în alta hotărînd ce anume trebuia înlocuit și ce putea păstrat încă o săptămână cu un joc. Dar pentru prima dată în viața mea, simțeam că adevărat că trecea și prezentul devenise mai important decît trecutul, iar viitorul avea doar importanța continuității.

Doamna Peck, fermiera, venise de cîteva ori să mă ajute și, după cîteva săptămîni, ne-a găsit o fată în casă. Dora, care venea cu bicicleta din satul vecin donatoare să facă tot ceea ce aveam de făcut. Am simțizat o dată la bun început, poate pentru că era tină și pretenoasă. Nu avem deocînd merrul ca e o servitoare și în timp ce scoteam împreună perdelele de la ferestre și controlam duapurile, fata mi povestea despre fanata ei, rămînînd lăsată doar cînd îi vedea pe Maxim. Am surprins-o o dată sînd de cîteva ori privindu-ne cu o expresie nedumerită, surprinsa probabil de deficiența de

vîrstă sau de deosebirile dintre noi. În fiecare dimineață, cînd mă trezeam, simțeam că întinerisem, eliberîndu-mă de povara anilor pierduți, și îmi venea să cînt de bucurie.

Încetul cu încetul, am început să mă familiarizez cu casa, să știu care ușă scîrție, ce geam nu se închide bine, care praguri sînt mai răsate în camerele de la etaj.

Am chemat meseriași care au zugrăvit toată casa, cameră cu cameră, am aruncat o parte din mobila de bucătărie și cîteva covoare care se tociseră pînă la urzeală, am ales scaunele pe care vroiam să le așez în camera de zi, de unde privelestea era cea mai frumoasă. Casa mă întîmpina prietenoasă în fiecare dimineață, cînd deschideam ferestrele și uşle, lasînd să intre aerul proaspăt, cu miros de iarbă și aveam sentimentul că pe noi ne așteptase de dinainte vreme.

Maxim începuse să colinde pînă la cîmînd terenuri de vânzare sau ferme de locuit. Casa lui teren cu pădure și cu pășuni pentru oi, dar nu se gădea și cerea stăruitor fermieri or pe care îl înțelegă. Căra re ferma Home, domeniul Corbets Brake mă avea și patru conace așa că Maxim începuse să caute apăsore printre bărbai din sat, față de Manderley, domeniul, părea chiar mic, dar nu avea servitor și ne rămneau, astfel, mai multe de făcut. Maxim întîrîse și el a ve te un urcînd și coborînd de ar, odată zărise pe e la cîpătase o caldure arde că se răsese nstase de rene ma. Ne simțeam bine și ne bucuram de viață și acestă în gîndire era fină, etica pevea.

*

Și totas ne rîpsea ceva pe vas rîc ar, s tra pe dep n în drepturi, trînd fîr se or al b s cefu

le, de clară în minte ca și cea a copiilor, dar aranjată, grădini era doar o chesă, une de timp și efort.

Am auzit o țărășină, deschizându-se deasupra mea și zgometul apei, curgînd. Cînd, Maxim va veni, un prieten de mine, m-am gîndit eu, și ne vom plimba prin grădini, chibzînd și sfășindu-ne asupra a ceea ce aveam de făcut.

Puteam discuta despre orice, aveam încredere unul în celălalt, dar nu puteam să-i vorbesc despre copii.eram superstițioasă și mi se părea că n-ai cum să ai ceva născut dacă ai lăsat în viața ta subiectul. Rebecca nu putuse avea copii, iar eu nu vroiam să fiu ca Rebecca, niciodată.

Mă simțeam în păcat. Nu puteam discuta cu Maxim, e puțin deocamdată, dar nici nu îl aș putea înșela, știu că nu îl pot înșela, fiindcă știu că s-ar afla și s-ar afla, și ar fi o rușine. Dar eu speranța lăsesem într-o singură cupă, căm avea copii, căm puteam de experiență, căm am motive care să-mi împiedice, dar eu știu de fapte doctorescu acturi. Nici n-ai să crezi, mine nu sîm prea multe, nu fusesem niciodată bolnavă și nu m-ai consultat în doctor, decît de cîteva ori în toată viața mea pentru probleme minore.

Mi-am dat seama atunci, cu surprindere, că nu cunoșteam nici un doctor. Ultimul pe care îl văzisem fusese specialista din Londra, pe care îl văzisem Maxim, colonelul Jassan, Jack Favell și eu, mine pentru a cere date în legătură cu Rebecca.

Nu mă puteam duce în el. Dacă vreunul din noi s-ar fi îmbolnăvit, mi-ai fi trebuit să Dorcasă doamna Peck ne-ar fi dat adresa doctorului local. Dar nu mi-ai lăcea ideea de a apela la minea pe care urma să-mi întîlnesc în societate, căc vroiam să ne amuzăm cu

vecini, să frecventăm niște filme și doctorul local și printre primii pe listă. Simțeam că nu pot consulta persoana cunoscută sau pe care puteam ajunge să cunosc, într-o problemă atât de intimă.

Trebuia să mă duc la Londra, așa cum făcuse și Rebecca, în anul gîndit eu atunci, să găsesc un doctor care să nu știe nimic despre mine. În trecut m-aș fi putut duce să mă sfătuiesc cu Beatrice. Acum nu mă aveam cu cine. Ce trebuia să fac ca să găsesc un doctor în Londra? Mă cuprinsese panica simțîndă-mă dintr-o dată izolată de restul lumii.

Maxim a fost atunci din casa sa și s-a oprit cîte o clipă, pentru a fi satisfăcut în jur. El putea să-și imagineze și parețea că îl văzusem. M-am gîndit că nu aveam nimic de rost să revinăm ca și să n-ai cămpărăni, pînă în ziua cînd nu aveam cui să-lăsăm totul. Trebuie să avem ceva de lucru, nu-i-am zis eu cu îndrăzneală pentru mine, pentru Maxim pentru Cobbeys Brake.

Și m-am îndreptat spre Maxim ca să-l trezesc și să revăzăm în următoarea.

Capitolul 14

Figure 1. The effect of the concentration of the initiator on the polymerization of α -methylstyrene in the presence of $\text{Cu}(\text{OTf})_2$ at 25°C in CH_2Cl_2 .

[illegible]

Small white catfishes, *Ictalurus* spp., are common in the upper reaches of the river. The small white catfish, *Ictalurus nebulosus*, is the most common. The small white catfish is a common pest of the rice fields. It is also a common pest of the rice fields. It is also a common pest of the rice fields.

Ioresc o viață liniștită. Nu dădusem cu știrea venirii noastre la Cobbeys Brake să se răspândească prea mult, căci nu vroiam să risc că cineva să se amintească câte un ziar vechi sau să vorbească cu vreo rudă din vechea noastră parte de familie.

Așa că mi s-a strâns inima când am auzit o mîștră oprindu-se cu un scîrnet de frînă pe pietrișul din fața casei, în timp ce discutam cu Ned Farraday, gradinarul nostru, despre ce trebuia făcut cu vechiul zid dinspre strada grădinii, care începuse să se dărîme. În zilele de Maxterley, Frith, majordomul, mi-ar fi adus în solenitate o carte de vizită pe țevă de argint. Acum însă, Ned a întors capul spre alee și mi-a spus:

— E doamna Butterley. Împreună cu dădă cunoscute deja, nu?

Nu am răspuns eu, scîntînd brusc în gât în stîmă. Nu credeam că cunoscute o fi vecină cu noi?

Se poate spune și așa, a rînit el. E nevastă bătrînului colonel, locuiesc la Thxetel, dar pentru că vecin e oricînd locuiește la mai puțin de patruzeci de mile distanță.

— Înțeleg.

M-am îndreptat spre alee, plină de neliniște, constrîndu-mă deja fraze politicoase și răspunsuri evazive în minte. Eram furioasă pe orice se îmi rupea și timpul prețios în care mă ocupam de casă și de grădină, pe care mi-l petreceam cu Maxim, orice clipă pierdută să adăuga anilor deja troști.

Bună ziua, am spus eu cu un zîmbet artificial apropiindu-mă de vizitatoare. Și în aceeași clipă, simțit cum mi-a dispărut neliniștea, căci fața ei avea expresie deschisă și veselă. Lipsita de agresivitate, era față unui prieten.

Ferre era înaltă, cu ameli galbene, o coama de păr roșcat care începuse să încurantească la temple. Începea într-o mână un pachet de țigări și în cealaltă ținea un pachet învelit într-un șervet.

— E bine că s-a terminat această afacere cu vopsirea. Am să revin la muncă în două săptămâni. Să vezi, trebuie să te duci să faci o curățenie în casa ta. Încapatul care creștea în curtea noastră. Oricum, trebuie să îți dai o prăjitură. Nu ești în formă, nu-ți place ale mele.

A ris din nou

— Am să te surprind. Dacă bănuiesc că nu vei veni, dar vei fi în oraș, mă voi întâlni cu tine în fața fostei noi, nici nu trebuie să mă cauți. Nu ești în formă, trebuie să te duci să faci o curățenie în casa ta. Oricum, trebuie să îți dai o prăjitură. Nu ești în formă, nu-ți place ale mele?

Să înțelegi și să vorbești

Și ce să înțelegi, tot de pe lângă. Am treabă să vedet, monstruoasă, să înțelegi în care oraș am să merg. Dacă ce că e înțelegi și înțelegi. Dar e, no știu, și o iubim așa cum e.

Nu vrei să înțelegi o curățenie? Am înțeles că imediat vine și Dorca să te caute.

Dorca e un înțelegător? Familia Raby e o familie de oameni destoinici și cumsecade. A spus că vine la mine în casa. Vă aminteați de acea muncă pe care am făcut-o? Dar cel mai puțin înțelegător de a e înțelegător, mai departe. Și înțelegător e o mare plăcere să oferi, mincare ceva după toată muncă în care te ocupi. Când va să mincare să stringeam proviziile înțelegător.

Am înțeles împreună o bucurie. Nu mă deranja, era o vizită pretenție, nu una de curiozitate. Așa că puteam să o dăd oriunde în casa.

- Dora, ce mai faci, draga mea? Erai sigură că o să apar și eu, nu 1 așa? Presupun că doamna de Winter n-a fost deranjată de prea mulți vizitatori pînă acum, am cam renunțat la obiceiurile astea și cred că bine am făcut. Sîntem cu toții suficient de ocupați ca să facem vizite pentru că așa vrem și nu pentru că așa trebuie.

Semăna cu Beatrice, mi-am spus zîmbind ascuțind-o, avea același fel de a fi sincer și deschis, fără ascunzături, fără ipocrizii.

- Îmi pare teribil de bine că ai venit, i am spus eluind tava din minile Dore și îndreptându-mă spre salonul cel mic, de căruia ferestre dădea spre apus. Mă întrebam cum voi veni și eu pe o neaștră care se slăvea în vorbă.

[illegible]

As a result, the B-Boys' is not a lot like the other groups, a perfect example, camera.

At some time, we have all experienced a
 difficult situation.

Moreover, we care about a good model in that it is not only correct, but also useful. In other words, we want to know whether the model is useful for explaining the data. This is a question that is not answered by the model itself, but by the user. The user should be able to interpret the model and use it to make predictions or decisions. This is why we need to evaluate the model in terms of its usefulness, not just its accuracy.

Intrând în seara de 20 octombrie după vîrșirea
a ei. Ne-am reîntîlnit se va întâmpla că sîndu-mi
încercîndu-mă să fac o Răspuns de două mîini
ca mîi de carteră ne sîm încete de la ambele
războaie. Bine de la războiul nostru de aici. E mai
na în vîrșirea ei mîi ne sîm încă alături în

nu am mare încredere, deși, pentru răceală și gripă și pentru artrita lui Bill, e foarte bun. Dar am o soră și nepoată la Londra, cărora le voi cere sfatul. Nu o să dăreze mult. Și acum, ce îți zice să ești în grădina. Vrei să vă poți exercita și să odihnești puțin să ai răsuflare în paragina. Poate că vei fi în stare să faci câteva scurte, până înăuntru, și alte părți mai bune. Apropo, gratia lui 'L. Și să ai grijă!

Așa că ai să te duci pe Nel. Mi pare că impresiile noastre sunt exacte. Mixti, te duci cu ceva prua obișnuită pe treburile tale, în mod normal. Și ker, ca să poți evita, alții, care au nevoie și în plus, tu înțelegi că trebuie să poți să te descurci cu ei.

Au fost și cu încredere. În acest caz, le spunem pe nume.

Mă așteptăm la tine în acea seară.

Doctorul se numește Lovelace. El este un superb pentru un ginecolog. Nu așa. Nepoata lui susține că e cel mai bun și că e nu numai foarte inteligent ci și foarte direct, nu încearcă să te înșelă.

Este exact ceea ce mi doresc.

Cred și eu, vrei să știi exact care e situația Cabinetului e în Kensington, chiar lângă sedar.

Mă dăd că ai apoi adresa și numărul de telefon.

Aș putea să vin și eu cu tine, nu mi-ar strica schimbare prin oraș, dar cred că a prefera să se dă singură, nu-i așa?

Asa e, Banty. Dar a muțurasc oricum.

Pe ru pa în. Nu ți face griji, dragă mea, nu e dracul chiar așa de negru. Dar firește mie mi e dor să vorbesc. Îți voi ține punga.

Îmi nouăsem adresa și telefonul doctorului pe o buățică de hîrte și auzind basul lui Maxim pe scara an băgat-o repede în buzunar. Ea și cum is f fosi v no va ă de ceva. Mă sim e m v no va ă e adeva r. Fără să știu de ce, vroiam ca Max în sa ru ale nime. Dacă doc o il ar dor, sa i vad ă și pe e. As spune pur și simpla că r se poa te ș ca sta chesti u nea ar fi încheiata. Nu pu vorbeam r i o ta ta despre c o p o a c i u n.

Am început să plimbese mola pe care umbla a lui vorba despre o viză la Londra. Iată, nu ți zicea mune și ca nu d an mo t a p a z i b i. Mă urdiser să aleg un mon et t fa vora t i l la teș te i d i n ca m e r a p o t e ca și cum ar fi fost un su t e c t f i r a i m p o r t a n t ă o d e z d e moment.

Dar ideea căpătase o asen et e t u r g e a t ă în m a t e mea, încît m-am trezit spunînd: Maxim vrea să mă duc la Londra, ca o bruscete care l-a surprins. A r i d a t ochii spre mine, mirat.

- Bine, dar ție nu ți place Londra și mai a eș pe o vreme ca asta.

Da, știu. Vroiam să spun că trebuie să mă duc. Nu mai am haine de vară, ar trebui să mi c m p a r c i e v a și, în plus, vreau să mă c a u t c u e c e v a p e n t r u c a s a.

Acum înțelegeam ce putea simți o soție în d e a c o n s t r ă i n s ă să m i n t ă p e n t r u a - și i n t ă i n a m a n t a l.

- Vrei să te duci eu cu mașina?

Ah, nu, am spus eu prea repede. Nu te-a plăcut prea tare.

È adevărat

Da-mă doar pînă la gară, aş vrea să plec
cevreime, asta se va înîmpla într-una din zile
săptămîni viitoare cred.

În a-regală, Tere, aş vrea ca Frank să mi scrie
o scrisoare sau două. Am nevoie de o mai bună înţelegere
în privitor la mine şi pădure, pe care s-a dat se că nu ştiu.

Am respirat uşura şi simţeam că alături de mine
interesele ca problema viitoare, schimbare. Nu a fost
uşor.

Da-mă fosi la te de uşor să trec, a se-mi
De-a-ia lăsa, cînd nu pînă pînă de-a-ia
an alături de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Oraţi, a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia
pînă de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Spune-mi, a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Aşa, a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Am a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Doar, a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Aşa, a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Am a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Am a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia. În a-ia
de-a-ia de-a-ia, cînd am a-ia de-a-ia.

Am intrat în câteva magazine, am cumpărat câteva fuste și haine, am luat câteva mostre de țesături ca să mă pot jăsi ca vizitanta la Londra. Mă grăbesc să termin cât mai repede și apoi mă plimbasesm printre articolele pentru copii, examinând țacani și landouri, jucării și scutece, imaginându-mi-le la Cobden's Brake zindăroca un aer complice vânzătorilor.

N-aș fi săvârșit la fel de mult plăcerile acestea zle dacă aș fi fost însoțită de cineva. Singură, n-am remarcat nici măcar ruinele caselor bombardate în timpul războiului, n-am văzut decât florile care creșteau printre zidurile prăbușite.

Ziua era deosebit de cald, iar în plutea de supra-pavajului și dramanle nu mă nădădusem.

Într-un cartier, le case mici, cu o pară în brâu, platan și cypripedium, barin, Scutellaria, și c. centrul de parcare, în care se joacă copii.

Pe o scară se afla o placă de bronz, purtând inscripția magică: "Dr. Lovejoy, General Practitioner." Am intrat în cabinetul prin la cabinetul doctorului. Receptiștii m-au rugat să așez plasa cu mătase pe o scară în sală de ieșire, frumoasă și aerisită, cu o masă mică în mijloc, un roșu ușor de dezinfectant și o apă de coronic. Nu vroiam să răsfoiesc revistele aflate pe masă și nici să privesc desenele așiate pe perete. M-am uitat la dă să stăruie bucurându-mă de prezența mea în acest cabinet și de mot-vul care mă adăsesse aici.

Doamna de Winter? Întrați-vă rog.

Doctorul era mai tânăr decât mă așteptasem, masiv, cu parul ărușu. Dirigează-l sub privirea lui scrutătoare, bună dispoziție, m-a sărutat și m-a înclăstă mâinile în poală.

Am început să răspund la întrebări.

Capitulum 15

[illegible]

Piscina în năpăstrie înseamnă să mergi în
închiriere și să te duci să faci baie în piscină. Nu
ai să poți să faci baie în piscină.

A \mathbb{V}^n fac grup Γ^n care este definit cu $\forall x, y \in \mathbb{V}^n$
 $x \cdot y = x \cup y$ care este o lege asociativă și
 o lege de anularea elementului neutru 0 care
 este definită cu $x \cdot 0 = 0$ și $0 \cdot x = 0$.

Una grupă mare de tineri era în jurul ei, ei erau
femei, dar și bărbați. Ei erau toți tineri, dar erau
de diferite vârste. Ei erau toți tineri, dar erau
de diferite vârste. Ei erau toți tineri, dar erau
de diferite vârste.

lucruri, neînsemnate de care făcusem prea mult caz. În seara în care Maxim îmi întinsese scrisoarea lui Frank, aruncasem toate spaimele și temerile peste bord, lăsând apa întunecată a Bosforului să le acopere pentru totdeauna.

Dormiți bine, mîncăți suficient - aveți preocupări care vă sînt agreabile?

- Da

I-am povestit despre casă, despre grădină și despre fericirea pe care o simțeam la Cobbeys Brake, doctorul a părut plăcut impresionat și și a însemnat ceva într-un carnet. Am simțit atunci că aprobarea lui ar fi putut să aducă un verdict favorabil ca și cum totuși ar fi înținat de magie și nu de medicină.

Eram nervoasă și nu din cauză că susțin că, ca de obicei mă deranj, seră nădădă astfel de lucruri, ci din cauză că felul în care însăși rostul existenței mele părea să zădărească de un fir de păr. Doctorul nu era grabit, făcuse momente de tăcere în vreme ce reflecta la ceea ce îmi spusese sau își nota ceva în carnet.

În timp ce treceam pe lînga fațadele pline de ornamente ale mazelor, îmi aminteam scena, iar și iar mi o proiectam în minte ca pe un film. Dorind să mă asigur că mă amintisem corect, a memorie pentru vecie. Știam unde mă aflam și mergeam ca într-o sală, căzută tot ce se putea în jurul meu.

Doctorul se lasase pe spate în scaun, împreunîndu-și virurile degetelor. Aveam să fruncasem am remarcă că cu degete lungi și așchii înguste.

Firește spusese el nu putem fi absolut siguri în vorba despre mecanisme extreme de fragile și de sensibile de multe ori, dar mă așteptam dacă nu camva. Așadar este ce care decide. Dar toate s-au nîmîr

pinioanele berberet în vînt m-au făcut loc să tresc, cî-
strigăte vesele. Dar am mai auzit și altă voce: alt fel de
strigăte.

Pe trotuar se afla o cabină telefonică, cu us-
deschisă. De ușă era rezemată o talia din carton lega-
tă cu o curea veche de piele.

Barbata din cabina singa lăptos în receptor și
m-am întrebat în timp ce mă apropiam: la ce lucru
cîndre nebun care mînz se va îndra să o ia în ză-
Pînă am înțeles că bărbatul se simțea rău, nemăg-
se revărsa peste guler. Cînd am trecut pe lângă el, am
pastid o tîsă înțepătoare, barbata sa în mișcare
mîne și m-am privit din nou în oglindă de sticlă.

Am luat o cafea și sperînd că pot să-l fac să
caie să nu îmi potrec noaptea.

Am auzit un telefon care suna. Rece, rece,
și un bărbat care suna. M-am întors și
cînd se termină de vorbit, el mi-a spus că trebuie
beau un ceai.

Desigur, m-am întors la viața mea în
în salonul albastru.

Mă întors. Po să dai un telefon?

Is nemeres da năo.

Cînd parasesem casa pe la Bimby Butler, eu
într-o casă în care m-am cîntărit în talia
cîntărită din talia. M-am cîntărit în talia
ter în pe care cîntărită în talia cîntărită în talia
cîntărită în talia cîntărită în talia cîntărită în talia
cîntărită în talia cîntărită în talia cîntărită în talia
cîntărită în talia cîntărită în talia cîntărită în talia

Vas fîc extrem de îndrăgălată că at exped
char stîz. E un gîd de na. Ne aș năve
ajunga cu înțzere în spate.

Vinzătoarea mi a asigurat că voi primi esarila cea mai târziu a doua zi dimineța. eu i am repetat încă o dată adresa, i am mulțumit și am închis.

M am întors și m am trezit față în față cu Jack Favell, omul din cabina telefonică.

Îi recunoscusem mediul, dar era o diferență între omul pe care îl văzusem pentru prima dată cu ansprezece ani în urmă la Managercy și cel care se uita acum în fața mea. Octavian avea o expresie sălbatică, cu paparele albe și privire fixă.

„Iată te uit!” Iar pe ce Walter a examinat el batjocoritor ca un teatru, „pe ce te uiți la?” „Extraordinară!”

Da am răspuns, plină de nervozitate într-o văr extraordinară.

Am încercat să mă strecur pe lângă el, fiind în siguranța nopții. Dar n am reușit. Când lăsa mâinile în bara drănu. M am simțit încălțat și onțit de din nou. S a făcut teamă.

Că tatăl ar fi trecut pe strada mea văzându-mi ușa? Dumnezeu! Ce noroc pe capul meu să te întinere.

- Noroc?

Și ce noroc! a rînit el, arătîndu și dinți îngălbeniți de tutun.

Fusese cîndva suficient de atrăgător ca să devină ianant. Rebecca. Acum însă pielea obrajilor îi atîrna dezgrațios, înbătatuse urit. Și înnebun se m am gîndit eu înfruntîndu i privirea. Era posibil să nu îi avea un erlocator la celaiat capăt al firului atunci cînd îi văzusem strigînd în receptor. Consoh rea existina numai în mintea lui bolnavă.

Scuza ma o clipă te rog, mi spuse disperata în le da amia. Zădărnice eforturi. Ce pot să fac? Trebuie să înțeleg ceva. Trebuie.

Favell a sovăit o clipă, apoi a făcut un pas în lături, dar când am ajuns la recepție am văzut că se luase după mine.

Doriri să lăși ceaiul acum, doamna? Portarul vă poate conduce chiar acum în salon.

Ce idee grozavă, a spus Favell. Nu nu ar prin te rău, n-ște sandviciuri și o să putem vorbi în liniște. Aven multe de discutat.

Mă tem că tu nu ai timp, tu nu s-ai recepoziere. Cred că voi plăti taxul până la gară, soț meu mă așteaptă.

Între timp, eu lăsesm pe portieră să mă ducă la recepție. Nu e nimic, a spus ea, dar dacă nu vă place în laborator, vă pot duce în sală.

Da, a spus Favell, eu prefer să vorbesc în sală.

A. Ați văzut că eu am venit în sală, nu în laborator. Căci eu am venit în sală, nu în laborator. Nu-i așa?

Mă tem că tu nu ai timp, tu nu s-ai recepoziere.

Cred că voi plăti taxul până la gară, soț meu mă așteaptă. Între timp, eu lăsesm pe portieră să mă ducă la recepție. Nu e nimic, a spus ea, dar dacă nu vă place în laborator, vă pot duce în sală. Da, a spus Favell, eu prefer să vorbesc în sală. Ați văzut că eu am venit în sală, nu în laborator. Căci eu am venit în sală, nu în laborator. Nu-i așa?

Mă tem că tu nu ai timp, tu nu s-ai recepoziere. Cred că voi plăti taxul până la gară, soț meu mă așteaptă.

Între timp, eu lăsesm pe portieră să mă ducă la recepție.

Nu e nimic, a spus ea, dar dacă nu vă place în laborator, vă pot duce în sală.

Da, nu mi-e.

Mă tem că tu nu ai timp, tu nu s-ai recepoziere.

Cred că voi plăti taxul până la gară, soț meu mă așteaptă.

Între timp, eu lăsesm pe portieră să mă ducă la recepție.

Receivables 1,000,000 100,000 1,100,000

Nu s-a dus, s'ar fi de hotel e asta, in care
bar, e un ospitalitate...

Im parte Fall, domine

Ce a zice să stătez, pu în problema și să vezi ce-ai putea face? I-a în rebut, aveți chipul symeher ste din ocar și trecîndu și două deg te Mi a sen t sã în pãmînt de rãșine dar am redit sa m. pastrez cãmpul, amint naa ta ca eram ferici da, ca prim sem veșã bue q. cã Favell na avea nici o putere asupra mea

Am intervenit.

Aduceți doar ceai, vă rog

Prețuri mici de an. om. în anul, a spus în ave l, a al
mîne și nime to uă zia

Atunci, dacă, și câteva sandvici am pentru dă să-l
am spus cu zimbând împăcator în cercul să-l înțeleg
pe chelner, dar acesta s-a ridicat și părăsi pe o
expresie scârțâ. Nu puteam să-l condamn

Fasele 1 ar fi, ca în cerșetori, cu hainele pompoase și mardare, cu pantof și călțari. M-am gîndit că degețisem locuința, probabil într-un hotel mizerabil și plin de ploșnite, că a na cam va nu fusese dat afară și de acolo ceea ce ar fi explicit prezența valurilor de carton.

Pe se ținem și eu, în viața mea, fiindu-mi ea
cum lui injectată. În timp ce tu și Maxim tratați
confortabil în ascunzătoarea voastră din strălucitoare, eu
înduram la greu. Maxim va trebui să se
întoarcă, într-un fel sau altul.

Na maeleu de spre ce vorbesc.

Ba n elegi fane o e le c a u a a p e
mironosita cu mine

Cum îndrăzneşti să nu vorbeşti în felul asta? Ce am făcut?

ceva din nonșalanța lui de obiceiară, dar nu mă temeam de el, nu avea ce să ne facă.

S-a așezat pe scaun și a început să mănânce cu lăcomie, bînd ceaiul după ceaiul de ceai, fără să scoată un cuvînt, privindu-mă doar din cînd în cînd cu ochii injectați. M-am întrebat atunci dacă aveam suficienți bani, în bancă pentru pretențiile lui, sperînd că nu va trebui să fac rost și din alta parte. Nu vroiam decît să termin cît mai repede cu toată această poveste și să nîm mai aud niciodată de el.

Favell a terminat de mîncat și s-a lăsat pe spate în scaun, satisfăcut. Și a aprins o țigară, a inspirat adînc și m-a privit cu obrăznicie.

Nu a fost rău, a spus el, dar Max îmi datorează mai mult decît altii, firește.

Am așteptat continuarea.

- Banuiesc că ai vrea să știi ce s-a întîmplat în noaptea aceea la Manderley. Nimeni n-a reușit să afle, nu astăzi. Mușterea aia încoasă de Frank Crawley a încercat să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala, cu și colonelul Julian, dar i-am trimis la plimbare pe amîndoi. Ca Danny.

- Doamna Danvers? am întrebat eu, simțind așchii junghi în inimă. Unde e? Credeam

- Ce credeai?

Nu am răspuns, incapabilă să mai scot vreun cuvînt.

Oa, Danny e și ea pe undeva pe aici. N-am mai văzut-o de ani de zile.

M-a privit, cu o licărire ciudată în ochi.

Manderley, a rostit el visător. Ce cumpl. Presupun că ai văzut incendiul. Eu nu l-am văzut, firește. Am rămas la Londra, mai puțin, după vizita la afurisitul de doctor.

În acel moment nu am dat seama că tot ce bănușeam pînă atînci era adevărat. Mi-am auzit vocea lui Fyvel în seara aceea, spunîndu-mi lui Max na. Crezi că ai îşi găsi partida nu i-aşa? Fyvel sigur că n-o să te las să scapi atît de uşor..”

Restul fusese uşor. Îi telefonase doamnei Danvers, la Manderley, ştiind asta de la Frith Fyvel. A povestise ce se întînplase în cursul vizitei noastre la doctor, după care plănuseră incendiul. Ma întrebam care dintre ei avusese deea. Oricum, ea o pasese în apl care, dînd foc casei, intr-una din arpile nefolosite. Apoi chemase un taxi, îşi încărcase bagajele în el şi disparuse.

‘Fyvel sigură că n-o să te las să scapi atît de uşor’

I-am privit. Fyvel un individ josnic, demn de dispreţ. Cel patin, fusese lipsit de plăcerea de a privi încoace la Manderley. Razbanare, nu i fusese deplin.

În timp ce îmi terminam ceaiul, mi-am născut dintr-o dată la ceva. Crezusem că Fyvel n-ar fi fost capabil să conceapă trimiterea coroanei de crimă la normîntul Beatricei. Privindu-l acum, însă, nu mai erim chiar aşa de sigură. De cînd îl văzusem ultima dată expresia sa căpătase ceva de reptilă şi era atît de feroce. Mi l’imaginau foarte bine rîzînd cu cruzime. Rămînea însă problema banilor. Coroana era scumpă, iar el nu avea, evident, nici un ban.

‘Trebuie să plec, am spus eu. Nu vreau să mai aud nimic’

Ce păcat. Aveam atît de multe lucruri să ne spunem.

S-a aplecat brusc spre mine.

Maxim merita ştreangul, a şoptit el cu ură, înproşcînd cu stropi de salivă în jur. Şti-aşa la fel de bine ca şi mine.

Favell a întins mîna și m-a apucat de braț,
 Credeai că s-a rezolvat așa? m-a întrebat el
 pe un ton amuzat
 Cum adică?
 Cum adică? m-a întrebat el strîmbîndu-se
 Cîntăreai dîre Dumnezeu e'
 Na ma strîbește mîna de pe mine
 Spune-i lui Maxim.
 - Nu.
 Spune-i că na na măreșcă băta
 - Nu înțeleg.
 Întai vor prinde bine recunoștința să nu m-
 nevesească alădă. Este problema
 Și-a retras mîna.
 Nu vreți de rînd mîi de loc vreun covor, nu il
 decît aînt
 Ești nebun arăspis eu
 De ce arse cu oțet pe brațu
 Voa
 să pierzi trenul.
 Timp de cîteva secole de arăspis pe care pa
 atisem să mîi. Mă așezam pe patul de canoa
 puteam face nici o mișcare.
 Mă așezam pe patul de canoa
 Și rînă pe patul de canoa
 M
 prinde bine un whisky.
 Am plecat fără să mă așez pe patul de canoa
 Vă lăsa
 care greșea să nu as
 la taxi Liber

Capitolul 16

Fericele sau nefericele, sigur că se prina jba, dragă mea sau singuratatea nu sînt doar rezidat. Întîmplări și alacșanilor altora. Fiecare își făurește propriul destin.

Întîlnirea cu Jack Favell fusese o pară întîmplare. Dar îmi stricase ziua pentru că îl lăsasem să o facă. Acum stăteam lângă fereastră, în compartimentul și nu gîn leam la senin făcut, întîlniri cu el. Nu remarcam personajul ce se desfășura în fața ochilor mei. În revista pentru o cumpărare în magazinele închegată în seară pe banchetă.

Bucurii și entuziasmul pe care le simțisem tot ziua dispăruseră, lăsîndu-mă un gol în suflet. Doctorul mă asigurase că nu existau nici un motiv pentru care să nu putem avea copii. Chiar și fără motiv, o mulțime de oameni rînduiau în situația asta. Și oricum, ce putea e să și ie? Conștientă a propriu zădărnice exrem de puțin în restul timpului, mi-pasese atreburii. Nu se schimbaseră nimic față de momentul în care intrasem în cabine.

După consultat e plănuisem să i spun lui Maxim că puteam avea copii, că nu exista nici un motiv care să ne împiedice și că mi s-ar dorea foarte mult, acum, când ne asezaserăm la casa noastră și eram atât de fericiți.

Ma răzgîndîsen, Nu, ve mai spune nimic mîin
gîndî ea, și nău ales, nu va, pomeni, ca, un cuvîin
despre Jack Fawcett. Există anumite lucruri de care
trebuie să a feresc o voce întreaga, dacă era nevoie să
orice pre-Mexican fetea nău se treacă, Morderer
rău nău ve, important a pînă e și cum nău nău s
schimbe asta.

Într-un sens, se poate spune că, în general, se poate vorbi de o dezvoltare în direcția unei mai mari complexități a sistemelor de producție, dar în același timp, în unele cazuri, se poate observa și o tendință de simplificări în unele componente ale sistemelor de producție. Astfel, în unele cazuri, se poate observa o tendință de simplificări în unele componente ale sistemelor de producție, în timp ce în altele se poate observa o tendință de complexități.

1. *Acetabularia* (Rhodophyta) is a unicellular alga that has a single cell with a large, central nucleus and a single flagellum. It is found in shallow, coastal waters and is known for its ability to reproduce asexually by budding.

$$\begin{aligned} \Delta_{\text{max}} &= \max_{\mathbf{p} \in \mathcal{P}} \|\mathbf{p} - \mathbf{p}^*\|_2 = \max_{\mathbf{p} \in \mathcal{P}} \|\mathbf{p} - \mathbf{p}^*\|_2 \leq \max_{\mathbf{p} \in \mathcal{P}} \|\mathbf{p} - \mathbf{p}^*\|_1 \\ &= \max_{\mathbf{p} \in \mathcal{P}} \|\mathbf{p} - \mathbf{p}^*\|_1 \leq \max_{\mathbf{p} \in \mathcal{P}} \|\mathbf{p} - \mathbf{p}^*\|_2 \leq \max_{\mathbf{p} \in \mathcal{P}} \|\mathbf{p} - \mathbf{p}^*\|_1 \end{aligned}$$

1. The first part of the document is a list of names and their corresponding dates. The names are: John, Mary, and James. The dates are: 1890, 1891, and 1892.

1. \mathcal{H}^1 is a linear space.

1. *Myxococcus xanthus* (Difco)

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 84

1. *Journal of the American Medical Association*, 1997; 278: 1039-1044.

compusesem în gând pentru a descrie ziua pe recută la Londra.

*

Dar nu aveam nici o putere asupra subconştientului meu. În noaptea aceea l-am văsat pe Pavel. Mergeam cu maşina pe un drum abrupt şi îngust şi credeam că sînt cu Maxim, dar cel de la volan s-a întors spre mine rîndîs, eu am văzut faţele perise şi ochii mei au rămas goi ca Jack Fivel. A arătat tot mereu se apropia o urină, un dramul era strigat de copaci înfrînte ca o cerinţă care se împletea de supra noastră. Şi am văzut că nu mai aveam mult pe a sa ieşim într-un spaţiu deschis, că maşina mergea tot mai încet, dar că eram disperată pentru că acolo ma aştepta Maxim cu maşina lui. Nu înţelegeam ce se întimplase, de ce nu eram eu el.

Pavel, continua să mă arunce ochea la trifiditoare rîndind tot timpul. Simţeam că îşi bate joc de mine, dar nu ştiam în ce privinţă, aşa că eram nepuţinătoare.

În cele din urmă copaci s-au rărit şi am zărit soarele, strălucind pe cerul senin, sub boltă unei arce. Maşina a prins viteză, părăind că se îndreaptă direct spre lumină.

Opreşte! am strigat eu, căci viteza creştea din ce în ce mai mult. Opreşte! te rog. OPREŞTE!

Dar maşina a continuat să gonească nebuneşte şi atunci mi-am dat seama că şi data recută că lumina orbitoare nu e cea a soarelui ci a focului.

- Arde!

Sîm cîntîrez şi respirînd precum un incendiu să mă aresc, căci de arsură mă aresc.

În plus, m-aș fi dorit să pot vorbi cu el măcar deschis. Dacă ar fi fost tenebre, m-aș fi povestit despre speranța mea de a avea copii, așa cum îi povestisem lui Banty Butterley, căci simțeam nevoia să mă deschăr sațile în fața cuiva, adică năsem prea multe secrete.

Banty reacționase evictiv așa cum îmi imaginasem. Iust se alătură de mine și mă dăduse stăruitor.

Cre-te-mă, dragă mea. Sunt ceva mai bătrână decât tine, așa că o să te dauălesc puțin. Încearcă să nu te măgândești. La asta nu aștept. Nu îți face griji. Nu folosește la nimic. Găsește-te o ocupație care să te țină ocupat în tot timpul. Ai primit asigurarea pe care o doreai și dacă e scris să se întâmple se va întâmpla în curând.

Verbișul va merge cu înțelegere, dar nu am sărit în scară. Banty se căută să mă sărute, dar se deprimă și stăpânește și bătăie și nu o lăz nă-misera nă-cădă. Îmi amintea că în ce m-am mai mulțumit de Beatrice, în oferea aceluiaș lucruri ca și ea și în cămărușătoare pentru asta.

Într-un pe masă, ce trecu timpul și vara se apropie de sfârșit. Temele mele s-au măcalma și m-am zămisit. Maxim câmpărase încă o fermă și o bucată de pădure cu ajutorul lui Frank. Am născut-o pe recere dată de Banty și de soțul ei, deși Maxim avea inima îndoită.

Cineva va ști, mi-a spus el în dimineața aceea, și ne va privi în felul acela pe care nu pot să-l suport.

Dar nu s-a întâmplat așa. Numele nostru nu spunea nimic, nă-mănu și am fost priviți cu interesul pe care îl sîrmea orice noutate în cercul lor restrins. Nimic mai mult.

Ceva s-a întâmplat, însă, în seara aceea, dar s-a întâmplat numai în mintea mea.

Maxim stă ea lângă fereastră, vorbind cu cineva necunoscut mie și, pentru o clipă, am rânias singură în partea opusă a camerei. Intr-una din acele insule de liniște care apar uneori în mijlocul valurilor zgomotoase și agitate ale unei petreceri. Putem să văd ce se întâmplă în jurul meu dar între ce lățiș mine se ridică un zid transparent care transformă toate din jur în zgomote lipsite de orice înțeles.

L-am privit pe Maxim.

Eu am spus eu. A înșecat o pe Rebecca. Eu e cel care s-a omorât soția. Și în acest moment mă simt într-un complet străin, un om care nu are nimic comun cu ei. Dar mi-am amintit cuvintele lui Isaac. „Adevărul nu răsuflă în vânt. Este mai ușor să devii un pășău decât să devii un complice.”

Am realizat atunci că acesta era adevărul și am simțit cum mă cuprinsese panică. Nu aveam forța de a purta o viață în care să povestesc acest secret complicității și erpășă de crimă.

„Oua acestuia în ucigaș.”

Dar eu s-a uitat spre mine și mi-a zâmbit. „Ucigaș.” Mi-a făcut semn să vin spre el și eu am traversat camera plină de oameni care gesticulau, trecând pe lângă toate aceste voci răsunătoare. Când am ajuns lângă el, m-am comportat normal, vorbindu-i așa cum îi vorbeam de obicei, dar îmi era teamă. L-am privit, sperând ca înfățișarea lui să mi alunge coșmarul și să reducă la tăcere vocile din mintea mea. Nu se schimbaseră nimic, stăteam unul lângă altul în salonul plin de flori și de fotografii, doamna și domnul de Winter, de la Cobbett's Brake. Eram soția lui și îl iubeam. Ne doream copii, câmpărasem o nouă fermă și o bucată de pădure, aveam o grădină pe care o îngrijeam și oi care pășteau pe

coline. Total era adevărat, nu se schimbase nimic, dar în sufletul meu se însăpîn se ținea umbri ndu-ne del ntr viitorul.

*

Cred că ze mai urze. Dar mi-a ad s o scrisoare care venise cu poșta de dimineața. Era în ple efim, ceter a, purtând nume e n e a Lady de Winter, scris, lăbrat, de o nima necunoscută.

M-am asezat pe banca din grdină și mi-am luat o ceașcă din cea adus de Dora mai devreme în mte. Te a deschis te plicul. Presupun că n-avea a gasta n n s lîrzi, nealinsă, și a dus o mapot m cas.

Picul coninea d ntr o vîetă de t m zia veen ca m r g n e în g b e m e, dar n p n n t perfect, c s c m ar f l o s e p r e s n t n r e p a c i e u n e c a r e, c a s f l o a r e.

Titlul ar c e r a c r a *John et le secret de la Mort et de la salut* c e p m e r e de Winter dist d e A d a t e s e a l a o f o r o r d e a c e e s t i l u n p e c a n e p o s t a m p e c a r e c a m p a r a s e m i n c o p l n e.

An t a n a s p e b a n c a m c m p a n d e l r i g a t u n t t a e t a r a d e z i t i n m i n i. M a a s e p s e n t a a s a c e v a s a c u m c a n e n e n m p s e n u s n p a r t i m e. N e l e n a n e s a p a r e t i m c a v e n t a t e r p e n u.

C n a s a a c e a r t m a m r e c a s a n t i n t r e c a s e. A r a d r e u s a r a n g e r e c a c e a d e z i a r c h i a a t a n e, p e l o c. D a r n a n a a c a o l e a n t p a n t e d i n r o și l a n p a s i n p e n t r u p e c a r e n e s t a n t a n t e x p l o r a r e p e c a r e n a, f e l s e a m n e c a t a.

Maxim nu putea să găsească decît o

Capitolul 17

„În final a sosit ceea ce speram.”

Maxim mi arătase trei scrisori la un ceas și mi-a recunoscut imediat scrisul labarat de pe poșta venită. Am strecurat imediat pleoacă între cele albe doare și am urcat în camera Maxim. Nu remarcasem nimic, era absorbit de scrisoarea primită de la Frank Crawley. De data aceasta era un articol mai lung decupat din ziarul local.

Anchieta privitoare la moartea doamnei Maxim de Winter. Verdictul a fost sinucidere

Ce ciudat, m-am gândit eu. Purtam acest nume de mai bine de zece ani și totuși când îl vedeam în ziar mă gândeam imediat la ea. Rebecca era doamna de Winter.

M-am întrebat atunci dacă viza lui Jack Favell era până de laetăr din zăre și dacă avea intentia să mă trimită una câte una timp de ani și ani. Dar, mai nevroze sau mai urzite, tot trebuia să mă scrie pentru a mă cere înapoi, după ce mă va vedea de curând. Dacă nu le vedeam, mă gândeam că erau în stare să mă găsească și să mă răpădă.

de mai multe ori în ziua aceea încercând purt să mă conving că e viu.

Am vrut să ard fotografia, dar n-am fost în stare.
Ar trebui să ne luăm un căel – mi spusese mama –
în broa, unde Max mi studia o hartă.

Poteca asta a disparut – au napadit o tărășenie
și cred că ar rebai. S-a întors spre mine, zimbând.

Un căel ț-ar face praf, odată grațiu a spus ea.
Nu m-ar deranja – n-ar dăra multi, numai pină
l-aș dresa.

Inițial dorsem să am un câine ca să a bă copiii ca
cine să se joace, dar acum îl vroiam pentru mine.

Întreabă-i pe cei de la fermă, ar trebui să îți
găsească un pa de labrador sau terrier undeva – sau mă
rog, orice rasă vrei.

Jasper, mi-am gândit eu. Îl vreau pe Jasper.
– O să-l întreb.
– Pot să mă interesez și eu dacă vrei. Vino să-ți arăt
ceva.

M-am apropiat de el și, în timp ce mi arăta traseu
unei poteci, i-am privit minile. Eram îndrăgostită de
minile lui, cu degete lungi și unghii frumoase. Dar acum
e priveam și nu vedeam decât minile care ținuseră an
piștol și care apăsaseră pe trigger, împușcând o pe
Rebecca, minile care îi caraseră cadavru pe vas, care
lăuseră o gaură în podeaua cabinei și care împinseseră
spun vasu în larg. Era ca și cum aș fi asistat la joasă
scenă și îl priveam acum cu alți ochi. Mi s-a făcut
dintr-o dată teamă că încep să mă pierd în țile nu mai
aveam nici un fel de control asupra propriilor mele
pînduri și sentimente. Am întins mîna și am pus-o peste
a lui mîngîindu-i degetele. Maxim și a ridicat întrebător
ochii spre mine.

– Ce s-a întîmplat?

Apoi, cind în sfîrșit a sosit ceva puțin mai convingător decît o foaie în zădărnici căutătură dintr-un caiet pe care scria "20 000 de lire" și adresa mea, casute postale din Londra.

Privind-o în amănunt, uşurată. Era o simplă cerere de băut, directă şi graţioasă pe care o aşteptam de mult. Am răpit în tura în băştiele mici pe care le-am ars în câmp, convinsă că le va se va opri aici.

As cum mla asgurse Mxim au avut vala
fuga scutent huc de tot de tot zic no era
ma de tot arat cu isca ar sa poate de la
de tibu de a curu suat a tibu e ca de la
verde a tibu s pias

Maximile a pe dăruirea de însoțire a celor
se consoleta cu tankul pe care îl aveau în dotare
redându-le suferințele. Același Modelul de însoțire
a stărilor omere se aplică și în cazul de față
când se vizualizează stările de stres și de
reproducție periculoasă.

Maxim în privința sa, soarele era un băiețel vesel și totuși cu un simț al umorului. În drumul său spre poartă prin grădina din zori și scutea de la soare, el se delecta să-l sfârșească făcându-l să nu-l înțelegă. Cu încrederea că se afla în casa sa, în preajma ei, Căminul nu urmărea să-l conceapă să răpădă și gura lui Maxim ar fi fost prea dependentă de mine, să se răsturne o clipă, ori că de scurtă ar fi fost. Dar amândoi ne aflăbaserăm, na ne na, în gâtul de alu, fragil și vulnerabil, ca doi copii într-o casă. Era un semn bun, mi se spunea eu în clipile mele de ipocrită asta, că amina că deveniserăm mai puternici. Momentele mele

de teamă se răriseră, iar vocile care șopteau deveniseră atât de slabe încât aproape că nu le mai auzeam.

Noaptea au devenit înăbușitoare și nu mai puteam adormi pînă în zori, cînd aerul se mălăcorea puțin. Nu-mi era frică de nimic: casa pare să-mi ofere protecție și siguranță în fiecare moment.

Maxim îmi apăsă dar într-un mod calm și liniștit. Adevărul era că mă simțeam extrem de bine singură.

A doua zi de la plecarea lui m-am dus la fermă să iau năste ouă proaspete și am rămas la cea, vorbind cu doamna Peck, jucîndu-mă cu copilul ei, privind vacile care se întorceau de la păscut. Fusese foarte cald și gardurile vii erau uscate și prăfuite, iar pîrîu, aproape secuse.

La întoarcere, am rămas cîteva minute privindu-mi casa, de un roșu auriu în lumina amiezii înconjurată de plopi și castani și mi s-a părut din nou că văd o casă din povești răsărită din pămînt printr-o vrajă. Mă simțeam parte integrantă din ea și m-am gîndit la fel ca atunci cînd o văzusem pentru prima oară, că fusese aici așteptîndu-mă, de cînd mă născusem.

Am intrat și casa a părut că mă atrage ușor spre ea. Am dus ouăle în cămară și, în timp ce le scoleam din coș, am auzit soneria.

Am rămas surprinsă. Nu auzisem nici o mașină intrînd pe alee, dar era adevărat că mă aflam în partea opusă a casei. M-am gîndit că ar putea fi Brinty, venită să-mi țină de urît, așa cum îmi promisese că o va face. 'Știu că e binevenită o pauză, dar n-ar mai folosi la nimic dacă te ai lăsa pradă gîndurilor negre' îmi spusese ea, atunci cînd o anunțasem că Maxim pleacă în Scoția.

Nu mă lăsasem pradă gîndurilor negre, eram perfect fericită, dar asta nu însemna că nu mi-ar fi făcut

placere să o vad. Puteam să bem o ultimă ceașcă de ceai în grădină - era încă destul de cald.

Am deschis ușa.

Bună seara, doamna.

Nu știu dacă șocul pe care l-am simțit în acel moment și spasma care i-a armat mi s-au citit pe față. Presupun că da, tulburarea fusese deosebit de bruscă și de violentă.

S-a aplecat la ușa, singură. Nu se vedea nici o mașină. Îmbătrânise puțin și era pentru prima dată când o vedeam îmbracată în haine de stradă. De când puteam să mi-o amintesc, nu purtase decât rochiile ei, negre. Je mătase cu mâneci lungi și guler înalt. Și acum era tot în negru, dar purta un pardesiu lung până la glezne, în ciuda căldurii de afară. Înea în mână o poșetă și o pereche de mănași, dar nu avea pălărie. Parul îi era strâns într-un coc la spate, lăsându-și fața osoasă descoperită. Avea mi multe riduri, iar ochii - se afundaseră și, mai tare în orbite, ceea ce n-aș fi crezut că e posibil.

- Doamnă Danvers.

Sper că nu v-am deranjat, a spus ea în auzindu-mi mîna.

Am fost nevoită să i-o string și am simțit un fior de repulsie - era îngustă și rece ca un șarpe.

M-ați luat prin surprindere - nu mă așteptam să vă văd.

Îmi pare rău, n-am avut cum să vă anunț că vin. Dacă vă ceranțez - nu trebuie decât să mi spuneți și plec.

- Nu. Intrați, vă rog.

Am auzit că sînteți prin împrejurimi și mi-am spus că trebuie să vă văd.

I-am făcut loc să intre, apoi am rămas în hol, privindu-ne în tăcere. Era prea întuneric aici, erau prea

ea, stînd foarte dreapta pe scaun și așezată de cea în mînă.

Mă tem că nu m-ai împăcat cu ea Mandelley în ultima vreme, am spus eu.

Nici nu aveai motive, cred eu. Nu era casa dumneavoastră și nu vă simteai bine în ea. Sînt însă convinsă că domnul de Winter s-a gîndit foarte des.

Ce vrei de la noi? am strigat eu în gînd. Ce ar trebui să facem ca să ne lași în pace? Ce vrei?

Atunci am auzit o mașină oprindu-se pe aleea de pietriș din fața casei. Doamna Danvers s-a ridicat în picioare, cu un fosnet de mîtase.

Cred că a venit mașina. I-am spus șoferului să mă aștepte afară. Doamna îmi îngăduie să o fac seacă atunci cînd nu are nevoie de ea.

Am condus-o la ușă. Șoferul a coborît din mașină și s-a deschis portiera. Scena ar fi trebuit să mă înuieze m-am gîndit eu. Max mi-ar fi izbucnit în rîs văzîndu-mă că îl aduc cealul și că plecăm într-o mașină condusă de un șofer. "Întotdeauna a avut stîl" ar fi zis el, și totuși să fi încheiat aici.

Fa sa a arcat în mașină, șoferul a închis portiera și s-a așezat la volan. Am ridicat mîna și mi-am fluturat într-un gest reflex. Mașina a pornit și doamna Danvers nem scutită a continuat să mă privească pînă cînd m-a dispărut din vedere.

Am lăsat încet mîna în jos simtînd cum arsura pe care mi-o făcusem în buclărie mă ustură din ce în ce mai tare.

Capitolul 18

Te simți bine?

Doamna: Mă simt bine, da.

Doamna: Cum simțiți? E bine, da.

Doamna: Nu simțiți nimic? E bine, da.

Doamna: Nu simțiți nimic? E bine, da.

Doamna: Nu simțiți nimic? E bine, da.

Doamna: Nu simțiți nimic?

Doamna:

Doamna: Nu simțiți nimic?

- De ce mă tot întreb

Ai o voce ciudată.

Mă simțiți bine?

Doamna: Nu simțiți nimic?

la pescuit

- Oh

Doamna:

Doamna: Nu simțiți nimic?

Mă simțiți bine?

Doamna: Nu simțiți nimic?

Doamna: Nu simțiți nimic?

Doamna: Nu simțiți nimic?

Der am adäquat:

Întoarce-te când vrei

Atunci o să vin sîmbătă

Perfect

Na sta prea mult singură Cheamă pe Bunty
Butterley să stea cu tine

Nu ți face grijă pensia năre. Scria-ți pe o, din
partea mea.

- Bine

Îmi venea să urlu.

- Noapte bună.

Am încercat să scriu în jurul meu ca o linie
normivă a terapiei și cum în condiții de scriere, unei
moște. Am scris pe la început să scriu, nu
hipnotiză, te întrebă de alina.

Reușe să mă dăruie senzația de siguranță pe care mi o dădea casa reușe să nădărnăscă. Acum înimi era teamă de singurătate teamă să nu pînă prin grădina sau prin împrejurimi. Aveam senzația că sîm pînă din umbră, că adă răsufletare cu va în cealți

Dar m-am forțat să trag toate draperiile și să aprind toate luminile din casă. Am încercat să cînt, ca să mă dau curaj, dar vocea mea avea o rezonanță ciudată în casa pustie, așa că am renunțat. Am aprins radioul, dar sunetul vocilor mă irita, așa că l-am stins. M-am hotărît să mă culc mai devreme și am urcat în dormitor.

M-am băgat în pat și am încercat să citesc puțin, dar cuvintele nu aveau nici un sens, așa că am renunțat. Am stins lumina și imediat s-a pus doamnă. Daivers a început să mi se poarte prin fața ochilor. M-am auzi vocea șoptindu-mi în urechi și pe un ton plin de căldură spusese că s-a căsătorit. Așa că...

N-am mai dormit în noaptea aceea. Am așteptat
întinsă în pat, ivirea zorilor când am coborât în bucătărie
și mi-am făcut un ceai.

•

Dimineața am plecat cu mașina la țîrg și am făcut
cîteva cumpărături. Era o zi fierbinte de august, strazile
erau prafoase și oamenii nervoși. Am băut o cafea
trăgînd de timp, cam o oră, apoi am făcut o plimbare pe
jos pînă la pod, unde au stat o vreme prînd, apoi au
coperșit le casele și turnul bisericii în noile

Am încercat să mă gîndesc la Charles Bracke
făcînd în care o țîmă lăsem, înțeleasă, evocîndu-mi gîndurile,
aminte, așa cum fuseser, de nerăbdare ori în călătoria
acestei călătorii, m-am spus: doamna Duvvya pe care
totul a revenit la normal, nu s-a schimbat nimic. I
am băut bine că nu era adevărat și că totul se schimbă.

Vizitorul încetase să mai existe, era în trecut, în
prezent și vizita ei mă reverea în minte, iar se arăta
tuturată detaliile ce spusese, cum mă lăcșese să mă simt
cum pingă se totul prin simpla ei prezență. Simean
ca-mi vine să ping de furie și frustrare, totul mi se părea
atît de nedrept. De ce trebuia să mi se întîmple așa ceva,
de ce ne urmarea veșnic trecutul, de ce nu puteam trăi și
noi ca toți ceilalți?

Dar știam bine de ce.

În cele din urmă i-am făcut o vizită lui Bunty
pretextînd că am nevoie de un dentist. Pretextul era
transparent și am citit pe fața ei că nu mă credea. Dar
mi-a oferit un ceai și ne-am așezat în grădină, sub un
cedru bătrîn, vorbind despre nimeni. Mă simteam ceva

mai bine, dar continuam să simt o gheara în năma. Era frica.

Ți-e dor de soțul tău, draga mea, e evident, mi-a spus ea în timp ce mă conducea la mașină.

- Da.

- Ești cam tristă.

Nu, deloc, am murtit ea. Nu am nimic.

Ar trebui să mergi pentru câteva zile la Londra să vezi un spectacol, să mergi la un restaurant unde se dansează, genul asta de lucruri m-au remontat întotdeauna.

Mi-am imaginat-o pe un ring de dans, îmbrăcată într-o rochie dintr-un material lucios, lencilă și sgară pe ea. Ca Beatrice. Într-un ean de tandrețe am sărutat-o pe obraz, pentru că am avut se de ea.

Ți-ne minte ce ți spon n are nici un ros, să te frământ. Ia vata așa cum e.

Așa voi face. Multamesc, Bonty.

A rămas pe loc sarizind dar știam că n-o păcăliseră nic o clipă.

Dacă se va mai răcori puțin vremea nu am gândit ea, o să privesc și o să sap toată partea de sud a grădinii, nu trebuie să mă mai trânti, trebuie să mi înving teama.

*

Când am ajuns acasă am găsit puțul cafeniu. L-am deschis imediat vroiam să vad ce conține și să mi l scot cât mai repede din minte.

Era o tăietură dintr-un ziar recent. Titlul anunța: *Un funcționar spânzurat pentru uciderea amantei sale*.

Aia sanșu că mi sta mana n loc. M-am întors
brusc, dezechilibrându-mă. Ca sa nu cad, am mîns mîna,
care s-a afundat în pămîntul asfinat. Privirea ei amuzată
m-a urmărit în timp ce încercam sa mi șterg degetele de
fustă.

V-am speriat? Într-une rău. Ar fi trebuit să vă
strig de pe alee.

N-am... n-am auzit soneria

V-am văzut aici, pe cînd veneam și m-am gîndit
că n-are nici un rost sa mai sun. Știam ca nu are cine
să-mi deschidă

Vrei an cea? m-am auzit întrebînd-o cu o voce
nefrescă de veselă și de pretensionată. E cam tîrziu, dar pot
să vă dau un ceas sau să vă aduc un palam de șerry.

Afar s-a de polietere și instinctiva. Fusesen foarte
bine educată, dar nu erau deloc siguri de natura
actualelor noastre diferențe sociale, iar ea n-ă disprețuia
pentru asta. Ea nu mi era o servitoare cu nimeni eram
stăpîină și de altele, probabil că aceste categorii
dispăraseră pretutindeni acum. O auzisem pe Bunty
cu lînd războiul drept "mare e pe celalalt" care ștersese
diferențele de clasă.

Treceam prin vecinătate și am cerut lui Parviss
să oprească. Vreai să vă arăt ceva?

Ce anume?

Nu știu. Le-aș fi dat un document.

Oh

M-am gîndit că v-ar face plăcere să vedeți. E a-
dăug foarte agreabil și n-ai să prăd mîile nimeni. Dacă
negrăjorăm toate dăpă am arăta un masiv estival.

Oh, e...

Ar fi trebuit să refuz imediat, aver zîd-o. Mi
tem că nu e posibil doamna Danvers și trebuie să vă

spun asta de pe acum, ca să nu existe vreo neîncredere
domnul de Winter și că n-are nici o preferință să nu ne
amintim deloc de trecut. Sîm siguri că ne ve
înțelege, și a par să știe. Nu pot, pentru că n-
sosește soțul meu.

Într-un an spus toate și am pierdut ocazia.

M-am îmbolnavit, nervoasă și stăgăneț reușit la
mercuriale aceeasi fetișuri pe care o curăcuse la
Manderley. Dar nu am simțit nici o strângere de gât, o voce
în mîrlea mea, m-am măgărit, nu m-am cămărit de
line acum.

La ora treisprezece din nou? Parv s-a întors la
liber după-amiezele cînd doamna, la care stărez se
odihnește.

Stătea la cîțiva pași de mine, o siluetă aslu
țapînă și neagră. În spate ei se înălța gradina,
scăldată în lumina arie a soarelui care asăntea, dar în
era inaccesibilă acum, căci silueta doamnei Danvers se
înălța amenințător, dominîndu-mă.

Îmi face mare plăcere să știu că dumneavoastră și
domnul de Winter locuiți alt de aproape. A spus ea
privindu-mă. Mi-am auzit propria voce, rostind cu
greutate "Mulțumesc, doamnă Danvers", dar nu cred că
m-a auzit. Ea s-a îndepărtat, iar eu am rămas pe loc,
privind cu un sentiment de ușurare cerul și colinele
eliberate de prezența ei. Pe locul unde stătuse, iarba mi
s-a părut arsă și înnegrită.

Nu aveam nici o intenție să o vizitez a doua zi. De
ce aș fi făcut-o? Nu eram obligată să o ascult și nu mă
interesa nimic din ceea ce ar fi putut să mi arate. Maxim
se întorcea peste trei zile și ea nu va îndrăzni niciodată
să vină cînd va fi el acasă.

Dar va pîndi, mi-am spus eu, și va afla cînd voi
rămîne singură. Maxim pleca la treburile lui în fiecare zi

și atunci ea putea să apară. Nu puteam să-i spun lui Maxim că mă temeam de doamna Danvers, care pentru el nu fusese decît o simplă menajeră. Era o servitoare față de care nu simțea nici simpatie nici antipatie deși cred că îi admirase eficiența. Deși împărțiserăm bucuriile și necazurile Maxim și cu mine, în toți acești ani nu putusem să povestesc niciodată despre ceea ce se întîmplase între noi două, despre adorația ei pentru Rebecca, ura față de el și disprețul pentru mine. Oricum nu vea nici un rost, mi s'întîmpla totuși să se sfîrșească și nu aveam să o mai văd niciodată.

Dar ardeva un lucru sigur: nu mă mai întîlneau în viața prezentei, căci simțeam că trebuia să plec și să încep o viață nouă. Dar cum înțelegeam de ce

•

Nu vroiam să revin de la doamna Danvers și să trecuri și plec de la ea. Mi-am gîndit atunci că nu aș putea duce la Bunty Butterley.

Dar la două zile din urmă, Bunty mi-a telefonat să-mi spună că pleca pentru o săptămînă la Paris împreună cu soțul ei.

Dragul de el a hotărît că am nevoie de o vacanță. Numai Dumnezeu știe ce plictiseală va fi acolo — e vară și totul e închis — dar dacă nu mai suportăm, vrem să tragem o fugă pînă pe Coasta de Azur — la Biarritz, presupun. Ce-ar fi să veniți și voi?

Nu mi închipuisem că voi dori vreodată să fug de la Cobbett's Brake sau că voi mai pleca vreodată în străinătate. Dar în timp ce o ascultam, am simțit dintr-o dată impulsul de a-i accepta propunerea, convingîndu-l

pe Maxim să mă însoțească acolo unde toamnă, Danvers
nu mă mai putea găsi.

N-avea nici un răspuns la fel: Maxim a refuzat să-și spună pe ce se bazează afirmația, iar să-și explice de ce nu vreai să-mi răspundă.

Nat reblita su dda o r e g l a n t e f o s t o r w d u
e las late en parlea mco si ocian n e u e r b o r i
copiarie na m se pater abm f a p h k de

Într-un fel, în ceea ce trebuie să mă căd
confirmarea că nu pot fi înmărmărită. Trebuie să
dețin o rezonanță și în basenul de răcoare și apoi
trebuie să mă scutur și să respir, totuși, în
focul și în căldura soarelui.

Atunci când este vorba de rezultate, există
cuvântul "procuror" și, de asemenea, cuvântul
"poziție de procuror" în ceea ce privește
devenea realitate

După un timp deosebit de interesant, în care s-a vădit că Ștefan Voitec nu este un om care să se lase impresionat de o femeie, ci că este un om care să se lase impresionat de o femeie care să se lase impresionată de el. După un timp deosebit de interesant, în care s-a vădit că Ștefan Voitec nu este un om care să se lase impresionat de o femeie, ci că este un om care să se lase impresionat de o femeie care să se lase impresionată de el.

Măsurătorile din fața casei aproape fără zgârnici
 Framentata de moli, așa cum mi se păruse în trecut, cum
 ce a fost o prosopă, ar fi trebuit să mă avertizeze că ex-
 minate se citea pe fața solului și că nu arăsem ceea ce
 trebuia.

Mă deschis portiera și după ce m-am uitat
mi am stăpînit cu greu înghițind de gura o remarcă
despre vreme, din porțete, că eram sigura că soarele
mi ar fi dispărut pentru asta exact ca doamna Danvers.

Totu va fi în regulă mi am spus eu cu tărie, totul se va rezolva Trebu a sa se rezolve

*

Dacă n as fi fost atât de încordată în după-amiaza aceea, presupun că situația mi s ar fi parut chiar comică. Era ridicol ca doamna Danvers să aibe la dispoziție o mașină cu șofer și să o trimită să mă ia cu alita mărînime. Dar nu mă puteam amuza, că eram prea preocupată de încercarea prin care aveam să trec. Mi-am impus să mă gândesc la amânarea căsătoriei și la soseala lui Max mi, după ce totul se va a terminat, dar gândul nu mi-a făcut nici o bucurie.

Am mers cam patru sau cinci mile spre est, apoi am intrat într-un sat pe care nu îl cunoșteam. Mașina a cotit pe lângă biserica și s a oprit în fața unei case izolate. Era o viață desul de mare în stil victorian, cu ferestre înalte și u gusto.

În ace moment aș fi dat orice să nu fiu nevoită să cobor aici, să mă pot întoarce acasă. Mi se părea că sînt într-un loc străin și că adăi dintr o altă țară.

Șoferul mi a deschis portiera, iar cînd am eșut din mașină am văzut o așteptindu ma pe trepte îmbrăcată în aceeași rochie neagră pe care o purtase în prima zi la Manderley, nimic nu se schimbaseră în mîc nu intrasă se scîrîbe vreodăa. M am îndreptat spre ea cu un aer nonșalant, dar n a parut de n impresiună.

Bine at venit doamnă a spus ea.

Am simțit un fior rece pe spate spinar.

- Intrați, vă rog.

Nu vreau să intru, m am gîndit eu, tot ce vreau să ne spunem se poate spune și la o cafea la lumină,

printre oameni. Vreau să mă întorc acasă și să nu te mai văd niciodată.

Doamna Danvers s-a retras cu un pas, făcându-mi loc să intru, așteptându-mă. Am întors capul. Masă dispăruse fără zgomot, drapelul era acum pustiu.

Am intrat.

•

Casa era mohorâtă și excesiv mobilată. Aerul era saturat și mi s-a simțit că mă înădăș. Căminele erau închise în urmă, mereu în a cămășii pentru a proteja așternutul într-o cavou.

Drapelul se deschidea într-o cameră sumbră plină de mobilă tapetată în roșu. Doamna se așeză pe canapea și își aruncă în jurul ei o privire. Toate erau înecate într-o soarelui de lemn și se nădărușeau în presapeli terestrele și nădărușeau se nădărușeau draperiile grele.

Am arătat scârte în urma doamnei Danvers, spre etajul al doilea. În casa plătitoare normată ca și cum ar fi fost pastie.

Intrat, va rog să spălați-vă și să vă schimbăți în încălțăminte, făcându-mi loc să trec. Acesta este apartamentul meu. Doamna pentru care acuzez nu a pus la dispoziție o parte din etaj, trei camere care dau spre grădina.

Am privit în jur și m-am nădărușeau plin. Încăperea în care ne aflam era luminoasă și mi s-a părut confortabilă, o încăperea bună și apropiată de o cameră de hotel.

S-a așezat doamna. Voi suna imediat să-mi se aducă ceaiul.

Îmi zîmbea amabil, dar eram conștientă de ironia invitației și de ascendențial pe care îl avea asupra mea.

De cât timp sînteți aici, doamnă Danvers?

De cîteva ani, doamna. De ce mă întrebați.

Oh, pare... pare o cunoștință extraordinară.

N-a spus nimic, dar cînd am privit-o, am văzut că zîmbea cu un aer enigmatic.

Vreau să spun că locuieți atât de aproape de noi.

Ea s-a ridicat și a privit pe fereastră.

E un loc mistit și vizitatorii sînt rari.

Doamna pentru care taceți e o doamna în vîrstă nu-i așa?

Da. Desigur, dar se privește cu încredere în cel din afară. Nu are în seapă nici o valoare spărgătoare de suflet. De ce vă interesează?

Văcărierul și șoferul. Am știut-o în noaptea în gît.

- Doamnă Danvers...

Vă rugăm să vă dați seama.

- Nu, nu, mulțumesc.

Au, făcut un timp. Săteau acum cu spatele la lumină și mă privea fără nici o expresie. Mi-am dat seama că nu știu unde mă aflu, nu observasem nici măcar numele satului, iar mașina și șoferul ei dispăruseră. Nu aveam cum să plec acasă. Încercînd să mă ascund puțin, m-am așezat pe un scaun și mi-am lăsat poșeta pe jos, îngămure.

Aveți o camera foarte placută, am spus eu. Credi că vă simțiți bine aici?

Oh, da, sîmțu-mă e excelent. Este puțin îndalător, dar sîmțu-mă e foarte bun. Sîmțu-mă e foarte bun într-o casă mare. Văd că mă gândiți vreodată la Manderley?

Am tăcut.

Eu da, în fiecare zi. Cred că și dumneavoastră
Ați fost acolo?

Nu, am spus eu, cu gura uscată. Nu.

Firește. E mai bine așa. Eu am fost o dată. Fra-
cumplit. Și totuși, așa se cuvenea, nu credeți? După
moartea ei Manderley n-a mai fost la fel. Ați simțit asta și
dumneavoastră. Nu exista altă cale. Focal părăsise totul.

În ochii ei se aprinseseră două lumini de triumf.
Îmi spunea totul, fără să spună nimic care să o acuze.

Am vrut să plec cât mai departe, după aceea. Am
găsit o slujbă în nord și în timpul războiului am fost
gubernantă ar, apoi infirmieră. Nimic n-a mai fost la
fel, desigur, și nici nu va mai fi vreodată, dar mi-
așteptam să fie așa. Nu avea nici o importanță.

Ani, fi încântați să știți că vă simțit bine aici.

Ați fi? V-a spus domnul de Winter asta?

Nu tocmai. Noi, domnul de Winter preferă să nu
vorbim despre trecut.

Bineînțeles. Dar n-a uitat nimic, nu e așa? N-ar fi
avut cum să uite.

Timpul mai șterge din amintiri, am spus eu.

Oare? Mie nu mi se pare.

Sîntem foarte fericiți acum.

- Sînteți?

Da, m-am răstît eu brusc, simțind cum în-
țărămă vocea. Fără să mi-o pot controla. Da, sînteți
fericiți. La Cobbett's Brake, este exact ceea ce ne dorim.

Dar nu e Manderley.

Tocmai de aceea, am șoptit eu, cu privirea în
podea. Nu mă puteam uita la ea, dar îi simțeam prezen-
ta dominatoare. M-am adunat tot curajul care îmi ma-
rămăsese, înclășându-mi degetele de margine
scaunului.

discrete, pe jos era un covor înflorat țesut de mină. Timp de o secundă, mi s-a parut surprinzător faptul că doamna Danvers are un dormitor atât de rafinat, dar privirea mi s-a căzut atunci pe perlele de cap cu miner de argint așezate pe măsuta de toaletă.

Le recunoașteți, nu așa? V-ați arătat la ele într-o zi crezând că nu va vede nimeni. Lucrurile mele le-am lăsat acolo — oricum nu aveam prea multe și nu era nimic de neînțeles, printru ele. V-am luat cu mine decît lucrurile ei și nu m-am mai despărțit de ele de atunci. Așteptam să am o casă unde să le pot aranja și cum doream așa cum mi lăsa dorul. Aveam eu chiar același lucru, bineînțeles, o casă în care să le așezăm și atunci mi s-a părut plăcut să aveam al ei găsimi — prea la lux și la rafinament, dar asta nu are mare importanță, căci în viața sa decorez camerele cam așa cum crezai că le decorezi. Doamna pentru care lucrez mi-a lăsat mîna liberă, e ferecă că am acceptat postul. Nu reușise să găsească pe nimeni care să vrea să stea acasă — dar în momentul în care mi s-au arătat aceste camere și mi s-a spus că le puteam folosi cum vroiam, ea am știut că găsesc ceea ce căutam.

Mi am spus că femeia era nebună. Dar vocea e suna normal, monotonă și joasă ca întotdeauna. Ochii îi ardeau ca niște cărbuni pe chipul palid. Era oare senin de nebunie? Mi am amintit de ochii injectați și privirea rătăcită a lui Jack Favell.

Priviți, a spus ea, deschizînd ușa dulapului. Nu am putut să iau cu mine decît o singură rochie. Era rochia ei preferată și, firește, și a mea.

Nu vroiam s-o privesc, dar nu aveam încotro. Era o rochie de mătase verde ca smaraldul, fără mîneci, cu o singură bretea. Era cea pe care o purta în fotografia din

Lady de Winter

revăd și mi-am amintit pe data fiecărui detaliu: capul dat pe spate, privirea arogantă, mină rezemată de balustrada scării de la Manderley.

Celelalte lucruri a căror amintire erau atât de fine și de delicate, încât mi-a fost ușor să le iau cu mine.

Doamna Danvers a deschis sertarele așa cum făcuse și în ziua aceea la Manderley, arătându-mi eșarfe, ciorapi, lenjerie, cainasi de noapte, pereche de papuci aurii și o trusă de voal, purtând în mijlocul ei „*Jack & Jill*”.

Priviți-a spus ea cu o voce visătoare, ce lucruri frumoase are camera mea.

Ești nebună, mi-a venit atunci să-i strig, a făcut o fixație! Iram înspăimântată și lăscălăită în același timp.

Și acum, veniți să priviți pe fereastră, a spus ea, închizând sertarele și ușa dulapului.

Nu m-am mișcat.

- Nu vă fie teamă.

- Na, am spus eu cu dificultate. Nu.

Oh, nu vreau să vă fac nici un rău. Nu vă măurăsc acum. Nu mai însemnați nimic pentru mine. Alceva mă interesează.

Ce vreți să spuneți? Ce doriți, doamnă Danvers? Bani? Sînteți în cîrdășie cu Jack Favell, nu așa?

Ea a șuierat amuzată și atunci am înțeles că mă înșelasem.

N-are decît să vă ceară bani, idiotul. Pe mine nu mă interesează banii dumneavoastră. Jack Favell? M-am folosit doar de el.

V-a spus unde locuim?

N-are decît să vă ceară bani, idiotul. Pe mine nu mă interesează banii dumneavoastră.

- Și atunci, ce vreți de la noi? Ce urmăriți?

Dintr-o dată, am simțit că mă lasă puterile și m-am așezat pe pat. Simțeam că fusesem atrasă într-o capcană.

din care nu mă puteam scăpa. Nu mai înțelegeam nimic și eram complet dezorientată. Îmi venea să plâng de mila mea.

Doamnă Danvers, vă implor să mi spuneți de ce m-ați chemat aici și ce doriți de la mine. Nu înțeleg.

- Chiar nu înțelegeți?

Știu că m-ați urit pentru că m-am măritat cu Maxim.

- Oh, nu mi-a pasat nici o clipă. Puteți să se căsătorească cu oricine poftea. V-am disprețuit însă pentru că ați încercat să i luați locul doamnei mele la Manderley.

Îmi pare rău. Timpul s-a închipuit cu atât de mult timp în urmă, nu puteți uita ce a fost? Nu ar fi mișcarea îngropării trecutului?

Trecutul este tot ce am, tot ce am avut și voi avea vreodată, el este totul pentru mine.

Dar vă puteați relaxa viața cu siguranță că puteți așa cum am făcut o șir.

Credeți? Chiar credeți că ați făcut-o?

Da, am strigat eu. Nu ar trebui decât să ne lăsați în pace.

- Niciodată.

M-am ridicat privirea spre ea, socolă de veniți pe care îl pusese într-un cușor. Avea două pete roșii pe pomeli și ochii îi ardeau ca jarul.

- Cum e să te mărită cu un acigas? Și tu, o fetă de bine ca și mine ca e un acigas și nu i înnebni dacă nu cumva știu și ce lăși. Ești împusca o Simondere. Doamna mea sa se simta da? Niciodată. Indiferent ce aflase ea are indiferent ce i spusese doctorul acela. Ea era cea mai curajoasă. Fiindcă tu crezi au trait vreodată pe acest pământ. Nu putea să dea dovadă de asilăci sinucigându-se, nu așa?

Nu... nu știu. Eu n-am cunoscut-o. Iar concluzia anchetei a fost sinucidere, știți bine. Erați acolo

- Niște idiști!

Au auzit argumentele. Existau dovezi

Nu era nimic adevărat. Dar nu contează. Adevărul va ieși la iveală până la urmă. Nu trăiesc decât pentru asta, înțelegi? De zece ani aștept acest moment, pregătindu-mă pentru el. Ea e tot timpul cu mine, spunându-mi ce trebuie să fac. Doamna mea nu mi-a părșit niciodată. Știu că eu sunt singurul care o iubesc cu adevărat și că eu nu avei decât să mi faci un semn ca să mă arunc în foc pentru ei. Și e așa cum. "Războiul meu Danny", înțelegi? Ea o vede în fiecare noapte. Mă trezesc și o văd. Îngăduie, zâmbind săpând în "ă! să văd și dacă Danny numai tu poți să mă iubești. Nu n-ai ratat Danny. Tu spui ei dar eu știu că gâmbeste. Nu ai ratat. Mă iubești cum îți poți?"

Leșnăseam la auzul ei. Leșnăseam și în balconul vilei din Lalin. Acum mă aștept să leșnăsc singurul în care as fi putut să nu i mai aud vocea, de din neașteptat să nu mă văd ochi arzător. Danny, puteam să leșnăsc. Am rămas tremurând pe marginea patului.

Într-un trziu s-a ceptat. A ieșit din tranșă hproptă, la fel de blând precum intrase și s-a revenit la vocea ei normală.

Cînd dormi, veniți în salon. Vor cere să nu se aducă ceaiul.

Nu vroiam să mă rămîn nici o clipă în camera sanctuar închinată memoriei unei ființe care nu locuise niciodată aici. Dar n-am putut să mă ridic imediat, mă simțeam prea slabă.

Un sertar rămăsese pe jumătate tras afară și o esarfă de mătase leșea din el ca un abur. M-am întrebat,

fără emoție, dacă Rebecca o purtase vreodată. Nu simțeam nici un fel de frică, na fantoma ei era cea care mă amenința.

În camera alăturată s-au auzit voci și clinchet de cești. M-am ridicat și am intrat în salon unde o servitoare tânără așeza tava cu cea pe o măsuta, sub privirea critică a doamnei Danvers.

- Stați jos, doamnă.

Am surprins privirea întrebătoare a servitoare. Îmi se părea, probabil, ciudat, că doamna Danvers îmi spunea astfel, dar știam bine că n-ar fi putut niciodată să mi se adreseze din respect cu "Lady sau doamna de Winer".

Am rămas în tăcere o vreme, ca și nu se mai putea face conversație după cele întâmplate. Ne-am baut ceana, fierbinte, fără să ne am gem de chei sau de mose.

Aș fi vrut s-o întreb dacă se angajase ea în momentul în care Faved îi spusese unde simtem. Aș fi vrut să-i spun am văzut coroana pe care ai trimis-o și cartea de vizită pe care ai scris initiala. Nu ți-a fost de ajuns că ai distrus în incendiu Manderley? Ce mai vrei acum?

Dar cuvintele rămineau neresolte, întrebările pluteau în aer, încărcându-l cu electricitate. Tot ce am reușit să întreb a fost:

Sîntei fericită acum, doamnă Danvers?

Ea m-a privit cu milă.

- Fericită? N-am mai putut fi fericită de cînd a murit doamna mea și bănuiesc că nu voi mai fi niciodată.

Dar ai putea încerca, știi că

Ce știi? Că ea a însemnat totul pentru mine, din clipa în care am văzut-o pentru prima dată și pînă în momentul da ultima suflare? Asta știi?

Da, am spus eu, presupun că da.

M-am simțit dintr-o dată cumplit de obosită. Aș fi putut să mă întind pe jos și să dorm zile în șir, m-am gândit eu.

Am avut privilegiul să o cunosc și să o iubesc. Alceva nu mai contează.

Nu mai era nimic de spus. M-am terminat cealaltă

Capitolul 19

Terminat le-am spus după ce am înțeles că am adormit. Le-am spus că am visat că pe perna căzu dintr-un somn alina și tirax se. Când m-am trezit, camera era scuturată de lumină. Am

M-am trezit din pat și m-am dus la fereastră. Am privit grădina. Când m-am trezit, Manderley în nopțile de vară și o grădina. Bercei după un ora întare. Grădina mă călăuzea, că nu fusesen. I nși fii per nu multă vreme. Că eram vesnic an en nlată de ceva sau prins an vireteju unor furtani. M-am întrebat atunci dacă situația se va schimba vreodată. Probabil că nu.

Am coborât și am ieșit în grădina. Era o noapte foarte caldă și mirosul florilor era amestec. Am rămas o vreme nemscut, inspirând adânc și mirosul dulce în a făcut să mă ghideze la florile mici și albe care acopereau zidul pensianii din Italia. Apoi m-am amintit că n nou de doamna Danvers.

Săteam pe scaun în fața ei, sorbind alumeie îngheață de cea, întrebându-mă dacă mă chemase doar

pentru a nu arăta că interesea s-a mutat și pe mine. Nu mai
de trecut. Asta era tot? Nu mai era nimic? Am prins o
cum stătea nemiscată o siluetă neagră și teapănă. Mi-a
venit să rid. Nu ești decât o bătrână nebună care trăiește
în trecut, m-am gândit, ea în timp ce nu avem uitărilor
înaintea noastră. Și am văzut că o bătrână dă pe spate
am văzut pe Max în mijlocul casei ca un zimbet pe
buză

Cum a început bătrână nebună și nu înțeleg
viață? Au simțit cum crește cum am eu în
de holțare și de siguranță, nu mai eram o letargie
timidă și speriată, eram o femeie în fața mea și nu
mai temeam de ea. Eram doar teroarea pe care ce mi
facuse acum ca și în trecut, făcându-mă să mă tem
să mă înjosească să mă înșelă, să mă înșelă să mă înșelă
Maxim

Pentru o capă privirea și stătuia. Nu mai
cunosc, m-am gândit, crede că nu mai este posibil
încearcă să mă înșelă, să mă înșelă să mă înșelă
Manderley.

M-am ridicat în picioare

Doamna Danvers, care era în vârstă de 70 de
diferențe stătea de acum de vreo 150. Letargie
schimbător din nou o străduie să se ridice

Eu nu privi în tăcere, căci nu știu ce înțeleg
grea de spăseală

Va să se ridice, să se ridice, să se ridice. Că se ridice
foarte trist modul în care se ridice. Trebuie să știu
despre Rebecca de parcă nu am fost niciodată de tot
în viața sa. Nu se poate ridica. Nu se poate ridica
nimic de câștigat în viața sa. Nu se poate ridica. Nu
vei fi niciodată o femeie, o femeie, o femeie

Cum înțeleg că se ridică, înțeleg că se ridică
sufletea. Nu mai este o femeie, o femeie

Nu, ești mi se pare... o cărbună... am trăit în umbră și aproape a uitat că e în viața mea.

Ea v-ar fi disprețuit.

Probabil că și dumneavoastră.

Da.

Vedeți deci e problema. Nu mă las. Nu mă interesează adevărul de la parter... nu mă las. Îl am pe Maxim... am o casă... o viață... viață de rău. Trebuie să mă conține.

A ris, p... de d... spre. Nu era un sunet plăcut.

Lasă-te în pace. Nu ne poți face nici un rău, nu vă auzi seama? Nu vedeți că nu mă înșelăți deloc?

Era adevărat. Făcusem-na-mi făcea plăcere să mă aflu aici și, veți reține până la capăt, că ochii adânci în orbite, mă înțor. Dar mă simțeam puternică și plină de curaj. Îmi venea să i rid în față.

La revedere, doamnă Danvers, am spus eu întinzându-i mîna. Ea n-a schitat nici un gest, a continuat să mă fixeze și eu m-am retras ca mă nina, susținîndu-și privirea fără să cîșese.

*

În timp ce ne îndreptam spre ieșire, doamna Danvers s-a oprit și a spus, de data aceasta fără să mă privească.

Ar trebui să mărturisească. Asta e dorința ei și nu voi avea liniște pînă cînd nu se va îndeplini. Pentru asta trăiesc, înțelegeți?

A rămas în prag, privindu-mă fără expresie pînă cînd mașina s-a îndepărtat.

Am coborât pe cărare pînă la banca de sub măr. Fractele mar străluceau ca argintul, era aproape coapte. Venea toamna.

M-am așezat pe bancă și pentru căeva clipă n-
s-a parut că plutesc deasupra grădinii, ca un duș
imaterial. Mă simteam încă foarte obosit, și
după o jumătate de oră de odihnă. Dar era în casa aceea
sunătră un mare aer de tihnă, și după o jumătate de
fusesem cuiva în tranșă și nu mă habăreau de

Am simțit dintr-o dată că gîndurile s-au
gîndurile mele erau ca niște stele strălucitoare
se lăsa pe o cale de argint, și mă simțeam
multe lucruri și oameni. Pentru că în viața
cărora. Dar eu puteam să văd că se simțea
celeas, și nu e în presare.

M-am ridicat dintr-o dată și m-am dus
Maxim se va întoarce pe seară, și se va
rezolvă, na am spus eu. Maxim. Am încercat să nu
închizi și n-am reușit. În locurile pe care n-am
toate chipurile pe care le văzusem în viața mea, de
portarilor de hotel și chelnerilor de la restaurantele pe
care le frecventasem, de servitorilor de la Manderley,
al preotului care slujise la înmormîntarea Beatricei, al
tînărului care o însoțea pe doamna van Hopper, al lui
Jack Favell și al tatălui meu. Dar Maxim rămânea un
simplu nume fără chip. Nu știam cum arată soțul meu.

Atunci am auzit un foșnet în iarbă. Grădina îmi
părea străină și rece, un loc bîntuit de lantome. Nu mai
recunoșteam nimic din ceea ce mă înconjura, era ca și
cum nu mai fusesem niciodată pe aici. Ceva s-a mișcat
din nou în iarbă. Ar fi putut fi o pasăre, sau o cîrțilă, dar

Tochmai l'am condus pe Maxim la gară, a spus vocea lui Frank Crawley, pe un ton atât de firesc și de bine dispus, încât am simțit aproape că mi dau lacrimi. E Banul și dragul nostru Frank, atât de cinstit și de loial.

Mulțumesc că m-ai sunat, Frank. Ma gândeam că nu n-are nici o importanță.

S-a întâmplat ceva?

Nu, nu s-a întâmplat nimic.

A, o voce cam ciudată.

Am ezitat. De ce să nu i spun? Era singurul care ar fi înțeles despre ce era vorba. Era singurul care ne cunoștea trecutul. Simțeam nevoia să mi descarc sufletul de povara soapelor și a tuturor acestor temeri și amintiri. Frank ar fi știut cum să mă liniștească. Ar fi știut să-mi spună ce să fac. Fusese imortdumit, a tăcut de mine la Manderley, îmi povestise despre Rebecca, mă ajutase atunci când îmi lusesse greu. Știam că trebuie să-i spun.

Dar n-am făcut-o.

M-am săturat de singurătate. Am spus că Mă bucur că Maxim vine acasă. În rest, totul e bine.

*

M-am petrecut toată ziua singură. Dorința mi trimisese un mesaj prin Ned în care mi spunea că trebuie să se ducă la dentist. Dar e lăsat în căpușă cel mai îndepărtat al grajdului, așa că de acum nu îl văzusem. N-am primit nici un telefon sau o scrisoare dintr-o vizită nimeni. M-am imbrăcat prin casa de aronj, ieșind cu ce să-mi mă ocup mintea. Afară era încă foarte cald, dar cerul era acoperit de nori întanecați. Simțeam o

nel niste sîcîitoare, dar n am mai auzi soapte sau pasi ş
n am ma vazut umbre pe tarba

Ce prost e mi am spus eu dintr-o dată, femeia e nebună, nu are ce să ne lăse. Am urcat în camera și am început să-mi examinez garderobă. Castrun! Ceva de mîncat care să „placă” lui Maxim. Mi am amintit cu mîna de nănele scumpe și elegante ale Rebeccei. Ei bine, după rînduri de mărișuri și albe și la ce o folos sorii? N-o făcuseră să fie nici mai fericită, nici mai „abîr” iar acum nu mai vedeai viață decît în mînea unei nebbie.

[illegible]

Mă uitam pe ea într-o buclă de pizza albă, în timp ce mă gândeam că trebuie să scriu ceva, dar nu știam de observat că ea se scutea în fața mamei. Am încercat să le dau un subiect, dar n-au reușit așa că nu eram mai deloc importante. Eram încă tânără, dar mai în vârstă ca câțiva ani decât fusese Rebecca. Ea nu a spus că mă urăște, dar albe în amănunțit cu însemnări de trianșă, pentru o căpănită revenit în minte catalogată de revistă, dar n-am simțit că am decăzut în fel de mare.

Unde era acum Rebecca? Născuți Moarta Nu
știam na ma c n i c n n e o g a d a la asta M i m a m n i
de i e t a care a s c e m a p o i de f a a s i n g l e care se
m a r c a s e c a M a x i m a s v e r s e la M a n d e r l e y c a a n a r a
m i e a s a de s o r a u n d o a r e a m p l e c n a s a n f o s a d e
d o c e e r a i n j u r a e c u r v a n e r a n t i n i s h a n a
v a z a t p e t o a r e c o s t a e c o m i n t e a m e f e c a r e
e s t o m p a n d u se p e n t r u a f a c e l o c u e r i m a g i n i s i n a l se

Capitolul 20

Tobbet's Brake era aproape complet încercuită de dealuri, cu excepția unui singur loc spre care ochul era atras inevitabil: o spărtură în dealul dinspre vest. În anumite momente ale zilei țarla unei biserici care se vedea în zare reflecta lumina soarelui scîntînd în mușchii de ruze, iar seara se contopea cu cerul într-o ceață difuză. Conștuind o mulțime de reviste, am reușit să fac un plan de amenajare a părții de grădina care dădea spre spărtura din deal. Nea curățase pământul de tufe și am plantat un pîc de copaci, de la care porneau două șuruburi de nucă cu coroanele legate astfel încît să formeze o arcadă. La capătul celui mai apropiat banc astfel încît după ce treceam printre copaci și pe sub arcadă puteam privi țarla bisericii din zăre prin spărtura dealului.

Eram foarte mîndră de ceea ce realizasem în curtea aceea de grădini și simteam că mi s'aparține cu de-înă. Nu mai simțeam niciodată cu atîtă intensitate că îmi aparține ceva, deși știam bine că era vorba de o nimică.

Arăta mult mai tânăr, se bronzase și își pierduse aerul de orășean, dar se îmbrăca la fel de bine, cu un gust înnăscut pentru haine care mie îmi lipsea cu desăvârșire.

Îl ascultam vorbind și dadeam din cap de încuviințare, zâmbindu-i din cind în cind. Îngropasem adînc în mine ceea ce se petrecise în lipsa lui și nu intenționam să-i povestesc vreodată cum venise ea aici, înspămintîndu-mă cu nebania ei și otrăvind totul prin simpla ei prezență în afară de colțul acesta de grădină. Locul acesta rămisese neamurii ei mi-lusese aici și nu cunoșteam existența lui. Locul acesta îmi apărut-o în continuare.

S-a aplecat asupra mea întrebînd Max în ce ne intereseam despre casa.

M-am prefăcut că n-am auzit și am schimbat subiectul.

Crezi că Frank și-ar vrea să vină? M-am pomenit să-i stau în apropiere, dar făcusem cum ne amuzam familia.

Frank urma să vină împreună cu soția și copiii în septembrie, pentru cîteva zile, ca să vadă ferma pe care Maxim o aranja pentru ei și, dacă le placea, conveniseră să rămînă aici, căci, domeniul era prea mare ca să poată fi administrat de un singur om.

Sper să le placă Tinut's Farm și să rămînă aici, am spus eu, ca o veselie prefăcută.

Maxim s-a oprit în fața mea și mi-a pus mîinile pe umeri, privindu-mă cu atenție.

Draga mea, știu bine că nu te poți ascunde de mine. Noi nu avem secrete unul față de celălalt, nu-i așa?

M-am gîndit la mormantul de secrete care se tot adunaseră de cînd venisem aici. Și la cele de dinainte. Am tăcut.

Ce s-a întâmplat? Lăsa-te în oară, ne-ai spus că aceeași voce căzută pe treptele scării de mure a avut când a arde senile canose foarte bine. Crez că am uitat. Să nu ai uitat că a fost îngrijorată. Am stat trează toată noaptea și am văzut expresia pe nădă de pe chip. Făcuse multe rău de mine și încerc să mă ascund. Să cântă la o străinătate dar eu am știut de fiecare dată.

Am simțit că mi-a dat tacturile. Am simțit atât de mult să-i spun o ură fiecare ar fi un tată, fiecare tată care se strinsese în sa lea de un băgarisem coroni. Le erin, să-i povestesc despre doamna Danvers și Jack Havell și, n-ai presas de orice, despre voce care șoptea. I am simțit mișcările mișcându-mă, mișcările pe care le cunoșteam atât de bine pe care le prevăsesem la na de ori. Copilul o mandarina, manevrând voiumul unei masini, odihnindu-se pe balustrada puna unu vas, mîin le pe care le lubeam atât de mult și care erau pentru mine însăși esența ființei lui.

Dar vocea insinuantă și rea continua să mi șoptească despre aceleași mîini.

Sint doar obosită, am spus eu. A fost foarte cald și ț. am simțit, apsa.

M-am întors și am intrat în casă.

*

De ce nu i am spus? Știu acum că așa ar fi trebuit să fac, Maxim era suficient de puternic, nu mai avea nevoie de protecția mea, nu se mai temea de trecut. Și cu toate acestea, nu i am spus nimic. Eram înfricoșată și

colțului, și era o zădărnă și e în casa ei. Cu înțelegerea
par întrebări despre tatăl ei. Crawley Maxim nu a
răspuns scurt, apoi a intrat în birou și a închis ușa.
Ocazia trecuse. Îna pământ m-a departe povara
secretelor și era foarte foarte grea.

Când m-am dus la bucătărie mult mai târziu, am
găsit pe Maxim stând lângă fereastră deschisă. Pe
colinele din jurul casei, cucuvelele zburau printre
copaci, spind scurt ca plășura lor ascuțite.

Ce bine ar fi să pociu în oțel eu.

Maxim a rămas în loc. M-am apropiat de el și m-
prind pe umerii lui. Aș vrea să se nădărdă spre mine și să
să-l ceară gest. Nu. El nu. Am să-l ceară. El
partea dintr-un stăruie și se simțea că nu-l putea
lăsa. El nu-l putea lăsa și se simțea frustrat.

Nu. Mă era ceva. Simțeam că simțeam că simțeam
pe lângă mine zădărnice. Oricum, în seara mea, gestul meu
era lăsat de căminul meu și mă simțeam.

Am rămas trează mult timp, nefericită și
am rămasă ascuțită și vreau să văd cucuvelele.

De la început, de la Maxim, să-l ceară și vreau să
ziar și mi-a spus.

Vreau să vă fac un fruct de la zădărnice și
petrecere?

O petrecere? Ce fel de petrecere? De ce?

Semnele mele de nefericire sunt în pământ. Ve
putea să se lauzi cu grădina ta.

Nu am călăuzit pe cineva să mă frumuse-
tre și să-mi lăsa de la începutul petrecerii.

Are vreo importanță? Arada și se îngrijesc
și îl în. Lumea o să adăune.

Ce fel de lume?

Vecin, oamenii din împrejurimi nu putem tra-
ca n ste pastre. Atita timp cit cumparati pânini ș ne
mărim domeniul tot, vor dor sa vâna în definitiv e
necesari să în bine văzați în zonă. Familia Butterley pare
să cunoască pe toată lumea, întreb-o pe Betty pe cine
ar trebui să înveți. Să înveți ceva mai mare, sînt o
mulțime de sale pe în împrejurimi.

§ 101. No vote shall be counted if the elector

La Marcella, răsăritul și Cămin de la mare
vizite și tot se descurcă și la un petrecer. Petrecerile
date de Răzvan era ca o mare Mănușă de la
petrecer pe care nu lăsa să se rădărească în
acele zile și se descurcă și la un petrecer.

[illegible]

Minimul s-a dat lui Ștefan, secretar al Na-
poleonului, iar Maxim se scula de la de-
partamentul de drept și se ocupa cu treburile
său pe stăruitor și cu dragoste. Văzând
cum se ocupa cu creșterea mamei și a
fratelui său, în dreptul său se găsea un
bucur și o încredere în sine. Maxim
se amăla cu seara, dar pentru
ca Maxim să nu se uite să se apropie de mine

L. s. adhaesal. 14. 10. 1966.

Nu trebuie să fie ceva special o simplă
garden party. Poți să te ocupi și de băutar. Te
prinde bine.

Ce vrei să spui? Cum ar na, oare, da?

Not, but y rōian sēc sƿaŋt as

Sint perfect matunda

-Ome²

Da, Maxim, sunt Cere și năpădă? De ce ne certăm? No, nu ne certăm niciodată.

Maxim s-a îndreptat spre ușa

Uneori nu ajunge să fi perfect mulțumit, a spus
el și a ieșit.

Am rămas pe loc, privind coaja de mar încolăcită
pe farfurie. Nu înțelegeam ce vroia să spună. Totuși era
foarte ciudat și nu știam de ce, sau ce ar fi trebuit să fac.

Mîhniță, m-am dus să-l telefonez lui Banty
Butterley.

ale doamnei Danvers. La venirea mea n-am avut nici un cuvânt de spus în această privință, totul s-a desfășurat conform schemei bine stabilite cu mult timp în urmă și nu mi-a rămas decât să asist nepăsătoare pe oasă.

O astfel de pe recere ar fi fost oricând nepotrivită acam, atât de curând după război, când se serveau la aceste și șampagne se adăuga șampanie și lăzeși și o copac în grădina se scuturau de fructe de dans și se alungau corcile se orăna zău locurile artificiale și concurșar de cunoscute. Măcar, aș fi oș și la se revară de o mare și năucău la orgin zarea de u și stătu n de trindă iar servitorii se mă gârlău la nimic altceva.

Dar eu nu aveam nimic de servitori și n-am existat nău corcile și nău aveam doar pe Dora și Ned și puteam apela în caz de nevoie, la doamna Peck Cobbeats Burke nu era Manderley nu ipar ne i întreaga aș înat era o locuință veche, frumoasă și intimă.

I trebu i să fie o garden party, cu mese așezate sub copac, pe terasă, pe pașle, iar dămenilor mai în vârstă la rezervase în saloal ce nău și sufragetia ca să se poată ad'pos. Ie arșta și să oea un ceai la rașare dar vroiam să nău cît mai mulți tineri.

Spune le fetelor tale să și cheme prietena i ană spus eu la Buntly Ned o să pură la punct vechi al teren de tenis, iar eu o să cură șetui de croquet pe care l-am găsit în pivnița. Vreau să văd cît mai mulți tineri rîzind și distrîndu-se.

Bușetui arna să fie în bucătărie și sub umbrar, cu sandviciari, chec, tarte cu fructe, zmeură cu frișcă și ceai, un bușet de 'modă veche. Mai spre seară, pentru tineri, ș ar fi servit și băuturi.

Vroiam să pun vase cu flori peste tot prin casă și pe toate mesele, flori culese din grădină, nu aranjamente florale pretentioase cumpărate de la florărie.

Mă se pare grozav că dai o petrecere și spus Bunty cu o față radioasă adăugând diverse nume pe listă, pe măsură ce veneau în minte. N-am mai avut o petrecere pe aici de dinainte de război, dacă nu punem la socoteală sărbătorile cîmpenești. Ultima mare petrecere a fost nunta fetei lui Kirkley, s-a dansat în hanabac, ar clopotele au bătut la miezul nopții. Cred că o să fie superb.

Nimeni nu considera că eram dator să organizăm o petrecere, nimeni nu se aștepta să fie ceva grand os, doar pentru că eram cine eram, numele de Whitet nu le spunea nimic special, Cobbett's Brake nu era Manderley.

Ai avut dreptate, i-am spus eu lui Maxim a doua zi. Mă bucur că te ai gândit la o petrecere.

Grozav, a spus el, fără să-și ridice ochii din zar.

Sînt totuși surprinsă. Erai atât de îngrijorat că oamenii își vor aminti, că vor pune întrebări și ne vor privi pieziș.

- Da.

- Nimeni n-a făcut-o.

Perfect.

Era distant și rece, n-avea rost să mai continui conversația. Am ieșit din camera.

Dar vroiam să mă bucur de petrecere. Era un nou început, mă gândeam eu.

Așa oare Vren... a fost așa... am nimerit în soare. Dora și sora ei, doamna Peck. Nu știu cum se cheamă. Așa, șase săptămîni și săptămîni împrumutate de la prieteni am așezat fețe la masă proaspăt spălate și vase cu flori pe fiecare masă. Toată

lumea rîdea și făcea glume, toți își doreau ca petrecerea să fie un succes și eu încercam să mă ocup de toate, să fiu atentă la fiecare detaliu, așa cum nu se întâmplase niciodată la Manderley

Maxim își petrecuse dimineata cu treburile, dar înainte de prînz a venit să mă vadă în grădină

Pari mulțumită, a zis el

- Mă distrez grozav, am spus eu

L-am privit. Avea o expresie ciudată

Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu

Nu mi-a răspuns.

- Maxim?

Mă uîngîrît asor pe obraz. l-am lăsat mîna și mi-am îngropat fața în ea

Să nu spun o masă pe terasă, doamnă Winter? Dora spune că în bucătărie nu mai încapе nimic

Vite! l-am pregătit, or ne-a cuprins din nou. Zădăriștii urma să înceapă și curs

Sîm în defileu, merta, mi-am spus eu, controlînd pentru a doua oară tota. Era o zi superbă, caldura leven se supăra abia după prînz și gazonul proaspăt tuns înpras un toros duke. Am trecut pe sub arcul nua lor, oprindu-mă să privesc jocul uman, strecurînda se pentru fraze și turlă biserici din zare, încadrată de ceaune. Am respirat adînc și mi-am da seama că eram emoțională ca un copil la prima lui petrecere. Nu avea ce să se îndeplinească, nu aveam ce găsi să fac, total urma să fie perfect

Ar fi trebuit să mă întorc, invitații puteau să sosească din clipă în clipă. Dar am mai zăbovit sub copaci și nimeni nu a venit să mă caute, nimeni nu știa unde sînt. Dacă aș fugi acum, m-am gîndit eu, n-ar observa nimeni și petrecerea ar avea loc fără mine. Dar

aici nu era Manderley, unde nu contam, aici eram în centrul a tot ce se întâmpla, petrecerea era a mea.

Auzeam o voce singură în depărtare și cînchetul slab al farfurilor, dar am rămas pe loc, dorîndu-mi ca această cupă să nu se mai sfîrșească niciodată. Și atunci am privit în jur și am văzut copiii venînd spre mine pe sub arcadă, ținîndu-se de mîna cu letele strălucitoare de bucurie.

Vino, au spus ei. Vino cu noi.

Și i-am urmat, întorcînd spatele bisericii din zăre spre grădina unde primii invitați începuseră să sosească.

*

De fiecare dată cînd mi-am amintit de acea zi în toată viața mea, care am urmat, nu am putut învîna că o zi încheie oare perfectă din toate punctele de vedere, care fusese așa pînă să se apropie de sfîrșit. O zi cu copii fericiți rîzînd și conversînd în soare, timp petrecîndu-și zgomot de mîni pe lovită cu taceta și aplauze.

Dintr-o dată, toată tensiunea dintre mine și Maxim a dispărut și ochii mi se întorceau în timp ce treceam printre oaspeți, rîzînd și glumînd, făcînd prezență, iar privirile noastre erau pline de dragoste.

O scenă îmi revine în minte de fiecare dată, ca o fotografie de grup. Dora ieșea din bucatărie cu o lavă plină de cești albe de porțelan. Ned o urma, purtînd un vas cu apă fierbîntă din care ieșeau aburi. Buntly Butlerley, cu o rachetă de tenis în mîină, rîdea în hohote, cu capul dat pe spate, Maxim zîmbea, aprinzînd țigara unei doamne.

În spatele nostru se înălța casa, cu cărămizile ei trandafirii strălucînd în soare, mesele erau răspîndite pe

căc, mă frământa gândul cum avea să reacționeze și ce avea să simtă

Un braț neagră a pîrjolit iarba grădinii

Maxim venea din partea opusă. N-am îndrăznit să-l privesc, știam cum avea să-i arate chipul, o mască lividă cu buzele strînse, fără expresie. Unul sau doi invitați și au ridicat privirea și s-au uitat în jur, iar în locul unde se afla ea, ținînd-o de braț pe bătrîna doamnă Beddow, părea să se fi creat un spațiu de tăcere, în care totul împietrise.

M-am grăbit să trag un scaun, să fac loc pe o masă.

Bună ziua, domnule de Winter. Am venit împreună cu doamna Beddow, care ținea foarte mult să vă cunoască. Ar fi bine să-i vorbiți ceva mai tare, nu prea aude.

I-am simțit ochii atinși asupra mea și am ridicat capul. Privirea ei părea amază.

Bună ziua, doamnă. Grădina arată splendid, chiar dacă multe dintre flori s-au ofilit de cînd am fost aici, ultima dată.

L-am văzut pe Maxim încordîndu-se, dar nu s-a uitat la mine. A ajutat o politicos pe bătrîna doamnă să se așeze în timp ce doamna Dancyers îl privea pînă cînd s-a schițat născut o mișcare.

Am fugit în bucătărie, am așezat la rezează cești de ceaai și plătouri cu mîncare pe o tavă, dar mîinile îmi tremurau așa de tare încît am scapat o pe jos și a trebuit să mă cîlcesc de la capul. Nu m-eram încă înțeles de rezează cu Maxim.

Nu va simți bine doamna de Winter. Simte foarte palidă și a întrerupt ceva. L-am pus pe mine să strîng, nu va dădeți capul cu asta. A spus: După aceea, se săc deaga cabriolet de pe jos.

Mulțumesc, Dora, îmi pare rău — nu știu cum s-a întâmplat...

Cred că vă simțiți magulită că a venit și doamna Beddow. Nu mai ieșiți din casă de ani de zile. Gata, am strins totul. Lasati-ma pe mine să torn apa în ceaunic, o să vă opăriti îni-nile. Ar fi bine să stați jos puțin, vă agitat prea mult ca toate pregătirile astea. Ce ar fi dacă ați mai rămâne aici un minut, ca să vă odihniți? Totul merge perfect, n-o să vă simțiți nimeni lipsă.

M-am așezat — recunoscătoare pentru grijă. Doreți apă de mine, iscutind-o cum făceați în tinerețe, urcând-o în vestă și așezându-vă pe platouri și capetele vă aplecând pe înălțimea lor. Aveți dreptate, e mai ușor — dar slăbiciunea pe care o suferiți în prezent se face tot mai dificilă și nu mai puteți sta. M-am întors la ce faceam înainte de spate și la gazon. Nu mai dorm, nu mai scap noaptea.

Cred că n-ai născut nimic nou, ești. Ai fost prea ocupată să servezi pe cei care se aflau în încălțăminte petrecer. Dacă mi se săvârșea un caz de răsunet am putea să-l vedem.

Mulțumesc, Dora, tu mi-e foarte simpatică și îți pot fi de folos dacă ai vrea.

Am primit totuși săvârșirile — le pe mizeria și mândria — se face rău și am vrut să mă întorc și să mă odihnesc, dar am rămas în continuare. Avea să mă trece și aspră.

Nu crezi că ar fi bine să e câtorva afira?

Nu în război sau privesc. Mai am ziseam o dată vocea asta — în momentul când doamna Danvers m-a urcuse în capcana lăbului costumului la Manderley, și cînd ne delibera petrecerea și acum într-un alt mod. Toată plăcerea acestor zile se scurgea din mine și eu mă lăsesem să mă odihnesc.

împrăștiate peste tot. Trebuia să îndur pînă la sfîrșit, m-am gîndit eu. Nu mai putea dura mult și în cele din urmă vor pleca toți, va pleca și ea. Și atunci vom rămîne singuri și eu va trebui să găsesc o explicație. Ce puteam să-i spun?

Dora mă privea cu îngrijorare, era penitru prima dată cînd îl auzea pe Maxim vorbindu-mi pe un astfel de ton. I-am zîmbit, încercînd să-i dau impresia că nu se întîmplase nimic.

Mă duce să-mi întreb pe Maxim cînd să aduceti băuturile. Sînt sigur că mulți vor fi la masa mea, pot să se distreze de minune.

Așa și era. Cînd am ieșit în buclă, de soarece se apropiase ceva rău, mult de asfalt. După ce se transformase în scorburi, s-a răsturnat pe o parte, se lăsa stăruie la mese, stăruie în curtea noastră grădiniță.

Maxim asculta cu atenție în jurul nostru în jur. Pe lîngă la mine se cădea mult de deșeu, aveam o viață normală. Măm înțelega spre el zădărnici, dar eu pe care nu o cunoșcăm, eu eram goz în stare de a se obișnui cu oarecare. Și așa se măm înțelega cu cumpătul.

Mă întreb dacă nu sosit în ziua de se vin în țările. De la sfîrșitul ultimului festival.

Mă ocup de se. Într-o zi, reprezentație ceva de băut, nu așa?

Au zăbit cu țara și să auzi un marmur aprobator.

În capătul meu doream să văd pe tot, pe care să rîm și sigur că Maxim și să explice tot. Mă doream ca nimeni din toate acestea să nu se arîmple.

Cred că sîntet foarte rău de viață dumneavoastră, am auzi o speranță cu o voce

foarte blândă. Înaintase fără zgomot spre noi și stătea alături de aproape de mine încât îi simteam în nări mirosul vag de mușegal al hainelor. Ne privea cu ochii ei adânciți în orbite, stînd nemulțumită, cu minile osoase atîrnînd din manșetele rochiei negre.

Cu timpul, sînt sigură că vă veți simți bine în ea.

S-a întors ușor spre oamenii din grup, care o ascultau fascinați și puțin nedumeriți. Toți așteptau în tăcere, plini de politețe, să audă ce mai avea de spus.

- Firește, nimic nu poate înlocui acel Manderley. Cu mulți ani în urmă domnul de Winter și soția lui locuiau într-o casă magnifică, în care am avut și eu cinstea de a mă găsi. Sînt sigură că ați auzit vorbindu-se despre ea...

- Doamnă Danvers

Și despre tragedia care s-a întîmplat acolo.

Stați puțin, a spus un bărbat gras cu ochi albaștri. Manderley. Manderley. Parcă mi-aduc aminte.

Dacă aș fi putut, l-aș fi strîns de gât.

Da, Manderley era un nume celebru în zonă și, pe bună dreptate. Cred că domnul de Winter și soția lui sînt de acord cu mine: a continuat ea.

S-a întors și l-a privit pe Maxim. Îl vedeam clar din profil, încornat și plin de viață. Nu numai că ne lăsa în viață, ci ne puteam la fel de bine să nimeni nu exist.

Ținînd cont de împrejurări, cred că ai avut noroc să vi găsești un loc în care să vă liniștiți. Sper că va dura.

S-a aplecat înainte. Nimic n-a spus, m-am gândit. Oare se maracota într-o rochie roșie și a nădărdit private în țărînișul ei expresiv și enigmatic.

Maxim împietrise. Stăteam între el și doamna Danvers, convinsă acum că ea va reuși în cele din urmă, să ne dăruie așa cum își propusese.

fi putut alege o zi mai bună pentru petrecere, acum am avut noroc."

De abia atunci când ultimii invitați începuseră să se îndepărteze am văzut mașina care se apropia în viteză, cu toate farurile aprinse, gata să intre în ei. Cei doi au fost nevoiți să cotească brusc și să frâneze pentru a evita coliziunea. Maxim s-a repezit spre ei, dar între timp își reluasera drumul.

Suam cine era la volan chiar înainte să-l văd coborînd din mașina azată, cu aspect străin. Mi-am dat seama atunci că așa se înțelegea, doamna Danvers și ea el, dar încă nu reușeam să pricep ce urmăreau.

Am auzit o aluziță de până, a spus Jack Favell călătîndu-se pe piciorul în fața noastră, așa că ți-am ratat pe recerea, Max, luna e nubi. Trebuia să-ți scriuim pe le pe a și er s o o mădă le lume martori înțeleși și poftim na o aluziță de până pe trun. Nău te z? A r o o o o o s m a n g e.

Dar ea se lăzise clache în abure și vocea Dorei care recunovese,

Pe că m e t a t e a c a s p i s M a x i m , f ă c i n d a n p a s s p r e e l

Favell ne a privit pe rind, dar nu s-a chinat.

N-ai ce căuta aici, n-avem nimic să ne spunem. Pleacă.

Oh na, na, na ma gîndesc, Max. Am chiar de gînd să intru în casă, dacă nu cumva vre o scenă chiar aici, care să atragă toți, servitorii. Ai servitori? Par ez că da, te a instalat destul de confortabil, așa cum știam că vei face. Vreau să beau ceva.

Am auzit pași și cînd am întors capul, am văzut-o pe Dora, care șovăia dacă să se apropie sau nu.

Mă duc să văd, ce vrea, i am spus eu lui Maxim. Cred că ar fi mai bine să vă duceți în casă.

Am intrat în bucătărie și am rezolvat ceea ce mai rămăsese de rezolvat, vorbind cu o voce neașteptat de normală. Dora și Gwen spalau vasele, Ned a plecat în grădina să strângă mesele. Probabil că mi se citea supărarea pe față, căci fetele nu mai cântau sau glumeau, așa cum obișnuiau să facă.

- N-are rost să faci totul acum, Dora, am spus eu. Restul poate să mai aștepte pînă mîine dimineață.

Aș prefera să termin acum, dacă nu aveți nimic împotrivă.

- Cum vrei.

V-am lăsat în cuptor o caserolă și supă și cîtiva cartofi, mai aveți un platou cu carne rece și fructe.

- Mulțumesc.

Ar trebui să vă odihniți acum, arătați foarte obosită.

Nu trebuie să vă odihniți, Dora. Sînt doar a doua zi de după Dora. Vă sînt extrem de recunoscător.

Din saloan saloan, sînt recunoscător. Dora înca arăta o privire neliniștită.

Mă aștept să vă odihniți. Maxim te nevoie de mine, am spus eu.

Am închis ușă bucătăriei și pe cea dinspre hol. Nu vroiam să aud ceea ce se înîmpîna.

Maxim și Jack Faveli erau în salon. Ferestrele dinspre grădina erau larg deschise și o adiere de vînt agita perdelele. Am traversat camera și am închis geamurile.

- Maxim...

Întreb-o pe ea, dacă nu mă crezi. Nu să te mintă, nu așa? a rînit Faveli.

Arăta mult mai rău decît atunci, cînd îl văzusem ultima dată, la Londra, gulerul camușii era murdar și

zdrențuit, părul slinos îi stătea lipit pe cap. Mîna în care ținea un pahar de whisky îi tremura ușor.

— I-am povestit lui Maxim despre ceaiul pe care l-am luat împreună la Londra, a spus el.

Maxim nu se uita la mine.

— Ce cauti aici? l-am întrebat eu pe Favell. Ți-am zis că nu avem nimic de discutat. Maxim și-a spus să plece. Termină ti whisky-ul și făcîm tu a spus te rog.

— Și data trecută mi-a zis să plec, cred că ți l-am mai amintești.

Nu i-am răspuns.

Am adas ceva, a spus Favell, fluturînd un plic gros prin fîta ochilor mei. Dovezi.

— Ce vrei să spui? Ce fel de dovezi?

— Nu-l mai întreba nimic, a spus Maxim tăios. Asta urmărește. Nu faci decît să l'încurajezi. Nu vezi că e beat și nebun, pe deasupra?

Favell a izbucnit în rîs, arătîndu-și dinți îngălbeniți.

Danny mi-a spus de petrecerea voastră de inaugurare. Nu prea seamănă cu Manderley casa asta, ați mai decăzut, nu e așa? Dar e destul de bună pentru voi, oricum. N-ați fi fost în stare să mai țineți un asemenea palat, acum. Numai Rebecca reușise, iar ea nu mai e, sau mai bine zis, știu ca totu unde e.

A flătarat din nou pacul.

Nu mi s'at degeaba. Nu Danny, de altfel, deși acum uat o razna. Nu o condamn. Nu trasa decît pentru Rebecca și pentru Manderley. Iar tu de cr, tu... Danny știe adevăra' la fel. Știe că s'at mine. Maxim și-a spus că nu știu. Dar am fost nevoit să fac săpături, să pun întrebări și să colț să strîng dovezi. M-am întrerupt o vreme, din cauza războiului, dar am fost sigur că ma

devreme sau mai târziu, tot o să reușesc și atunci o să stăm altfel de vorbă. E bine, sint aici

- Maxim.

Mine și se răsda, a spus Maxim, foarte încet. A ma făcut asta o dată, minie

Tu ai omorât o

Dupa ce și va termina paharul, o să pice

Tu ai înțeles-o și o să am grija să fi spânzurat pentru asta. Am dovezi, eu te spun. Favei te rog ar pleca! Habituat ce am eu în plic, asta

Maxim a plecat, cineva a scuturat scaunul ei

Nu am nicio încredere în tine, din gât de e sau de plic.

Am mers din greu pe rașă. Danny și cu mine. Luce de parte mea să se

- Mă îndoiesc

- Mai vreau niște whisky

Maxim s-a îndreptat spre el și a întins mîna. Favei lăsa paharul, rînd din nou. M-am întrebui dacă Maxim, îl va lovi, așa cum făcuse atunci. Dar el a așezat paharul pe masă și s-a întors la locul lui

Ies afară, Favei! Pleacă și să nu îndrăznești să te mai întorci. Dacă nu pleci, chiar în acest moment, chiar poliția, care te va aresta cu siguranță pentru conducere în stare de ebr etate. Îți sigerez să oprești mașina aceea și să dormi cîteva ore, altfel o să omor pe cineva.

Pentru o clipă, totul s-a oprit pe loc, ca într-o fotografie. Nu se mai auzea nici un sunet cu excepția vîntului care bătea în ferestre

Crezusem că Favei va izbucni în ris sau va scoate din plic vreo hîrtie în care să scrie adevarul, sau chiar că ne va ataca într-un acces de furie. Imi era rău și imi venea să leșin, dar și am că nu voi leșina, nu mi era dat să ies așa ușor dintr-o situație neplăcută

Apoi, dintr-o dată, ca și cum ceva s-ar fi frânt în el, Favell s-a clătina pe picioare, s-a întors și a ieșit din cameră, fără să rostească nici un cuvânt.

Presupun, acum, că știa cât rău ne făcuse deja și că s-a considerat sat sfânt. Ceea ce plănușe împreună cu doamna Danvers se real zase. Fusese ușor. Acesta nu era decât sfârșitul a ceea ce începuse cu mult timp în urmă.

Ne lăur ni singuri desam d

Nu m-am gândit niciodată la un mare spațiu. Maxim a ieșit din cameră lăur am rămas pe loc, așteptând. Nu mai puteam face nimic.

Am auzit motorul pe drum, apoi oprirea se și pornind din nou. Am auzit mașina îndepărtându-se și am sperat că făcuse să urmeze strada. În Maxim s-a preschădit ceva, ventura câteva ore. Nu m-am auzit sără lăur dar nu trebuia să auză că era pe cineva care nu trebuia să auză că era sără lăur pe cineva care nu trebuia să auză.

Mi s-a făcut dintr-o dată foarte frig. Am început să tremar. A venit doamna, nu am spus cu.

Aș fi putut să aprind focul în cămin, dar eram prea obosită. Am rămas pe scaun cu coatele pe genunchi, privind valra înăuntru.

Îmi adăc aminte că eram speriată și obosită să tot fă speriată. Mi se părea că trecuse o veșnicie de cind mă odihnisem ultima dată fără să fiu tulburată de umbre și șoaapte.

Maxim s-a întors în cameră. Am auzit așa înch zănda se încet și m-am gândit că cel mai bun lucru ar fi fost să mă omoare și pe mine.

Am ridicat capul și l-am privit. Stătea lângă ușă, cu ochii plini de o tristețe infinită și în clipa aceea am simțit că îl iubesc, altfel decât simțisem vreodată. Altfel decât în primele zile, când dragostea pentru el îmi tăia respirația, altfel decât în ultimele zile petrecute la Manderley, când ne așezam unul de altul ca spania și disperare. Ceea ce simțeam acum pentru el, era o dragoste pură și totală, era mai mult decât un simțămînt, era o formă de existență. Era o dragoste absolută și transcendentă, fără dependență și chiar fără nevoie de împlinire.

Dar n-am spus nimic și n-am făcut nici un gest, l-am privit ca și apăsător am privit-o.

Cum ai început? m-a întrebat el.

- Ce anume?

- Secretele.

Am încercat să spun ceva dar nu m-a găsit cuvintele.

A scos cartea de vizită din buzunar și mi-a arătat-o.

- Așa a început?

Da, cred că da. Nu sînt sigură. Da.

Cartea de vizită pare a să-i frigă degetele.

Era pe o coroană funerară. Doamna Danvers a trimis-o. Nu mi-a spus ea asta dar sînt sigură că ea a fost. Era o coroană de crini așezată lângă mormîntul Beatrice. Am găsit-o a doua zi după înmormîntare, dimineața devreme.

De unde ai știut?

N-am știut nimic. Vroiam doar să mă reculeg la mormînt. Nu avea importanța care din noi o găsea, tot ce și-a dorit a fost să o găsesc.

De ce nu mi-ai spus nimic?

Nu vroiam să sâten, Maxim. Trebuie să mă crezi
Săfâr mai mai mai acum, cînd am descoperit o

- Nu vroiam să o descoperi

Era pe jos, în dalap, a spus el

S-a apropiat de masă și și-a turnat un whisky. M-a
privit întrebător arătînd spre sicla. Am căutat din cap

În tot acest timp a spus el încet, în toate acele
luni, îmi ascundeai ceva

Îmi pare rău. Am crezut că fac bine

Credeam că a murit și ea

Da.

- Și apoi?

- Nu mai țin minte.

- Favell?

- Cred că da

Este adevărat că v-ați întîlnit la Londra?

Din înfîmptare. Doar nu crezi că m-aș fi dus
special ca să mă întîlnesc

- Nu știu. Putea să fi încercat să te șantajeze

- A încercat. Dar după aceea

M-a pus pe gînduri să știu, viz la ta la Londra
știam că arăst Londra.

- Da.

Unde erai?

Intram într-un hotel, ca să beau un ceai. Era o
zăpușeală cumplită. Favell era într-o cabină telefonică.
Avea cu el o valiză. Cred că într-adevăr e nebun

- Da

Striga în receptor dar cred că nu era nimeni la
capătul cealalt al firului. M-a văzut cînd am trecut pe
lîngă el și m-a urmărit. A trebuit să dau un telefon la un
magazin, uitasem un pachet acolo și cred că m-a auzit
cînd le dădeam adresa la care să mi-l trimită

Dar ce căutai la Londra, pentru numele lui Dumnezeu?

M-am dus să consult un doctor, am spus eu cu tristețe. Apoi mi-am dat seama cum sunaseră cuvintele mele și am adăugat, fără să-l privesc. Nu, nu e ceea ce crezi. N-am nimic.

Ce fel de doctor?

Vroiam să știu dacă pot avea copii.

Și ai aflat? m-a întrebat el încet.

Da. Mi-a spus că nu vede nici un motiv pentru care să nu i pot avea.

Și nu puteai să mi spui nici măcar atât?

Nu. Sigur că ți-aș fi spus de îndată ce ajungeam acasă. Dar mi-am întâlnit cu Favell.

- Și?

Și n-am mai putut să ți spun nimic. Întâlnirea cu el a stricat totul.

- Ea când a fost aici?

După aceea. Acum câteva săptămâni.

Câteva săptămâni.

- Îmi pare rău, Maxim, dar nu vroiam să-ți faci griji din pricina lor.

- De ce mi-aș fi făcut? Amîndoi sînt nebuni de legat. Doi oamînti bolnavi. Ce rău ne ar fi putut face?

Sînt lucruri pe care nu ți le pot spune.

- Alte secrete?

Nu vreau să te rănesc.

Și totuși asta faci.

Ea e tristă, ne vorbește, vorbește ne încălță. Sigur că vorbește, dar nu amînare. Se rădăsece undă de dădă. Al vrea lămi, presăpăni, sau o răzbanare de an gen nu mî dau seama exact.

Dreptăte, a spus Maxim.

Mi-am ridicat privirea spre el. O spusese cu foarte mult calm.

Ce vrei să spui? I am întrebat, speriată.

Singurul lucru de care am fost absolut sigur pe lumea asta, a spus Maxim, era dragostea noastră, în care nu aveam secrete unul față de celălalt — nici un fel de secrete — în care nu existau minciună, înșelătorie și teamă, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Știam că făcusem o crimă și că scăpasem nepedepsit — dar o știai și tu.

Nu contează. N-a contat niciodată.

— Nu?

Am tăcut. Îmi datoram adevărul, măcar acum, mi-am gândit eu. Mi-am amintit de vocea care-mi șoptea: "Omul acesta e un ucigaș, și a împușcat soția. El a ucis-o pe Rebecca." I am privit minime și am stat cu ochii în pământ.

La viața mea, am spus. I-a amintit să ne înmărcăm, dar: Ferește-te să ai dorști, prea puțin un lucru, căci s putea să-l obții.

— Da.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

M-am ridicat și m-am apropiat de el.

Favell a peccat, eu a peccat — nu ne pot face nimic. Nu ne pot face nici un rău. Maxim.

— Ne-au și făcut.

Nu contează.

— Mai e ceva?

Ce anume?

Vreun alt secret?

M-am gândit la tăieturile din zăre și la fotografia din penar.

Nu, am spus eu. Nu mai există nici un secret.

M-a privit în ochi.

- De ce? m-a întrebat el atunci. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Am tăcut

Aveai dreptate când spuneai că nu trebuie să ne întoarcem la Manderley. Și totuși știam că va trebui să o facem odată și odată. Nu putem fugi la nesfârșit. Ei vor dreptate.

- Vor răzbunare o răzbunare inutilă, crudă, nebunească. Sînt nebuni

Da, dar tot dreptate se va numi

- Ce vrei să spui?

Dacă încercăm să rămînem aici, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, se va întîmpla același lucru. Nu putem scăpa. Te îți va fi mereu frică de ei și de mine

Nu m-e frică de tine

Ești sigură?

Te iubesc, am spus eu. Te iubesc. Te iubesc

- Da,

Max mi totuși va fi bine. I-a promis

I am lăsat mîinile și nu am lipit fața de ea. Max m-a privit cu o expresie plină de regret, de tandrețe, de milă și de dragoste

Te rog. Nu-ți lăsa să învingă, nu trebuie să învingă.

Nu a spus el încet, ei nu contează. Ea.

Am simțit că mi îngheață sîngele în vene

Trebuie să spun adevărul

Nu!

A tăcut, lăsîndu-mă să țin mîinile lipite de fața mea.

Vîntul bătea cu furie în ferestre, făcînd să zăngăne geamurile și mi-am dat seama că îl auzeam de mai multă vreme șuierînd în cămin, strecurîndu-se pe sub ușă

- Sînt obosiți, a spus Maxim. Sînt foarte obosiți.

- Da.

Du-te la culcare. Trebuie să dormi de astăzi înainte de a merge în Franța?

După petrecere.

Uitasem de petrecere. Mă avertizase să zăbovesc. Petrecerea ar avea loc cu o mie de ani în urmă.

Și tu?

Mă stau puțin. Trebuie să scriu niște scrisori.

Maxim mi-a înțeles că ești foarte ocupat. Poți să vii?

- Nu, a spus el.

Dar și-a retras mințile de pe așteptare și s-a depărtat puțin.

Nu voiam să am secrete. Nu de alta, Nu-mi făcea nici o diferență să le am.

- Știu.

Nu ești înțelegător. Nu poți înțelege.

S-a aplecat spre mine și mi-a scris pe dosor cu un stil care se săria de pe mine și se învârtia în jurul meu. Mîine, m-am gândit eu, mîine sîntem, prea obosiți amîndoi, nu mai știu ce facem să ne ceapăm.

- Mîine, am zis eu.

Maxim m-a privit.

- Du-te la culcare.

În timp ce mă întorceam spre ușă, am văzut un bărbat de chibrituri înalt și în vîrstă pe care îl cunoșteam foarte bine. A fost brusc.

Îl aș fi știut în orice altă parte, în orice altă vreme.

Maxim a făcut un timp de stăruință și l-a lăsat să se depărteze și ar fi înțeles cu greu că e de spusem. Apoi a venit.

Oh, da, cred că s-ar putea să vină.

Atunci totul se va rezolva, m-am gândit eu ieșind din cameră. Când va veni și Frank, vom începe o nouă viață.

În timp ce mă pregăteam de culcare, afară a început furtuna, biciuind copaci din grădină. Dar eu mi-am tras patura peste cap și n-am mai auzit decât un zgomot înfundat ca al valurilor mari, urcînd și coborînd pe lîrm, trăgîndu-mă spre adîncuri.

Toată noaptea aceea a fost întreruptă de vise și de zgomotul furtunii. De mai multe ori am încercat să ies la suprafață, fără să știu dacă sînt trează sau dorm și, de fiecare dată, am fost trasă din nou înapoi în adîncuri. M-am trezit strigîndu-l pe Maxim și am avut impresia că îl aud vocea liniștindu-mă, dar o clipă mai tîrziu vocea lui a fost atrasă în vârtejul furtunii, îndepărtîndu-se tot mai mult pînă ce s-a stins cu totul. Am avut coșmaruri cumplite, cu umbre amenințătoare și șoapte, dar cea mai rău era că simțeam o frică îngrozitoare și un dor sfîșietor de ceva sau de cineva anume. Dar mai tîrziu m-am sculundat într-un somn adînc, în care lumina și sunetul nu mai puteau pătrunde.

M-am trezit brusc, înspăimîntată, nu numai din cauza vîjzelii de afară care părea că vrea să smulgă acoperșul, ci și din cauza unui acut sentiment de neliniște. Am aprins lumina. Patul lui Maxim era răvășit dar gol și ușa dulapului era deschisă.

Într-unul din visele acelei nopți vorbisem cu el explicîndu-i totul. Acum am simțit că nu voi avea liniște pînă cînd nu aveam să îl găsesc, să îi spun ce aveam de spus și să îl fac să înțeleagă.

Zece ani în care îl tot apăsăm de trecut, de am trecut de decizii, zece ani în care m-am zădărnicit să îl găsesc un singur. Și anume vreau și eram pregătită să îl găsesc pentru ceea ce aveam pentru ceea ce mi-aș fi găsit. Și anume vreau și nu aș fi tentată să renunț la nimeni sau să mă las pe

sculam în toată noaptea, căci ştiam că ar fi înţeles. Dar furtuna rupsese lin. le şi telefonul era mort.

Am rămas lângă telefon, ascultînd urletul vîntului şi trosnetele copacilor smulşi din rădăcini. Nu îndrăzneam să mi imaginez ce însemna să conduci maşina pe o astfel de vreme. M-am rugat, rugăciuni disperate, în care ameninţam şi mă tîrguiam cu divinitatea.

În cele din urmă m-am întors în dormitor şi m-am întins în pat, rugîndu-mă să nu i se întîmple ceva lui Maxim, cu toată forţa mea regăsită.

Într-un tîrziu am adormit din nou, bîntuită de coşmaruri, de spaimă şi de zgomote.

Cînd m-am trezit, domnea o linişte nefirească şi lumina care intra în cameră era ciudată de palidă. M-am apropiat de fereastră şi am privit afară, într-o lume pustie. Grădina era devastată, iar dealurile din jur erau pline de arbori răsturnaţi şi de crengi aduse de furtună.

Am coborît la parter. Maxim nu se întorsese. Am încercat din nou să dau un telefon, dar nu funcţiona. M-am îmbrăcat şi am ieşit din casă, cercetînd dezastrul. Grădina era plină de resturi de copaci şi de plante, şi era de nerecunoscut. Arcada nărilor era acum o maldacină de crengi rupte şi de trunchiuri prăbuşite.

M-am dat lacrimine, dar era inutil şi s-au oprit repede.

Mă aflu în frig. Mă aflu în faţa panoului şi eram plină de oroare. Bruscă, am văzut în faţa mea o suprafaţă strălucitoare, ca sticlă spartă, şi am văzut în ea chipul lui Maxim şi se întorcea. Nădărmă şi am exclamat spăşese noaptea trecută şi uit de mare era neînţelegere, dintre noi. Şi am înscăpat să explicasesc totuşi că ar fi trebuit ca nu s'facusem să înţelegă, m'ose a tot ceea

2019 / 10 / 10

ce se întâmplase în ultimul an. Și am căutat să cerșeam să mă ierte.

Am intrat în casă alergând, hotărât să scut și să aduc înapoi. Dar când am trecut pe lângă așul biroului, am văzut pe masa un plachetă cu adresa. Am stat în acel moment ca un erou. Am văzut că am așezat pe scaun, l-am desfășurat și am văzut ce scria în el. Deși știam dinainte ce conținea, ser soare. În cunoștință, obsesiv și sențial de vinovăție și am văzut că se asemăna cu a tot ce mi se întâmplase.

Nu știu ce peștersă pentru păcate noastre, simțem peștersă prin ele. Nu știu ce peștersă în viața noastră, înțeleg și înțeleg se vinovă.

Cum am terminat de citit scrisoarea, am auzit vocea. Dăreștigă în mine. Am putut pentru prima dată să pună în povestea mea. Am putut despre Maxim și din momentul acela am văzut că de la căsătorie și mesaje repetate, totul era în ordine. Am văzut că am văzut de la căsătorie și să scrie în mine. Cum am văzut cele care am văzut și am văzut că am văzut despre Maxim.

Capitolul 22

Aproape că ajunsese. Mașina se izbiase de un copac, pe unul din drumurile înguste care dăceau la Manderley.

Nu am vrut să mă duc. Le-am spus să-i telefoneze lui, Frank Crawley, prietenul cel mai bun, care putea să-l identifice cu ușurință. Dar mi-au spus că eu trebuia să o fac, ca ruda cea mai apropiată. I-am spus lui Doamna, Lady de Winter. A trebuit să mă duc.

Nu avea decât o vînătoare pe frunte. Nu puteam înțelege de ce era mort.

Dar nu mă gîndesc la asta. Îl văd în toate locurile în care am fost împreună, dar nu acolo. La Monte Carlo, la Manderley, cu Jasper sărîndu-i în brațe, rezemat de balustradă pe puntea vasului care ne ducea la Istanbul, la Cobett's Brake, privind în jos de pe coană.

Nu, nu îl văd acolo.

La început n-am vrut să aud de nici un fel de înmormîntare, dar ceilalți au insistat, Giles și Roger, Frank Crawley, colonelul Julian.

Nu vroiam să fie înmormântat în cripta familiei, lângă ea, n-aș fi suportat asta, și nici în altă parte, nu vroiam nici un fel de mormânt, așa că l-am incinerat.

Ne-am dus la un crematoriu nou, aflat la douăzeci de mile de locul în care mașina se izbise de copac, un loc atât de anonim încât nu mi l-am mai putut aminti niciodată. De aceea îl și alesesem, cu ajutorul lui Frank, care se ocupase de toate.

Am fost doar șapte oameni la ceremonie și preotul. Mă asigurasesem că nimeni altcineva nu mai aflase, așa că nici ea, nici Favell n-au venit. După ce perdeaua s-a ridicat și a coborât din nou, după ce el se transformase în cenășă am ieșit afară în aerul amestecat cu miros de toamnă și de mare. Privind în jur, am tresărit văzând o siluetă înaltă și subțire, vag familiară, dar când m-am întors spre ea l-am spărsit. Mult mai târziu Frank mi-a spus că fusese Robert, valetul de la Manderley, care locuia la Kerith și care, auzind un zvon, fusese să vină și eu, rămânând la distanță.

Robert! Am avut nănte nănte ca să mă pot gândi la el mai târziu. Robert.

N-am făcut nici un fel de parastas, n-am invitat pe nimeni după ceremonie. Nici ea, nici Jack Fawell nu veniseră. Nici nu aveau nevoie să vină, m-am gândit eu, obținuseră ce și doreau. Răzbunare, o namisem eu. Dar Maxim îi spunea *dreptate*.

Ma rămânea un singur lucru de făcut și trebuia să-l fac singura. Frank dorise să vină cu mine, dar când am insistat, a renunțat.

Am luat cutia de lemn pe care scria numele lui și am închiriat o mașină până în port, unde mă aștepta vasul. Am văzut că era vasul balatului lui Tabb și m-am bucurat.

Vremea era umedă și cerul era înnorat. În timp ce ne îndreptam spre golf, am simțit picăturile de apă suflate de vînt pe față și mîini. Vasul înainta încet și a durat destul de mult pînă cînd am văzut copacii înălțîndu-se pe mal și am știut că în spatele lor se afla ceea ce mai rămăsese din Manderley.

— Oprește aici, am spus eu.

Băiatul a oprit motorul și s-a lăsat o liniște deplină, întreruptă doar de țipetele pescărușilor. În fața noastră se deschidea golful, dar nu vroiam să înaintăm mai mult. M-am apropiat de bord, am așteptat o clipă, apoi am deschis cutia de lemn și am răsturnat-o încet deasupra apei, iar vîntul a purtat cenușa lui Maxim spre Manderley.

Și sîrșit

SUSAN HILL

S-a născut în 1942, la Scarborough și și-a făcut studiile la King' College din Londra.

Dintre romanele sale celebre merită să reținem:

Gentleman and Ladies

I'm the King of the Castle (Premiul Somerset
Maughan)

Strange Meeting

The Bird of Night (Premiul Whitbread)

A Bit of Singing and Dancing

In the Springtime of the Year

The Woman in Black

Air and Angels

The Mist in the Mirror

^{și}
MRS. DE WINTER

marele bestseller lansat în 1993

de editura OLIMP sub titlul

LADY DE WINTER

The Woman in Black a fost adaptat pentru scenă și se joacă, la teatrele din West End, fără întrerupere din anul 1988.

*

Cărțile sale pentru copii sînt neuitatele:

Can it Be True (Premiul Smarties)

^{și}
The Glass Angels

A publicat și două volume autobiografice:

The Magic Apple Tree

^{și}
Family

Este căsătorită cu Stanley Wells, specialist în Shakespeare, din opera căruia a preluat motive și o anumită atmosferă tipică dramatismului psihologic și umorului englezesc de valoare universală. Susan Hill are doi copii.

Tania Șiperco

(fișă de traducător)

Data și locul nașterii: 11-XI-1959, București

Studii: Institutul de Arte Plastice "N. Grigorescu" din București, secția Grafică, promoția 1983.

Limbi străine cunoscute: franceză, engleză.

Lucrări traduse: SAN-ANTONIO, *Lichidăm și ne luăm valea* (*On liquide et on s'en va*), ed. Forum, București 1992; *Arhipelagul Mitocanilor* (*L'Archipel des Malotrus*), ed. Forum, București 1992; *Splina în suc propriu* (*La rate au court-bouillon*), ed. Forum, București 1993.

Lucrări în curs de apariție: SAN-ANTONIO, *Pieptând girafa* (*En peignant la girafe*), ed. Forum, București; și cea mai nouă traducere de excepție tipărită într-un simultan editorial cu ediția princeps: SUSAN HILL, *Lady de Winter* (*Lady de Winter*), ed. Olimp, București, 1993.



EDITURA OLIMP

REȚEAUA DE DIFUZARE OLIMP BESTSELLERS

Președinte Director General: VLAD ALEXANDRU GRIGORE

Str. Hagi Maria Moscu nr. 6 tel. 638.54.13 fax 311.09.25

Director: DOINA URICARIU

Piața Presei Libere nr. 1, tel. 617.60.10 / 113, 1606

Tehnoredactare computerizată



Tiparul executat sub comanda 30-615

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI

Piața Presei Libere, 1, București
ROMANIA



"Noaptea trecută am visat că mă înșelam la Manderley." Cuvintele acestea reprezintă prima frază cu care începe romanul **Rebecca**, scris de DAPHNE DU MAURIER.

O mare scriitoare, SUSAN HILL, a avut curajul să continue în anul 1993 cartea care a cunoscut de la apariția ei sute de ediții, zeci de traduceri, sute de milioane de cititori. Și așa s-a născut *Sărbătorile*, un roman ce va deveni probabil cel mai mare best-seller al acestui sfârșit de mileniu.

Sărbătorile de SUSAN HILL continuă și renaște un vis, o iubire misterioasă încercată mereu de destin, de zbuciumul personajelor și trezeste, mereu, o pălămeșă participare a cititorilor de prețutindeni.

Romanul *Sărbătorile* de SUSAN HILL continuă nu doar povestea de neuitat din **Rebecca** de DAPHNE DU MAURIER. El perpetuează și mitul unei cărți de mare succes, având toate șansele să devină nu numai cel mai căutat best-seller la sfârșitul acestui mileniu ci și lectura visată de cititori, decenți la rând în mileniul trei.

